

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Животът е евтин,
а информацията – още повече!

**ЛАВИ
ТИДХАР**

**ЦЕНТРАЛНА
СТАНЦИЯ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛАВИ ТИДХАР ЦЕНТРАЛНА СТАНЦИЈА

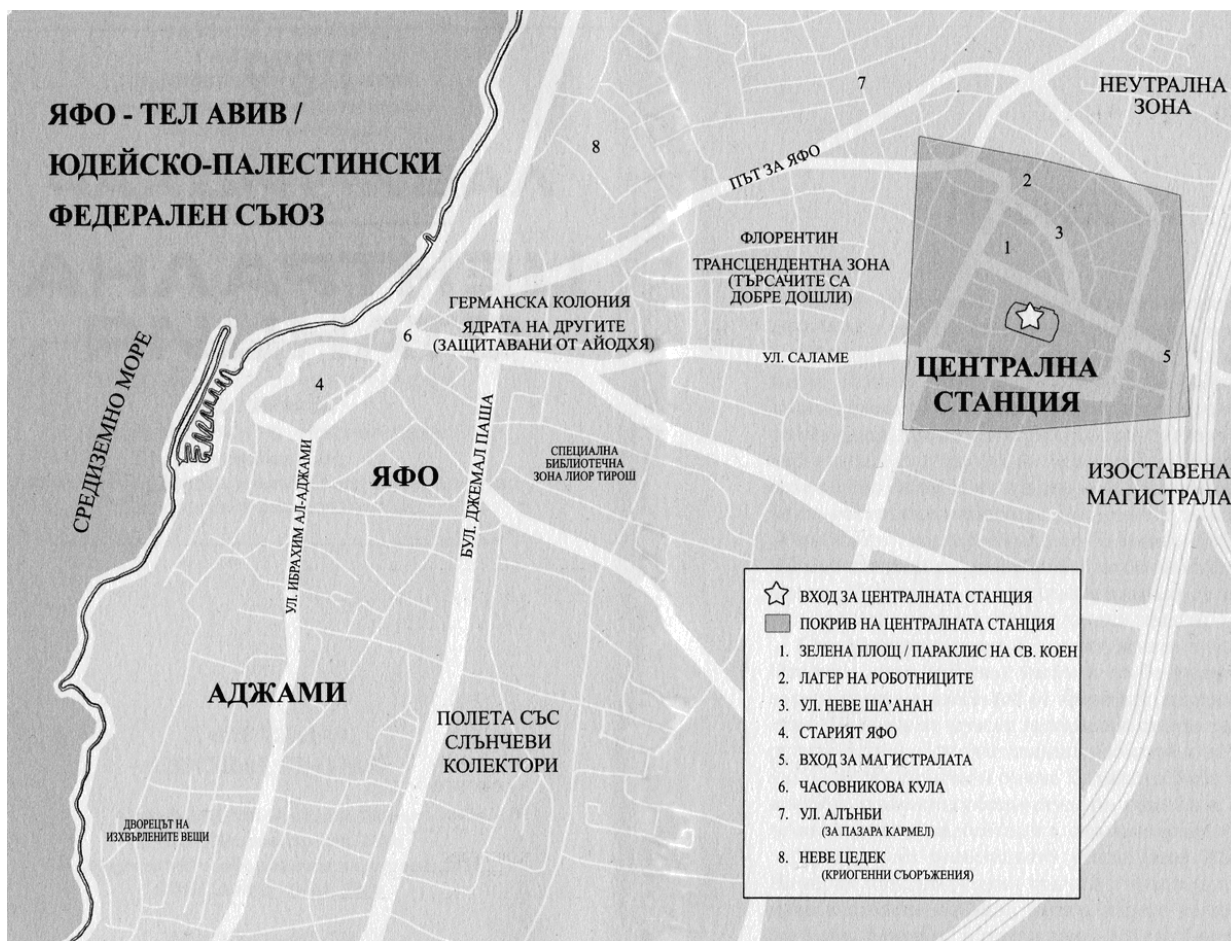
Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Животът е евтин, а информацията — още повече!

Една световна диаспора е оставила четвърт милион души в подножието на гигантски космодрум. Култури се сблъскват в истинския живот и виртуалната реалност. Градът е буквално плевел, оставен да расте на воля.

Когато Борис Чонг се връща в Тел Авив от Марс, много неща са се променили. Бившата му любима отглежда странно познато дете, което може да се включва към информационния поток на нечий ум само с докосване на пръста си. Братовчедка му се е увлякла по роботник — повреден войник киборг, който проси резервни части. Баща му е смъртно болен от наследствена умствена чума. А една жена информационен вампир е последвала Борис до мястото, на което ѝ е забранено да се връща. В Централната станция хора и машини продължават да се адаптират, да процъфтяват... и дори да еволюират.

ПРОЛОГ

Дойдох за първи път в Централната станция през един зимен ден. На зелените площи седяха африкански бежанци с безизразни физиономии. Чакаха, но какво, не знаех. Пред една месарница две филипинчета си играеха на самолети — разперили широко ръце, те пикираха, кръжаха и стреляха с въображаемите си картечници. Зад щанда на месарницата филипинец сечеше със сатър един гръден кош на котлети. Малко по-нататък се намираше заведението за шаварма „Рош Ха’ир“, което в миналото бе взривявано на два пъти от атентатори самоубийци, но си работеше нормално. Миризмата на мазнина и кимион се носеше над шумната улица и усетих, че съм гладен.

Светофарите мигаха в зелено, жълто и червено. Отсреща един мебелен магазин се бе разпрострял върху паважа в изобилие от крещящи дивани и столове. Неколцина шумни наркомани седяха на обгорелите останки на някогашната автогара и си бърбеха. Аз носех слънчеви очила. Слънцето беше високо в небето и макар да беше студено, това беше средиземноморска зима, светла и в дадения момент суха.

Тръгнах по пешеходната улица Неве Ша’анан. Намерих подслон в едно кръчме с няколко дървени маси и столове и малък тезгях, където се сервираше бира „Макаби“ и почти нищо друго. Нигериецът зад тезгяха ме изгледа безизразно. Поръчах си бира. Седнах, извадих бележника и химикалката и се взрях в страницата.

Централната станция, Тел Авив. Настоящето. Или поне някакво настояще. Още една атака срещу Газа, приближаващи избори, на юг в пустинята Арава строят гигантска разделителна стена, за да спрат бежанците. Бежанците вече бяха в Тел Авив, съсредоточени в района на старата автогара в южния край на града — около четвърт милион, плюс неохотно търпените икономически имигранти: тайванци, филипинци и китайци. Отпих от бирата. Беше гадна. Взрях се в страницата. Заръмя.

Започнах да пиша:

Някога светът беше млад. Корабите на Изхода едва бяха започнали да напускат слънчевата система; светът на Райа още не

беше открит; д-р Новум още не се бе върнал от звездите. Хората продължаваха да живеят, както са си живели винаги: в слънце и дъжд, влюбваха се и се разлюбваха, под синьо небе и потънали в Разговора, който е навсякъде около нас, винаги.

Това беше в старата Централна станция, онзи гигантски космодрум, който се издига над двата градски пейзажа — на арабския Яфо и еврейския Тел Авив. Случи се между арките и наветата, на един хвърлей камък от морето: човек още можеше да помирише солта и катрана във въздуха и да гледа по изгрев-слънце кръжащите във висините соларни хвърчила с крилатите им сърфисти.

Беше време на чудати раждания, да: ще прочетете за това. Без съмнение се чудите за децата на Централната станция. Чудите се също и как са позволили на един стригой да дойде на Земята. Това е утробата, от която е изпъзляло човечеството, пробивайки си път с кървави нокти и зъби, за да се устреми към звездите.

Но е също така и наследственият дом на Другите, тези рожби на дигиталната епоха. В известен смисъл това е не по-малко и тяхна история.

Тук, разбира се, има и смърт: винаги има. Оракула е тук, както и Ибрахим, вехтошарят, и много други, чиито имена може да са ви познати...

Но вие вече знаете това. Трябва да сте видели Възхода на Другите. Всичко е тук, макар че те направиха всеки да изглежда толкова красив.

Всичко това стана много отдавна, ала ние още помним; и си шепнем старите приказки един на друг през еоните, тук в нашата временна спирка сред звездите.

Всичко започва с едно малко момченце, което чака отсъстващия си баща.

Един ден, казват старите приказки, един мъж паднал на Земята от звездите...

1.

УНИЖЕНИЕТО НА ДЪЖДА

Дъждът ги хвана неподготвени. Беше пролет, носеше се аромат на жасмин, който се смесваше с бръмченето на електробусите, а в небето като птичи ята кръжаха соларни планери. Амелия Ко изпълняваше кваса-кваса ремикс на кавъра на Сюзан Уонг на „Искаш ли да танцуваме?“. Заваля на сребърни завеси, почти безшумно; дъждът погълна звука на изстрелите, намокри горящото бъги понататък по улицата и стария бездомник, който сереше край боклукчийския контейнер, със смъкнати до глезените сиви панталони и стиснал в ръка руло тоалетна хартия. Той изруга, но тихо. Беше свикнал на унижението на дъжда.

Градът някога се наричаше Тел Авив. Централната станция се издигаше високо в атмосферата в южния му край, оградена от мрежа притихнали стари магистралаи. Покривът ѝ беше прекалено висок, за да се види: обслужваше стратосферните превозни средства, които излитаха и кацаха на машинно гладката му повърхност. Асансьори хвърчаха като куршуми нагоре-надолу по станцията, а долу, под свирепото средиземноморско слънце, около космодрума се бе проснал оживен пазар, кипящ от търговия, препълнен с гости и местни жители, плюс обичайната смесица от джебчии и крадци на самоличност.

От орбита надолу към Централната станция, от Централната станция надолу до нивото на улиците и навън от климатизираното междинно пространство в беднотията на квартала около космодрума, където Мама Джоунс и малкият Кранки стояха, хванати за ръце, и чакаха.

Дъждът ги изненада. Космодрумът, този голям бял кит, като жива планина, издигаща се от първичната градска скала, привлече върху себе си облачния куп, негова собствена миниатюрна климатична система. Като острови сред океана, космодрумите ставаха свидетели на локализиран дъждове, облачно небе и бързоразвиваща се индустрия

от миниферми, растящи като лишеи по страните на гигантските им здания.

Дъждът беше топъл, а капките — големи. Момчето протегна ръка и улови една между пръстите си.

Мама Джоунс, която беше родена по тези места, в този град, наричан с много имена, от баща нигериец и майка филипинка, в същия този квартал, когато пътищата още вибрираха от звука на двигатели с вътрешно горене и Централната станция беше автогара, а не космодрум за суборбитални полети, и помнеше войни и бедност, и как бе нежелана тук в тази земя, за която се биеха араби и евреи, се взираше в момчето със свирепа закрилническа гордост. Тънка блестяща мембрана, подобна на сапунен мехур, се появи между пръстите му; момчето изпускаше енергия и манипулираше атомите, за да създаде това нещо, тази защитна снежна топка, затваряйки в нея единствената капка дъжд. Тя се рееше между пръстите му, свършена и вечна.

Мама Джоунс чакаше, макар и с известно нетърпение. Тя въртеше кръчма тук, на стария път Неве Ша'анан, пешеходна зона от едно време, която стигаше досами космодрума, и трябваше да се върне там.

— Остави я — каза тя с лека тъга. Момчето обърна към нея тъмносините си очи — свършено синьо, което бе патентовано няколко десетилетия преди да стигне до тукашната генетична клиника, където беше рипнато, хакнато и препродавано на бедните за малка част от цената му.

Казваха, че Тел Авив имал по-добри клиники даже от Чикаго и Юннан, макар че Мама Джоунс сериозно се съмняваше в това.

Но по-евтини, може би.

— Той ще дойде ли? — попита момчето.

— Не знам — каза Мама Джоунс. — Може би. Може би днес ще дойде.

Момчето завъртя глава към нея и се усмихна. Изглеждаше много малко, когато се усмихваше. Пусна странното мехурче и то се понесе нагоре към породилите го облаци.

Мама Джоунс въздъхна и му хвърли неспокоен поглед. „Кранки“ не беше истинско име. Беше дума от астероидния пиджин, възникнал от земните езици за комуникация в Южния Пасифик и пренесен в

космоса от миньори и инженери, пратени там като евтина работна ръка от малайски и китайски компании. „Кранки“ идваше от староанглийското „cranky“ и можеше да означава раздразнителен или шантав, или...

Или малко странен.

Някой, който прави неща, каквито другите не правят.

Или както ги наричаха на астероиден пиджин — накаймас.

Черна магия.

Тя се притесняваше за Кранки.

— Той ще дойде ли? Това той ли е?

Към тях вървеше мъж, висок мъж с придатък зад ухото, с тен, какъвто се придобива от машини, и неловките крачки на човек, несвикнал с тази гравитация. Момчето я подръпна за ръката.

— Това той ли е?

— Може би — отвърна тя; усещаше безнадеждността на ситуацията, както всеки път, когато повтаряха този малък ритуал, всеки петък преди настъпването на шабат, когато последният товар пътници пристигаше в Тел Авив от Лунния космодрум или от Тонг Юн на Марс, или от Пояса, или от някой друг земен град като Ню Делхи или Амстердам, или Сао Пауло. Всяка седмица, защото майката на момчето, преди да умре, му беше казала, че един ден баща му ще се върне, че баща му е богат и работи далеч в космоса, и един ден ще се върне, в петък, за да не закъснее за шабата, и ще се грижи за тях.

А после беше отишла и беше взела свръхдоза Разпятие, и се беше възнесла на небето в ослепителна бяла светлина, за да види Бог, докато лекарите се опитваха да ѝ изпомпят стомаха, но вече беше прекалено късно и Мама Джоунс, с известна неохота, бе принудена да се грижи за момчето — защото нямаше кой друг.

В Северен Тел Авив евреите живееха в своите небостъргачи, а на юг в Яфо арабите си бяха върнали старите крайморски земи. Тук, по средата, все още ги имаше хората от земята, наричана Палестина или Израел, чиито предци бяха пристигнали като работна ръка от целия свят, от Филипините и Судан, от Нигерия, Тайланд и Китай, а децата им бяха родени тук, както и децата на децата им; говореха на еврейски, арабски и на астероиден пиджин, този почти универсален космически език. Мама Джоунс се грижеше за момчето, защото нямаше кой друг

да го прави, а правилото по тези земи си беше едно и също, в който и анклав да се намираш: „Ние се грижим за своите“.

„Защото няма кой друг“.

— Това е той! — Момчето я дръпна за ръката. Мъжът вървеше към тях и в походката му, в лицето му имаше нещо познато, което за момент смути Мама Джоунс. Възможно ли бе момчето да е право? Не, не можеше да бъде, та то дори не беше ро...

— Кранки, спри! — Момчето вече тичаше към мъжа и я дърпаше за ръката.

Като видя момчето и жената да го връхлитат, мъжът спря сепнато. Кранки спря задъхан пред него.

— Ти ли си моят татко?

— Кранки! — възкликна Мама Джоунс.

Мъжът се вцепени. После приклепна, така че да е на едно ниво с момчето, и се взря в него със сериозно изражение.

— Възможно е — каза той. — Това синьо ми е познато. Помня, че беше популярно известно време. Ние хакнахме търговската марка „Армани“ и създадохме версия с отворен код... — Огледа момчето, после чукна по придатак зад ухото си — марсиански придатак, забеляза с тревога Мама Джоунс.

На Марс имаше живот — не древните цивилизации, за които си бяха мечтали хората в миналото, а мъртъв микроскопичен живот. После някой намери начин да възстанови с обратно инженерство генетичния код и да създаде от тях усилващи придатакци...

Извънземни симбионти, които никой не разбираше — и малцина изобщо искаха да ги разбират.

Момчето застина, после се усмихна с блажена усмивка. Засия.

— Стига! — каза Мама Джоунс. Разтърси мъжа и той почти загуби равновесие. — Престани! Какво правиш с него?

— Аз... — Мъжът поклати глава. Чукна по придатак и неподвижността на момчето изчезна, то се озърна ошашавено, сякаш изведнъж се бе загубило. — Ти нямаш родители — каза му мъжът. — Бил си създаден в лаборатория тук, от геноми, които са обществена собственост, и парченца взли от черния пазар. — Вдиша дълбоко. — Накаймас — каза и отстъпи назад.

— Престани! — повтори Мама Джоунс, чувстваше се безсилна. — Той не е...

— Знам. — Мъжът беше възстановил спокойствието си. — Съжалявам. Той може да говори с моя придатък. Без интерфейс. Сигурно навремето съм свършил по-добра работа, отколкото си мислех.

Нещо в лицето му, в гласа му... Изведнъж тя усети стягане в гърдите, старо чувство, сега странно и обезпокоително.

— Борис? — каза тя. — Борис Чонг?

— Какво? — Той вдигна глава и като че ли я погледна чак сега. И пак чак сега тя го виждаше съвсем ясно, суровите славянски черти и тъмните китайски очи — цял-целеничък, вече по-стар, променен от космоса и обстоятелствата, но все пак той...

— Мириам?

Навремето тя беше Мириам Джоунс. Кръстена на баба си. Опита да се усмихне, но не успя.

— Аз съм — каза.

— Но ти...

— Аз никога не съм си тръгвала оттук — каза тя. — Ти си тръгна.

Момчето местеше поглед от единия към другия. Осъзнаване, последвано от разочарование, накара лицето му да се сгърчи. Над главата му дъждът се събра и образува трепкащ слой вода, през който слънчевата светлина се начупваше на мънички дъги.

— Трябва да тръгвам — каза Мириам. Много отдавна не бе била Мириам за никого.

— Къде? Чакай... — Борис Чонг изглеждаше непривично смутен.

— Защо се върна? — попита Мириам.

Той сви рамене. Зад ухото му марсианският придатък пулсираше — жив паразит, който се хранеше от гостоприемника си.

— Аз...

— Трябва да тръгвам — повтори Мама Джоунс, Мириам — някога тя беше Мириам и тази нейна част, отдавна заровена, сега се пробуждаше и това я накара да се почувства странно и неловко. Тя дръпна момчето за ръката и трепкащият слой вода над главата му се пръсна, изля се от двете му страни и образува върху паважа идеален мокър кръг.

Всяка седмица тя отстъпваше пред безмълвното желание на Кранки и го водеше на космодрума, тази блестяща грамада в сърцето на града, за да гледа и да чака. Момчето знаеше, че е отгледано в лаборатория, знаеше, че никога не е било в женска утроба, че е родено в някоя от евтините лаборатории, където боята се лющи от стените и изкуствените утробы често аварират — ала тук имаше също така пазар за неизползвани зародиши, имаше пазар за всичко.

Но като всички деца, то никога не бе *вярвало* в това. В съзнанието му неговата майка наистина се бе възнесла на небето, а Разпятието беше нейният ключ за райските порти, и в съзнанието му баща му щеше да се върне, точно както му беше казала тя, да се спусне от небето на Централната станция и да слезе долу до неговия квартал, натикан неудобно между Северната и Южната част, между евреи и араби, да го намери и да му предложи обич.

Тя дръпна отново ръката на Кранки и той я последва. Вятърът се увиваше около него като шал и тя знаеше какво си мисли момчето.

„Може би другата седмица той ще дойде“.

— Мириам, чакай.

Борис Чонг, който някога беше красив, по времето, когато и тя беше красива, в меките пролетни нощи много отдавна, когато лежаха на покрива на старата сграда, пълна с домашни работници за богатите от северната част. Бяха си стъкмили гнезденце там, между соларните панели и ветрокапаните, малко убежище от стари изхвърлени дивани и тента от пъстра индийска басма, осеяна с политически лозунги на език, който никой от двамата не знаеше. Лежаха там на покрива голи, наслаждаваха се на пролетта, а въздухът бе топъл и ухаеше на люляк и жасмин — от късно цъфтящите жасминови храсти долу, които изпускаха аромата си нощем, — под звездите и светлините на космодрума.

Тя вървеше — кръчмата ѝ беше наблизко — с момчето, а този човек, вече непознат, който някога беше млад и красив и ѝ шепнеше любовни слова на иврит, само за да я изостави, много отдавна, толкова отдавна...

Този човек я следваше, този човек, когото тя вече не познаваше, и сърцето ѝ блъскаше в гърдите, старото ѝ сърце от плът, което никога не бе подменяно. Но тя продължаваше да върви, покрай сергии за плодове и зеленчуци, покрай генетичната клиника, центрове за ъплоуд,

продавачи сънища втора употреба, магазини за обувки (защото на хората винаги ще им трябват обувки), покрай безплатната клиника, покрай един судански ресторант, покрай контейнерите за смет, и най-сетне стигна до Кръчмето на Мама Джоунс — една дупка в стената, сгушена между тапицерска работилница и възел на Роботската църква, защото хората винаги имат нужда да претапицират старите си дивани и кресла и винаги имат нужда от вяра, каквато и да било вяра.

И от пиене, помисли си Мириам Джоунс, докато влизаше в заведението, където светлината беше уместно приглушена, а масите бяха от дърво, застлани с платнени покривки, и където най-близкият възел щеше да предава селекция от програми, ако преди известно време не беше зациклил на един южносудански канал, излъчващ смесица от религиозни проповеди, прогнози за времето, които никога не се променяха, и дублирани повторения на отдавна точещата се марсианска сапунка „Свързващи вериги“, и нищо друго.

Вътре имаше висок бар, на който се предлагаше наливна палестинска бира „Тайба“ и израелска „Макаби“, руска водка местно производство, разнообразие от безалкохолни напитки и бутилирано светло пиво, както и наргилета и няколко табли за клиентите — заведението беше прилично, не носеше много пари, но все пак достатъчно, за да покрива наема, храната и грижите за момчето, и тя се гордеше с него. И си беше нейно.

Посетителите бяха малко, от редовните: двама хамали от космодрума, които не бяха на смяна — предаваха си едно наргиле, пиеха бира и си бърбеха дружески; един пипалонаркоман, който се плацикаше във вана с вода и пиеше арак, и Изобел Чоу, дъщерята на нейната приятелка Ирена Чоу, която седеше с чаша ментов чай пред себе си и изглеждаше дълбоко замислена. Мириам я докосна по рамото, щом влезе, но момчето изобщо не помръдна. Беше потънало във виртуалността, тоест в Разговора.

Мириам отиде зад бара. Навсякъде около нея Разговора кипеше, жужеше и зовеше, но тя изключи по-голямата част от него от съзнанието си.

— Кранки — каза Мама Джоунс, — мисля, че трябва да се качиш в апартамента и да си напишеш домашното.

— Вече е готово — отвърна момчето. Насочи вниманието си към близкото наргиле, загреба шепя син дим и го оформи в гладка кръгла

топка. Това занятие го погълна изцяло. Мама Джоунс, която зад бара се чувстваше много по-спокойна, кралица в своите владения, чу стъпките, видя преминаващата сянка, а после високата слаба фигура на мъжа, когото бе познавала за последно като Борис Чонг — той влезе, като се наведе, за да мине през ниската врата.

— Мириам, може ли да поговорим?

— Какво ще пиеш?

Тя посочи рафтовете зад себе си. Зениците на Борис Чонг се разшириха и по гърба на Мама Джоунс пробягаха тръпки: той комуникираше безмълвно с марсианския си придатък.

— Е? — Тонът ѝ бе по-остър, отколкото възнамеряваше.

Очите на Борис се разшириха още повече. Изглеждаше сепнат.

— Арак — каза той и изведнъж се усмихна. Усмивката преобрази лицето му, направи го по-млад, по-...

„По-човешки“, реши тя.

Мама Джоунс кимна, взе от рафта една бутилка и му наля арак — толкова обичаното по тези места анасоново питие, — добави лед и му го занесе на една маса заедно с изстудена вода. Когато налееш вода, напитката сменяше цвета си, бистрата течност ставаше мътна и бледа като мляко.

— Седни при мен.

Тя постоя малко със скръстени ръце, после се съгласи. Седна и след кратко колебание той направи същото.

— Е? — каза тя.

— Как я караш? — попита той.

— Добре.

— Знаеш, че трябваше да замина. Тук вече нямаше работа, нямаше бъдеще...

— Аз бях тук.

— Да.

Очите ѝ омекнаха. Тя, разбира се, знаеше какво има предвид той. И не можеше да го вини. Тя самата го беше подтиквала да замине, а когато той тръгна, нямаше какво друго да се прави, освен и двамата да продължат с живота си — и Мириам, като цяло, не съжеляваше за своя.

— Това заведение твое ли е?

— Покрива наема, сметките. Грижа се за момчето.

— То...

Тя сви рамене.

— От лабораториите е. Може да е едно от твоите, както сам каза.

— Бяха толкова много — въздъхна той. — Скалъпени от какъвто там непатентован генетичен код успеем да докопаме. Всички ли са като него?

Мириам поклати глава.

— Не знам... трудно е да следиш всички деца. Пък и те не остават деца. Не и вечно. — Тя извика към момчето: — Кранки, донеси ми кафе!

Момчето се обърна, сериозните му очи се плъзнаха по тях, топката дим продължаваше да стои в ръката му. То я подхвърли във въздуха, тя си върна обичайните свойства и се разнесе.

— Уф... — изпуктя момчето.

— Веднага, Кранки — натърти Мириам.

Той отиде на бара, а Мириам пак се обърна към Борис.

— Къде беше през цялото това време?

Той сви рамене.

— Прекарах известно време на Церера, в Пояса, работих за една от малайските компании. — Усмихна се. — Никакви бебета повече. Просто... поправях хората. После изкарах три години в Тонг Юн, сдобих се с това... — Посочи пулсиращата биомаса зад ухото си.

— Болеше ли? — любопитства Мириам.

— То расте заедно с теб — каза Борис. — Инжектират ти... семето на създаването, то си стои под кожата, а после започва да расте. Може да е... неудобно. Не физически, а когато започнеш да комуникираш, да установяваш мрежа.

Мириам се чувстваше някак странно.

— Може ли да го пипна? — каза тя за своя изненада.

Борис изглеждаше много неловко; както винаги, помисли си тя и я прониза свирепа гордост, любов, която я сепна.

— Разбира се каза той. — Давай.

Тя посегна и го докосна лекичко с върха на показалеца си. „Съвсем като кожа е“, помисли си изненадано. Може би малко по-топло. Натисна. Усещането беше все едно докосва цирей. Отдръпна ръка.

Кранки се приближи с джезве, пълно с кафе, сварено с кардамон и канела. Тя си наля в малка порцеланова чашка и я вдигна.

— Чувам го — каза Кранки.

— Кое?

— Него — натърти момчето и посочи придатъка.

— Е, и какво казва? — попита Мириам и сръбна от кафето. Видя, че Борис гледа внимателно момчето.

— Объркан е — каза Кранки.

— Защо?

— Усеща нещо странно от гостоприемника си. Много силна емоция, или смес от емоции. Любов и копнеж, съжаление и надежда, всичко това накуп... той никога не е изпитвал такова нещо.

— Кранки!

Мириам се засмя насила, а Борис се изчерви.

— Стига толкова за днес — каза Мириам. — Върви да си играеш навън.

Лицето на момчето грейна.

— Наистина ли? Може ли?

— Не се отдалечавай много. Стой където мога да те видя.

— Аз винаги мога да видя теб — заяви момчето и хукна навън, без да се обръща. Тя виждаше слабото ехо от преминаването му през дигиталното море на Разговора, а после то изчезна сред шума навън.

Мириам въздъхна и каза:

— Деца...

— Няма нищо. — Борис се усмихна. Изглеждаше по-млад и й напомни за други дни, друго време. — Често си мислех за теб — каза той.

— Защо дойде?

Той пак сви рамене.

— След Тонг Юн си намерих работа в Галилеевите републики. На Калисто. Там хората са странни, във Външната система. Може би е заради гледката на Юпитер в небето, или пък... там имат странни технологии и не разбирах религиите им. Прекалено са близо до Отпадника и Драконовия свят... прекалено далеч от слънцето.

— Затова ли се върна? — попита тя с изненадан смях. — Липсвало ти е слънцето?

— Липсваше ми домът — каза той. — Намерих си работа в Лунния порт. Беше невероятно да се върна, да съм толкова близо, да виждам изгрева на Земята в небето... във Вътрешната система се чувствах като у дома. Накрая си взех отпуска и ето ме тук. — Той разпери ръце. Тя усети неизречени думи, тайна печал; но не ѝ беше в природата да разпитва. Борис добави: — Липсваше ми дъждът, който пада от облаци.

— Баща ти още е жив — каза Мириам. — Виждам го от време на време.

Борис се усмихна, макар че мрежата от бръчици в ъгълчетата на очите му — „Преди ги нямаше“, помисли си Мириам, внезапно развълнувана, — издаваше стара болка.

— Да, сега той е пенсионер — каза Борис.

Тя си го спомняше, едър полукитаец-полуруснак, облечен в екзоскелет, как се катери с група други строители, като метални паяци, по незавършените стени на космодрума. Имаше нещо величествено в тази гледка — там, във висините, те изглеждаха мънички като насекоми, слънцето блестеше в метала, щипките им работеха, къртеха камъка, издигаха стени, които сякаш щяха да крепят света.

Сега го виждаше от време на време да седи по кафенетата, да играе табла, да пие горчиво черно кафе, безброй чашки от деликатен порцелан, да хвърля зарчетата отново и отново в повтарящи се комбинации, в сянката на сградата, която бе помогнал да построят и която в крайна сметка го бе направила ненужен.

— Ще отидеш ли да го видиш? — попита тя.

Борис сви рамене.

— Може би. Да. По-късно. — Отпи глътка, направи гримаса, после се усмихна. — Арак — каза. — Бях му забравил вкуса.

Мириам също се усмихна. Усмихваха се без причина и без съжаление — и засега това бе достатъчно.

В кръчмата беше тихо, пипалонаркоманът лежеше във ваната си, склопил изпъкналите си очи, двамата хамали си бъбреха тихичко, отпуснати в столовете си. Изобел седеше неподвижно, все още потънала във виртуалността. А после Кранки изникна до тях. Тя не го беше видяла да влиза, но той имаше този талант, всички деца на станцията го имаха — да изчезват и да се появяват ненадейно. Той ги видя, че се усмихват, и също се усмихна.

Мириам го хвана за ръката. Беше топла.

— Не можахме да си поиграем — оплака се момчето. Около главата му имаше ореол, дъги, пречупващи се през капчиците вода в късата му щръкнала коса.

— Пак заваля. — Изглежда ги с момчешко подозрение. — Защо се усмихвате?

Мириам погледна този мъж, Борис, този непознат, който някога беше човек, когото някогашната тя обичаше.

— Сигурно е от дъжда — каза.

2. ПОД СТРЕХИТЕ

Изобел ги видя да разговарят, Мама Джоунс и странния висок мъж, който ѝ се струваше някак познат, сякаш е някакъв далечен роднина, когото някога е зърнала за кратко; умът ѝ обаче беше другаде. „Ще го видя ли отново?“ Сърцето ѝ барабанеше в непознат ритъм. Никога не бе изпитвала подобно нещо и се чувстваше разкъсана. В другия ѝ живот беше по-лесно — във виртуалността можеше да се пресътвориш наново. Тя видя как Мама Джоунс гледа мъжа, толкова странно, все едно...

Но това беше абсурдно. Все едно бяха влюбени.

Любов. Любовта беше толкова объркваща!

Тя си събра нещата и излезе от кръчмата. Ще го види ли отново? Той ще дойде ли? Докато минаваше през мънистената завеса, се размина с Кранки и му разроши косата. Той вдигна глава ѝ я изгледа сериозно с големите си сини очи. А после тя се озова навън и пред нея се издигаше станцията, необятна и позната, събираща дъжда около себе си като блестяща рокля.

„Това е лудост“, помисли си тя. И все пак бузите ѝ пламтяха, почти ѝ премаляваше, чувстваше се замаяна от очакване.

Дали той ще е там?

— Да се видим утре? — каза Изобел Чоу.

Роботникът Мотл се озърна наляво-надясно, твърде бързо. Изобел направи крачка назад.

— Утре вечер. Под стрехите.

И двамата шепнеха. Тя събра куража си като покривка. Пристъпи към него. Сложи ръка на гърдите му. Сърцето му биеше бързо, тя го усещаше през метала. Той миришеше на машинно масло и пот.

— Върви — каза той. — Ти трябва да... — Думите заглъхнаха неизречени. Сърцето му пърхаше като пиле в ръката ѝ, тъй уплашено и безпомощно. Тя изведнъж изпита чувство за власт. То я въодушеви. Да имаш власт над някой друг, просто ей така.

Пръстът му я докосна по бузата, погали я. Беше горещ, метален. Тя потрепери. Ами ако някой видеше?

— Трябва да тръгвам — каза той.

Ръката му се отдели от нея. Той се дръпна и това сякаш я разкъса.

— Утре — прошепна тя.

— Под стрехите — каза той и си тръгна с бързи крачки, излезе от сянката на склада и се отдалечи към морето.

Тя го гледаше как си отива, после също се шмугна в нощта.

Беше ранно утро. Самотният параклис на св. Коен на Другите на ъгъла на улица „Левински“ изглеждаше необезпокояван и изоставен край зеленината. Уличните чистачи пълзяха по пътя засмукваха праха, пръскаха с вода и търкаха, и въздухът се изпълваше с ниското им доволно бърмчене, докато се наслаждаваха на тази най-велика от всички задачи, моментното възпиране на ентропията.

Край параклиса беше коленичила самотна фигура. Мириам Джоунс — Мама Джоунс от Кръчмето на Мама Джоунс. Палеше свещ и поднасяше дар — повредена електронна платка от древно дистанционно за телевизор, безполезна и излязла от употреба.

— Пази ни от Поразата и от Червея, и от вниманието на Другите — прошепна Мама Джоунс, — и ни дай смелост да прокараме собствен заобиколен път през света, свети Коен.

Параклисът не отговори. Но пък и Мама Джоунс не очакваше това от него.

Изправи се бавно. Това напоследък я затрудняваше все повече, заради коленете. Тя все още беше със собствените си капачки. Повечето ѝ части още бяха оригинални. Стоеше и вдишваше утринния въздух, попиваше радостното бърмчене на уличните чистачи, въображаемото свистене на летящите машини високо горе, докато суборбиталните апарати се спускаха от орбита — носеха се плавно надолу като паяци с парашути, за да кацнат на покрива на Централната станция.

Вчерашният ден беше объркващ. Отпуска, беше казал Борис. Но тя знаеше, че има и още нещо, неизречено, има задължения, връзки, обстоятелства.

Но не искаше да мисли за това. Не сега.

Утрото беше прохладно и свежо. Лятната жега още не бе притиснала земята и не бе задушила самия въздух. Тя обърна гръб на параклиса и тръгна през зелената площ. Усещането за трева под краката ѝ беше приятно. Помнеше го от младините си, как се бе озовала в тази страна с други като нея, сомалийски и судански бежанци, прекосили пустинята и границите в търсене на някакво подобие на мир само за да открият, че са нежелани и изолирани тук, в този еврейски анклав. Помнеше как баща ѝ се будеше всяка сутрин, отиваше на зелената площ и седеше там с другите, неподвижно, потънал в кротко отчаяние. Чакаше. Чакаше да дойде един мъж с пикап и да им предложи работа на черно, чакаше автобуса на представителството на ООН — или пък безпомощно чакаше специалното подразделение Оз на израелската полиция да дойде да им провери документите, с перспектива за арест или депортиране...

На иврит Оз значеше „сила“. Но истинската сила, помисли си Мириам, не е в това да вдъхваш страх у безпомощни хора, които няма къде да отидат. Истинската сила е в оцеляването, както бяха оцелели родителите ѝ и самата тя — учеха иврит, работеха, изградиха си малък спокоен живот, докато миналото се превръщаше в настояще, а настоящето в бъдеще, и един ден остана само тя, все още живееща тук, в Централната станция.

Сега зелената площ беше тиха, само някакъв самотен работник седеше, облегнал гръб на едно дърво — тя не можеше да познае дали спи, или е буден. Уличното движение вече се увеличаваше, а чистачите с тихо разочаровано мърморене продължиха нататък. По пътя се движеха малки коли, разперили като криле соларните си панели. Имаше соларни панели навсякъде, по покривите и стените на сградите, всеки се мъчеше да докопа малко евтина енергия на това най-слънчево от всички места. Тел Авив. Тя знаеше, че извън града има соларни ферми, обширни площи, където панелите се стелеха по целия хоризонт — смучеха жадно слънчевите лъчи и ги превръщаха в енергия, която после се подаваше към електростанциите в града. Обичаше да ги гледа, а и от модна гледна точка те бяха върхът — дрехите на самата Мама Джоунс имаха пришити миниатюрни соларни панели, а широкополата ѝ шапка улавяше слънцето, без да прахосва нищо — направо адски стилно.

Излезе от зелената площ и пресече пътя. Докато го пресичаше, видя Изобел Чоу да минава с колелото си на път за Централната станция. Махна ѝ, но Изобел не я видя и Мама Джоунс сви рамене. Беше време да отвори кръчмата, да приготви наргилетата, да забърка питиетата. Скоро щяха да дойдат клиенти. В Централната станция винаги идваха клиенти.

Изобел въртеше педалите по улица „Саламе“. Колелото ѝ беше като пеперуда, с разперени криле, засмукваше слънцето и шепнеше с щастлив сънен глас, възловата връзка се смесваше с предаванията на сто хиляди други гласове, канали, музика, езици, високочестотното неразгадаемо *токток* на Другите, прогнози за времето, изповеди, предавания от извън планетата с времево забавяне, от Лунния порт, Тонг Юн и Пояса. Изобел наслуки се включваше и изключваше от този дълбок и безкраен поток, който представляваше Разговора.

Заливаха я звуци и гледки: образи от дълбокия космос, от самотен паяк, който се сблъсква със замръзнал астероид в облака на Оорт и се заравя в него, за да започне да го превръща в копия на себе си; повторение на епизод от „Свързващи вериги“; конгоанска станция, предаваща нова кваса-кваса музика; от Северен Тел Авив токшоу за изследванията върху Петокнижието, което се разгорещаваше; от едната страна на улицата внезапен и тревожен повтарящ се зов: „Моля, помогнете. Моля, дарете. Готов съм да работя срещу резервни части“.

Забави ход. Отстрани на пътя, откъм арабската страна, стоеше работник. Беше в лошо състояние — големи петна ръжда, липсващо око, единият му крак висеше неизползваем. Единственото му око, все още човешко, се взираше в нея, но дали с безмълвна молба или с безразличие, не можеше да определи. Той излъчваше в широк диапазон, механично, безпомощно. На одеяло на земята до него имаше малка купчинка резервни части и почти празна туба бензин — соларните панели не бяха от голяма полза за работниците.

Не, тя не можеше да спре, не биваше. Видът му я изпълваше с опасения. Продължи напред, но все се озърташе назад. Минувачите пренебрегваха работника, като че ли изобщо го нямаше, слънцето се издигаше бързо, денят пак щеше да е горещ. Тя намери възела му и прати малко дарение, по-скоро за свое собствено успокоение,

отколкото за негово. Роботниците, загубените войници от загубените войни на евреите — механизирани и пратени да се бият, а после, след края на войните, оставени на улицата да се грижат сами за себе си и да просят за части, които да ги поддържат живи...

Знаеше, че много от тях са емигрирали от планетата, заминали са за Тонг Юн на Марс. Други се бяха установили в Йерусалим и живееха в Руския квартал, който бе станал техен благодарение на дългото им пребиваване. Просяци. Човек никога не им обръща много внимание.

Освен това бяха стари. Някои се бяха сражавали във войни, които вече дори нямаха имена.

Тя продължи да върти педалите нагоре по „Саламе“ и към станцията.

Тази вечер, помисли си. Под стрехите. Тази вечер. И сърцето ѝ пърхаше в очакване като соларно хвърчило, нетърпеливо да го пуснат на воля.

Денят отмина — слънцето се издигна иззад космодрума и описа дъга над него, преди най-сетне да кацне в морето.

Изобел работеше в Централната станция и обикновено изобщо не виждаше слънцето.

Залата на Трето ниво предлагаше смесица от заведения за хранене, бойни зони за дроне, кошери с капсули за игровите светове, супермаркети Луис Ву, накамали^[1] и пушални, заведения за истинска плът и виртуален секс и базар на вярата.

Изобел беше чувала, че най-големият базар на вярата бил в Тонг Юн Сити, на Марс. Тукашният беше слаба работа — имаше мисия на Роботската църква, горански храм, елронитски център за човешки напредък, бахайски храм, джамия, синагога, католическа църква, арменска църква, параклис на Огко и теравадски будистки храм.

На път за работа Изобел ходеше на църква. Беше отгледана като католичка, семейството на майка ѝ, китайски имигранти от Филипините, беше приело тази религия в една друга ера, в едно друго време. Въпреки това тя не намираще утеха в тишината на просторната църква, мириса на свещи, мъжделивата светлина, витражите и скръбния образ на разпнатия Исус.

Църквата го забранява, помисли си тя, внезапно обзета от ужас. Тишината на църквата ѝ се струваше потискаща, въздухът — прекалено неподвижен. Сякаш всяко нещо тук я гледаше, *долавяше* присъствието ѝ. Тя се врътна и излезе.

Отвън, тъй като не гледаше къде върви, едва не се блъсна в брат Поправи-Го.

— Дъще, ти трепериш — каза Р. Поправи-Го със състрадание. Тя го познаваше бегло — роботът беше част от Централната станция (и космодрума, и квартала) през целия ѝ живот и изпълняваше ролята на моел^[2] за еврейските жители при раждането на момче.

— Добре съм — каза Изобел. Роботът я гледаше с безизразното си лице. В иврит имаше мъжки и женски род и „робот“ беше от мъжки. Освен това повечето работи бяха изработени без гениталии или цици, което им придаваше смътно мъжки вид. Те представляваха нещо като грешка. Отдавна вече никой не произвеждаше работи. Те бяха липсващо звено, тромава еволюционна крачка между хората и Другите.

— Искаш ли чай? — попита роботът. — Или кекс? Казвали са ми, че захарта помага на разстроените хора. — Някак си Р. Поправи-Го успяваше да изглежда сконфузен.

— Добре съм, наистина — повтори Изобел. После импулсивно добави: — Вярваш ли, че... могат ли роботите... искам да кажа...

Запъна се. Роботът я гледаше със старото си безизразно лице. Белег от ръжда минаваше по едната му буза, от лявото око до ъгълчето на устата.

— Можеш да ме питаш за всичко — каза той меко. Изобел се зачуди гласът на кой ли мъртъв човек е бил използван, за да се синтезира гласът на робота.

— Роботите чувстват ли любов? — попита тя.

Устата на Р. Поправи-Го се размърда. Може би се опитваше да се усмихне.

— Ние не чувстваме друго освен любов — каза той.

— Как е възможно това? Как можете... как можете да *чувствате*? — Тя почти крещеше. Но това беше Трето ниво и никой не ѝ обърна внимание.

— Ние сме антропоморфизирани — каза меко Р. Поправи-Го. — Моделирани сме като хора, дадена ни е физическа форма, дадени са ни

сетива. Такова е бремето на тенекиения човек. — Гласът му беше тъжен. — Знаеш ли това стихотворение?

— Не — каза Изобел. После попита: — Ами... ами Другите?

Роботът поклати глава.

— Кой може да каже? За нас това е невъобразимо, да съществуващ като чиста дигитална единица, да не познаваш физическата форма. И въпреки това се стремим да избягаме от физическото си съществуване, да постигнем рая, макар да знаем, че той не съществува, че трябва да бъде построен, че светът трябва да бъде поправен и закърпен... но какво всъщност ме питаш, Изобел, дъще на Ирена?

— Не знам — прошепна тя и осъзна, че лицето ѝ е мокро от сълзи. — Църквата... — Главата ѝ помръдна леко към католическата църква зад тях. Роботът кимна, сякаш разбираше.

— Чувствата на младите са толкова силни — каза той. Гласът му беше мек. — Не се страхувай, Изобел. Позволи си да обичаш.

— Не знам — каза Изобел. — Не знам.

— Чакай...

Но тя вече се беше извърнала от него. Като мигаше, за да спре сълзите — не знаеше откъде са се взели, — се отдалечи: закъсняваше за работа.

Тази вечер, помисли си. Тази вечер, под стрехите. Избърса сълзите.

По здрач върху Централната станция легна приятна хладина. В Кръчмето на Мама Джоунс бяха запалени свещи, а от другата страна на улицата Безименния накамал приготвяше вечерната кава и силната ѝ землиста миризма — на обелени и нарязани корени, които се смилат, смесват с вода и изстискват многократно, за да изпуснат есенцията си, кавалактоните в растението, — изпълваше павираните улици, които образуваха самото сърце на квартала.

На зелената площ роботници се бяха скупчили около огън, накладен в един варел. Пламъците се отразяваха в лицата им, безвкусна смесица от човешка плът и метал, все още живи останки от отдавна минали войни. Говореха си на онзи странен боен идиш, който

бе вложен в тях от някой добронамерен армейски разработчик — приглушен и таен език, който никой вече не говореше.

В Централната станция пътниците вечеряха, пиеха, играеха, работеха и чакаха — лунни търговци, марсиански китайци на екскурзия до Земята, евреи от астероидните кибуци в Пояса, гъмжило от хора, за които Земята вече не бе достатъчна и въпреки това бе център на вселената, около който се въртяха всички планети, луни и хабитати, аристотелов модел на света, изместил някогашния победител Коперник. На Трето ниво Изобел лежеше в работната си капсула, съществувайки едновременно, като котка на Шрьодингер, във физическото пространство и също толкова реалната виртуалност на вселената на Гилдиите на Ашкелон, където...

Тя беше прочутата Изобел Чоу, капитан на „Деветоопашатата котка“, звездолет на хиляди години, модернизиран и преустроен с всеки Вселенски цикъл; беше капитан и командир на спасителна операция и търсеше ценни игрови артефакти, които да продава на Борсата...

Намираще се в орбита около Черната Бети, вселенската сингуларност на Гилдиите на Ашкелон, където мъртва извънземна раса беше оставила след себе си загадъчни руини, носещи се в космоса като натрошени камъни, безвъздушни астероиди на някога велика галактическа империя...

Успехът там се превръщаше в храна и вода и наем тук...

Но кое е тук, кое е там...

Изобел шрьодингерстваше във виртуалното и реалното — или в ГНА и онова, което наричаха Вселена Едно, — и работеше.

Над Централната станция се спусна нощ. Из квартала оживяха светлини, реещи се сфери, които хвърляха празнично сияние. Именно нощем Централната станция *оживяваше*...

Цветарите приключваха работа на големия пазар, а момчето Кранки си играеше само; по земята имаше стебла и спаружени тъмни лунни рози, хидропонно отгледани, и никой не се приближаваше много до него, момчето беше странно...

Астероиден пиджин звучеше наоколо, докато то си играеше: караше стеблата да се издигат и да танцуват пред него, главиците на

черните рози да се отварят и затварят в безшумен грациозен танц. Момчето притежаваше накаймас, черната магия, квантовото проклятие. Разговорът се лееше около него, продавачите затваряха за деня или отваряха за нощта, пазарът променяше облика си, никога не спираше да работи, хората спяха под сергиите си или вечеряха, а от дюкянчетата за храна се носеше миризма на пържена риба, люти чушки в оцет, соя и пържен чесън, кимион и куркума, и финият лилав прах на смрадликата. Момчето си играеше, както правят момчетата. Цветята танцуваха безмълвно.

— Ю стап го уеа? — „Къде отиваш?“

— Ми стап го бак лонг хаос. — „Вкъщи“.

— Ю но саве стап смолтаем, дринг смолсмол биа? — „Няма ли да останеш за една малка бира?“

Смях. После:

— Си, ми саве стап смолтаем. — „Да, може да поостана“.

Свири музика, по множество канали, а също и на живо — една млада транссексуална тайландка свири на стара акустична китара и пее, а по-нататък по пътя пипалонаркоман отбива ритъм по множество барабани, като прибавя дисторции в реално време и излъчва — слаб глас, който се вплита в сложната безкрайна шарка на Разговора.

— Ми лафем ю!

— Аво, ю дронг!

Смях. „Обичам те“. „Ти си пиан“. Целувка, после двамата мъже се отдалечават заедно, ръка за ръка...

— Ван дей бае ми го лонс спес, бае ми го луклук олбаот лонг ол стар.

— Ю кранки ве!

„Един ден ще полетя в космоса и ще видя всички планети“.

„Ти си луд!“

Смях, после някой се изключва от виртуалността и примигва сънено, докато се адаптира, някой обръща риба върху скарата, някой се прозява, някой се усмихва, някакви се сбиват, влюбени се срещат, луната изгрява, а сенките на движещите се паяци трепкат по повърхността ѝ.

Под стрехите. Под стрехите. Където е винаги сухо, винаги тъмно, под стрехите.

Там, под стрехите на Централната станция, зад голямата сграда, имаше буферна зона, разделител между космодрума и околността. В Централната станция можеше да си купиш всичко, а което не можеше, можеше да го намериш тук, в сенките.

Изобел беше свършила работа, беше се върнала във Вселена Едно, беше оставила зад себе си капитанския чин, кораба и екипажа, беше излязла от капсулата и се беше изправила — кръвта бучеше в ушите ѝ — и когато докосна китката си, усети кръвта да пулсира и там — сърцето иска, каквото иска, напомня ни, че сме хора, крехки и слаби.

Мина по един сервизен тунел между етажите и излезе от североизточния край на космодрума, откъм улица „Кибуц Галуיות“ и стария пътен възел.

Тук беше тихо и тъмно, имаше малко магазини, месарница за некашерно свинско, книговезница и складове, останали от едно време, сега превърнати в звукоизолирани клубове, генетични клиники и магазини за синтетика. Тя зачака в сянката на космодрума, притисната към стената. Стените бяха топли, станцията винаги изглеждаше жива, гореща, туптяща като сърце. Изобел чакаше, а възелът ѝ сканираше за натрапници, за дигитални сигнатури и топлина, за движение — Изобел беше момиче от Централната станция, можеше да се грижи за себе си, имаше нож, беше предпазлива, но не се боеше от сенките.

Тя чакаше, чакаше го да дойде.

— Ти ме дочака.

Тя се притисна към него. Беше топъл; тя не знаеше къде свършва металът му и къде започва органичната част.

— Ти дойде — каза той и в думите му имаше почуда.

— Трябваше. Трябваше да те видя пак.

— Аз се страхувах. — Гласът му беше не по-силен от шепот. Ръката му я докосна по бузата, тя изви глава и я целуна, вкуси ръждата като кръв.

— Ние сме просяци — каза той. — Нашият вид. Ние сме повредени машини.

Тя го погледна, стария изоставен войник. Знаеше, че е умрял, че е бил пресътворен, човешки ум в тяло на киборг, пращан да се бие и да умре, отново и отново. Че сега живее от подаянията на другите...

„Роботник“. Тази стара дума, означаваща „работник“.

Но изречена като проклятие.

Тя се взря в очите му. Бяха почти човешки.

— Не помня — каза той. — Не помня кой съм бил преди.

— Но ти си... още си... ти си! — каза тя, сякаш внезапно открила истината, и се засмя, замаяна от смях и щастие, и той се наведе към нея и я целуна, отначало нежно, после по-настоятелно, общата им нужда ги спои, съедини ги почти както човек се обвързва с Друг.

— Их либа дих — каза той на странния си остарял боен идиш.

Тя му отвърна на астероиден пиджин:

— Ми лафем ю.

Пръстът му я докосна по бузата, горещ, метален; от него се носеше мирис на машинно масло, бензин и човешка пот. Тя го притисна към себе си, там край стената на Централната станция, в сенките, докато високо над тях един озарен в светлини самолет се приближаваше да кацне от някое далечно място.

[1] Заведение за тихоокеанската напитка кава — Б.пр. ↑

[2] Човек, който извършва обрязването при евреите — Б.пр. ↑

3.

АРОМАТ НА ПОРТОКАЛОВИ ГОРИЧКИ

Високо горе, на покрива, Борис беше буден. Стори му се, че видя под навесите на станцията две потайни фигури да се разделят; но умът му витаеше другаде.

Беше странно да налети на Мириам; тя хем се беше променила, хем не. Сигурно знаеше защо се е върнал, но не разпитваше, остави го на тайната му мъка.

Соларните панели на покрива бяха сгънати, все още спящи, но помръдваха неспокойно, сякаш можеха да доловят неизбежния изгрев на слънцето. Жителите на сградата, съседите на баща му, през годините бяха засадили множество растения в саксии от глина, алуминий и дърво, по целия покрив, превръщайки го във висока тропическа градина.

Тук горе беше тихо и засега все още хладно. Той обичаше аромата на късно цъфтящия жасмин, който пълзеше по стените на сградата, катереше се упорито и се разпростираше из целия стар квартал около Централната станция. Вдиша дълбоко нощния въздух и го изпусна бавно, на пресекулки, загледан в светлините на космодрума и движещите се звезди, които описваха бисерни пътища в небето.

Обичаше миризмата на това място, на този град. Миризмата на морето на запад, този дъх на сол и открити водни простори, водорасли и катран, лосион против слънце и хора. Обичаше миризмата на студен климатизиран въздух, процеждаща се през прозорците, на босилек, когато го стриеш между пръстите си, обичаше миризмата на шаварма, надигаща се откъм улицата с упоителната ѝ смесица от подправки, обичаше миризмата на изчезналите портокалови горички далеч отвъд градските квартали на Тел Авив или Яфо.

„Някога всичко това бяха портокалови горички“. Той се взря в стария квартал, лющещата се боя, подобните на кутийки жилищни блокове в стила на старата съветска архитектура, наблъскани редом с великолепни баухаус сгради от началото на двацети век, които

приличаха на кораби, с дълги извити грациозни балкони, малки кръгли прозорчета и плоски като палуби покриви — също като този, на който беше той...

Със старите сгради се смесваха и по-нови, кооперации в марсиански стил, с гравитационни шахти вместо асансьори и разделени отвътре на малки стаи, много от тях без прозорци...

Прането висеше, както и преди стотици години, по въжета и от прозорци, избелели блузи и шорти, развяващи се на вятъра. Над улиците долу се рееха фенери, които вече гаснеха, и Борис осъзна, че нощта отстъпва, видя червеникаворозова руменина по ръба на хоризонта и разбра, че слънцето изгрява.

Беше прекарал нощта в бдение за баща си. Влад Чонг, син на Вейвей Жонг (Жонг Вейвей, по китайски маниер) и Юлия Чонг, нее Рабинович. В съответствие със семейната традиция Борис също беше получил руско име. По друга семейна традиция беше получил и второ, еврейско име. Усмихна се криво при мисълта за това. Борис Ахарон Чонг. Наследството и бремето на три древни истории лежаха върху слабите му и вече не млади плещи.

Нощта не се бе оказала лека.

„Някога всичко това бяха портокалови горички“... Той си пое дълбоко въздух; миризмата на стар асфалт и отходни газове на двигатели с вътрешно горене си беше отишла заедно с портокалите, но някак си все още витаеше тук, като спомен.

Беше се опитал да остави това зад гърба си. Семейният спомен, онова, което понякога наричаха Проклятието на рода Чонг или Лудостта на Вейвей.

Все още го помнеше. Разбира се. Един ден, толкова отдавнашен, че самият Борис Ахарон Чонг още не съществуваше дори като идея, един все още неоформен И-цикъл...

Това стана в Яфо, в Стария град на върха на хълма, над пристанището. Домът на Другите.

Жонг Вейвей въртеше педалите нагоре по склона, потен в жегата. Нямаше вяра на тези тесни виещи се улички — както на самия Стар град, така и на Аджами, квартала, който най-сетне си беше върнал своето наследство. Вейвей много добре разбираше тукашните конфликти. Имаше араби и евреи, които искаха една и

съща земя, затова се биеха. Вейвей разбираше земята и как човек е готов да умре за нея.

Но също така знаеше, че идеята за земя се е променила. Сега тази земя беше не толкова физическа концепция, колкото умствена. Наскоро беше инвестирал част от парите си в цяла планетна система в игралния свят на Гилдиите на Ашкелон. Скоро щеше да има деца — Юлия вече беше в третото тримесечие, — а после и внуци, и правнуци, и така нататък през поколенията, и те щяха да помнят Вейвей, своя родоначалник. Щяха да му благодарят за онова, което е сторил, за поземлените имоти, както реални, така и виртуални, и за онова, което се надяваше да постигне днес.

Той, Жонг Вейвей, щеше да положи началото на династия тук, в тази разделена земя. Защото беше разбрал най-основния аспект, само той виждаше важността на този чужд анклав, който представляваше Централната станция. Евреи на север (и децата му също щяха да са евреи, което бе странна и обезпокоителна мисъл), араби на юг — сега те се бяха върнали, завладели отново Аджами и Менашия и градиях Нов Яфо, град от стомана, камък и стъкло, който се издигаше към небето. Разделените градове като Ако и Хайфа на север и новите градове, никнещи в пустинята, в Негев и Арава.

Араби или евреи, те имаха нужда от своите имигранти, своите чуждестранни работници, своите тайванци, филипинци и китайци, сомалийци и нигерийци. И имаха нужда от своя буфер, тази междинна зона, която представляваше Централната станция, старият Южен Тел Авив: бедно място, бликащо от енергия място — но преди всичко гранично място.

Граничен град.

И той щеше да го превърне в свой дом. За себе си, за децата си и за децата на децата си. Евреите и арабите поне знаеха какво означава семейството. По това приличаха на китайците — тъй различни от ангелите с техните взривоопасни семейства, обтегнати връзки, които все живееха отделно, сами... Това нямаше да стане с неговите деца, закле се Вейвей.

На върха на хълма спря и избърса потта от челото си с носната кърпа, която носеше за тази цел. Колите минаваха покрай него и отвсякъде се носеха звуци на строителство. Той самият работеше на една от сградите, която издигаха тук, строителна

бригада от целия свят, дребни виетнамци, високи нигерийци и бледи яки трансилванци, които комуникираха помежду си със знаци и на астероиден пиджин (макар че по това време той още не беше в широка употреба) и с помощта на автоматични преводачи през възлите си. Самият Вейвей управляваше екзоскелет, катереше се по кулите, захващайки се като паяк, гледаше града далеч долу и се взираше към морето и далечните кораби...

Днес обаче беше почивният му ден. Беше спестил пари — част от тях да прати, както всеки месец, на семейството си в Чънду, и част от тях за семейството му тук, което скоро щеше да се увеличи. А останалото — за това, за услугата, която щеше да поиска от Другите.

Сгъна грижливо кърпата и я прибра, а после затика колелото по пътя и навлезе в лабиринта от улички на Стария град на Яфо. Тук все още можеха да се видят останките от древна египетска крепост; портата беше видоизменена преди век и едно портокалово дръвче още висеше на вериги, засадено в тежка каменна кошница с яйцевидна форма, в сянката на стените, артинсталация. Вейвей не спря, а продължи, докато най-сетне не стигна до мястото, където живееше Оракула.

Борис погледна изгряващото слънце. Чувстваше се уморен, изцеден. Беше правил компания на баща си цяла нощ. Баща му, Влад, напоследък почти не спеше. Седеше с часове в креслото си, овехтяло и пълно с дупки, което беше домъкнал един ден преди години (споменът бе кристално ясен в съзнанието на Борис) с голямо усилие и гордост от битпазара на Яфо. Ръцете на Влад се движеха във въздуха, местеха и преподреждаха невидими предмети. Той не желаше да даде на Борис достъп до видеоканала си. Вече почти не комуникираше. Борис подозираше, че предметите са спомени, че Влад се опитва някак си да ги сглоби отново.

Но не можеше да каже със сигурност.

Също като Вейвей, Влад беше строителен работник. Беше един от хората, построили Централната станция, катерейки се по незавършената гигантска структура — този космодрум, който сега бе създаване сам по себе си, миниатюрна нация-мол, върху която не можеха да предявят пълни претенции нито Тел Авив, нито Яфо.

Само че това беше отдавна. Сега хората живееха по-дълго, но въпреки това мозъкът остарява, а мозъкът на Влад беше по-стар от тялото му. На покрива Борис отиде до ъгъла до вратата. Тя се намираше в сянката на миниатюрна палма. Соларните панели вече се разтваряха, разперваха деликатните си криле, за да уловят по-добре изгряващото слънце и да осигурят сянка и заслон на растенията.

Преди много време сдружението на обитателите беше поставило тук обща маса и самовар и всяка седмица различен апартамент осигуряваше чая, кафето и захарта. Борис внимателно накъса листенца от ментата, растяща в една саксия, и си направи чай. Звукът на вряща вода, изливаща се в чашата, беше успокояващ, ароматът на мента се разнесе във въздуха, свеж и чист, и го разсъни. Той изчака ментата да се запари; отнесе чашата до ръба на покрива. Загледа се надолу. Централната станция, която никога не заспиваше наистина се събуждаше шумно.

Той отпи от чая и се замисли за Оракула.

Оракула някога се беше наричала Коен и според слуховете беше роднина на св. Коен на Другите, макар че никой не можеше да каже със сигурност. Малцина днес знаеха това. От три поколения тя живееше в Стария град, в тази тъмна и тиха каменна къща — само тя и нейният Друг.

Никой не знаеше името или идентификационния код на Другия, но при Другите това не беше необичайно.

Независимо дали бяха роднини, или не, пред каменната къща се издигаше малък параклис на св. Коен. Беше скромен и върху него бяха поставени случайни предмети със златист цвят — стари повредени платки и тем подобни, — и по всяко време горяха свеци. Когато се приближи до вратата, Вейвей за момент спря, запали свещ и остави дар — неработещ компютърен чип от едно време, закупен на висока цена от битпазара надолу по хълма.

„Помогни ми да постигна целта си днес — помисли си той, — помогни ми да обединя семейството си и да им позволя да споделят съзнанието ми, когато умра.“

В Стария град не духаше вятър, но древните каменни стени излъчваха приятен хлад. Вейвей, който едва наскоро си беше инсталирал възел, прати сигнал на вратата и миг по-късно тя се отвори. Той влезе.

Борис помнеше този момент като неподвижност и в същото време, парадоксално, като изместване, внезапна необяснима промяна на перспективата. Споменът на дядо му проблясваше в ума му. Въпреки цялото си позиране Вейвей беше като изследовател в непозната земя, който търси пътя си опипом и по инстинкт. Не беше израснал с възел — беше му трудно да следи Разговора, това неспирно бърбене на хора и машини, без което един съвременен човек би се чувствал глух и сляп; и въпреки това можеше да предусети бъдещето също тъй инстинктивно, както една какавида — зрелостта. Знаеше, че децата му ще са различни, както и техните деца на свой ред, но също така знаеше, че не може да има бъдеще без минало...

— Жонг Вейвей — каза Оракула. Вейвей се поклони. Оракула беше изненадващо млада, или поне младолика. Имаше къса черна коса, невпечатляващи черти, бледа кожа и златен изкуствен палец, който накара Вейвей да потрепери неволно: това беше нейният Друг.

— Имам молба — каза Вейвей. Поколеба се, после протегна напред малката кутийка. — Шоколадови бонбони — каза той и — дали пък само не си въобразяваше? — Оракула се усмихна.

В стаята беше тихо. Отне му малко време да осъзнае, че Разговора е секнал. Оракула взе кутийката и я отвори, избра внимателно един бонбон и го лапна. Подъвка замислено, а после показа одобрението си с леко помръдване на главата. Вейвей се поклони отново.

— Заповядай, седни — каза Оракула.

Вейвей седна. Столът беше с висока облегалка, стар и захабен — от битпазара, предположи той, и тази мисъл го накара да се почувства странно: идеята, че Оракула пазарува от сергиите, все едно е човек. Но тя, разбира се, си беше човек. Това би трябвало да го поуспокои, но някак си не го успокояваше.

Очите на Оракула постепенно промениха цвета си, а гласът ѝ, когато се разнесе, бе различен, по-груб, малко по-плътен отпреди и Вейвей преглътна пак.

— За какво искаш да ни помолши, Жонг Вейвей?

Сега говореше нейният Друг. Другият, споделящ човешкото тяло. Съединен с Оракула; квантови процесори, работещи в този златен палец... Вейвей събра кураж и каза:

— Търся мост.

Другият кимна, даваше му знак да продължи.

— Мост между миналото и бъдещето — каза Вейвей. — Приемственост.

— Безсмъртие — рече Другият. Въздъхна. Ръката му се вдигна да почеше брадичката и златният палец се впи в бледата плът на жената. — Човеците искат само безсмъртие.

Вейвей поклати глава, макар че не можеше да го отрече. Мисълта за смъртта, за умирането, го ужасяваше. Знаеше, че му липсва вяра. Мнозина вярваха; вярата бе това, което крепеше човечеството. Прераждане или живот след смъртта, или пък митичният Ъплоуд, онова, което наричаха да се Транслираш и всичко това беше едно и също, изискваше вяра, каквато той не притежаваше, колкото и да копнееше за нея. Знаеше, че когато умре, това ще е краят. И-цикълът с етикет Жонг Вейвей чисто и просто щеше да престане да съществува и вселената щеше да продължи напред както винаги. Това беше ужасна мисъл, мисълта за собствената ти незначителност. Човешките И-цикли възприемаха себе си като център на вселената, обекта, около който се върти всичко. Реалността беше субективна. И все пак това бе илюзия, също като Аза; човешката личност представляваше машина, съставена от милиарди неврони, деликатни мрежи, функциониращи полунезависимо в сивото вещество на човешкия мозък. Машините я подпомагаха, но не можеха да я запазят вечно. Така че, да, помисли си Вейвей. Това, което искаше, беше нещо суетно, но също така и практично. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Искам децата ми да ме помнят.

Борис наблюдаваше Централната станция. Слънцето изгряваше зад космодрума, а долу роботниците заемаха местата си, разстилаха одеяла и вдигаха написани на ръка табели с молби за дарения на резервни части, бензин или водка.

Видя Р. брат Поправи-Го, от Роботската църква, да прави обиколките си — църквата се опитваше да се грижи за роботниците, както и за малкото си човешко паство. Роботите представляваха странно липсващо звено между хората и Другите и не се вписваха в нито един от двата свята — дигитални същества, определени от физическата си форма, от телата си; мнозина от тях отхвърляха Ъплоуда в полза на своя собствена странна вяра... Борис помнеше брат

Поправи-Го от детството си — той го беше обрязал, както и баща му. Въпросът „Кой е евреин?“ се задаваше не само за семейство Чонг, а и за роботите, и беше решен много отдавна. Борис имаше накъсани спомени по майчина линия, предшестваци Вейвей — протестите в Йерусалим, лабораториите на Мат Коен и първия примитивен Развъдник, където дигиталните същества еволюираха в безмилостни еволюционни цикли.

Размахани табели на улица „Крал Джордж“, масова демонстрация: „Не на робството!“, „Унищожете концентрационния лагер!“ и така нататък, гневно човешко множество, събрало се да протестира срещу видимото робство на онези първи, крехки Други в заключените им мрежи, лабораториите на Мат Коен под обсада, долнопробният му екип от учени, изритвани от страна след страна, преди накрая да се установят в Йерусалим...

Св. Коен на Другите, така го наричаха сега. Борис вдигна чашата към устните си и откри, че е празна. Остави я и потърка очи. Трябваше да поспи. Вече не беше млад, не можеше да кара с дни без сън, подхранван от стимуланти и неукротимата енергия на младостта. Дните, когато двамата с Мириам се криеха на същия този покрив, прегръщаха се и си даваха обещания, които дори тогава знаеха, че не могат да спазят, си бяха отишли отдавна...

Замисли се за нея, опита се да я зърне как върви долу по павираната улица към кръчмата си. Беше му трудно за мисли за нея, да се измъчва така, сякаш... сякаш е момче. Не се беше върнал заради Мириам, но някъде — в дъното на ума му — сигурно е било заради това, мисълта...

На шията му придагъкът пулсираше леко. Беше се сдобил с него в Тонг Юн Сити, в една задна уличка встрани от булевард „Арафат“, в безименна клиника, ръководена от трето поколение марсиански китаец, някой си г-н Уонг, който му го инсталира.

Предполагаше се, че придагъкът е отгледан от вкаменени останки на микробактериални марсиански форми на живот, но дали това бе вярно, никой не знаеше със сигурност. Беше странно да имаш придагък. Той бе паразит, хранеше се от Борис, пулсираше леко върху шията му, вече част от него: подаваше му чужди мисли, чужди чувства, и на свой ред взимаше неговата човешка перспектива и я изменяше

леко — беше все едно да гледаш как идеите ти се филтрират през калейдоскоп.

Борис сложи ръка върху придатъка и усети топлата му повърхност. Той помръдваше под пръстите му, дишаше леко. Понякога синтезираше странни субстанции, които действаха като наркотици на организма на Борис и го изненадваха. Друг път променяше зрителната му перспектива или дори общуваше с възела му, дигиталния мрежов компонент на мозъка му, инсталиран малко след раждането, без който човек беше по-зле от сляп или глух: беше изключен от Разговора.

Той се беше опитал да избяга, знаеше това. Бе напуснал дома си и спомена за Вейвей, или поне се беше опитал, за кратко. Влезе в Централната станция и се качи с асансьорите до самия връх, и понагоре. Напусна Земята, напусна орбитата ѝ, отиде на Марс и в Пояса, във Външното, но спомените го преследваха, мостът на Вейвей, свързващ навеки бъдеще и минало...

— *Искам споменът за мен да продължи да живее, когато си отида.*

— *Всички хора го искат — каза Другият.*

— *Искам... — Той събра кураж и продължи: — Искам семейството ми да помни. Да се учи от миналото, да планира бъдещето. Искам децата ми да имат моите спомени, и техните спомени на свой ред също да се предават в поколенията. Искам внуците ми, и техните внуци, и така нататък през бъдните векове, да помнят този момент.*

— *И тъй ще бъде — каза Другият.*

„И тъй беше“, помисли си Борис. Споменът беше ясен в паметта му, увиснал като капка роса, свършен и неизменен. Вейвей беше получил исканото и сега спомените му принадлежаха на Борис, а също така спомените на Влад, на баба му Юлия, на майка му и на всички останали — братовчеди, племеннички и чичовци, племенници и лели, всички те споделящи централния резервоар от памет на семейство Чонг, всички те способни да се потопят мигновено в този дълбок вир от спомени, в този океан на миналото.

Лудостта на Вейвей, както го наричаха все още в семейството. Понякога действаше по странни начини, даже на далечни разстояния; когато Борис работеше за родилните клиники на Церера или вървеше по някой булевард в Тонг Юн Сити на Марс, в ума му изведнъж се

оформяше нов спомен — споменът на братовчедката Океана за първото ѝ раждане, на малкия Ян — болка и радост, смесващи се със случайни мисли, чудене дали някой е нахранил кучето, гласът на акушерката, която казва: „Напъвай! Напъвай!“, миризмата на пот и пиукането на мониторите, тихото бърбене на хора зад вратата и онова неописуемо чувство, докато бебето бавно излиза от нея...

Той остави чашата. Долу Централната станция вече беше будна, сергиите в квартала бяха заредени със свежи продукти, пазарът бе оживял от звуци, миризма на дим и бавно печаци се на грил пилета, и виковете на деца, отиващи на училище...

Помисли си за Мириам и как се бяха обичали двамата, когато светът беше млад; обичаха се на иврит, който беше езикът на детството им, но бяха разделени, не от потоп или война, а от самия живот и нещата, които той причинява на хората. Борис работеше в родилните клиники на Централната станция, но там имаше прекалено много спомени, спомени като призраци, и накрая той се разбунтува, влезе в Централната станция и излетя в орбита, до мястото, което наричаха Портала, а оттам първо в Лунния порт.

Беше млад и искаше приключения. Беше се опитал да се измъкне. Лунния порт, Церера, Тонг Юн... но спомените все така го преследваха, и най-лошият от тях, споменът за баща му. Преследваха го през дърдоренето на Разговора, компресирани спомени, прескачащи от Огледало на Огледало, през космоса, със скоростта на светлината, така че тук на Земята го помнеха, също както той ги помнеше там, и накрая тежестта стана толкова голяма, че той се върна.

Беше се върнал в Лунния порт, когато се случи. Миеше си зъбите и гледаше лицето си — нито младо, нито старо, съвсем обикновено лице, с китайски очи, славянски черти, леко оредяла коса, — когато споменът го връхлетя, изпълни го целия и той изпусна четката.

Споменът не беше на баща му, а на братовчед му Ян, и то скорошен: баща му Влад седи в стола в апартамента си, по-стар, отколкото го помнеше Борис, по-слаб, и — нещо, което го нарани смътно, което се пресегна през пространството и накара гърдите му да се стегнат от болка — с онзи мътен поглед в очите. Влад седеше, без да говори, без да забелязва братовчед му или останалите, дошли да го посетят.

Седеше и ръцете му пърхаха във въздуха, подреждайки и преподреждайки невидими предмети.

— Борис!

— Ян.

Срамежливата усмивка на братовчед му.

— Не вярвах, че си истински.

Времево забавяне, от Луната до Земята и обратно, от възел до възел.

— Пораснал си.

— Ами...

Ян работеше в Централната станция. В лаборатория на Пето ниво, където правеха вирусни реклами, въздушнопреносими микроскопични агенти, които се прехвърляха от човек на човек и процъфтяваха в затворена, климатизирана среда като Централната станция, закодирани да предават специално подбрани според личността оферти; органика, която си взаимодействаше с възловото оборудване, крещейки: „Купи. Купи. Купи“. Сега той се срещаше с едно момче, Юсу, но минаваха през труден период.

— Става дума за баща ти.

— Какво е станало?

— Не знаем.

Това признание сигурно бе наранило Ян. Борис изчака, докато тишината изяждаше канала за връзка, тишината на обратния път от Земята до Луната.

— Водихте ли го на лекари?

— Знаеш, че сме.

— И?

— Не знаят.

Тишина между тях, тишина със скоростта на светлината, пътуваща през космоса.

— Върни се у дома, Борис — каза Ян и Борис се учуди колко е пораснало момчето, мъжът в него вече се показваше, този непознат, чийто живот той все пак помнеше толкова ясно.

„Върни се у дома“.

Същия ден той събра оскъдните си притежания, напусна хотел „Везни“ на булевард „Армстронг“ и хвана совалката до лунна орбита, а оттам кораб до Портала и накрая надолу до Централната станция.

Спомен като растящ рак. Борис беше лекар, беше виждал Моста на Вейвей лично — този странен полуорганичен израстък, вплетен в мозъчната кора на всички от семейство Чонг и в сивото вещество на мозъците им, взаимодействащ си с възлите им, растящ; странни деликатни спирали от извънземно вещество, напреднала технология, ферботен, Друг. Той беше обхванал мозъка на баща му, някак си бе излязъл от контрол, растеше като рак и Влад не можеше да се движи от спомени.

Борис подозираше, но не можеше да знае със сигурност, също както не знаеше и какво е платил Вейвей за услугата, каква ужасна цена е била извлечена от него — този спомен, и само той, бе изтрит, — помнеше само как Другият казва: „И тъй ще бъде“, а в следващия момент Вейвей стоеше отвън и вратата беше затворена, и той премигваше там, между старите каменни стени, чудейки се дали е проработило.

„Някога всичко това бяха портокалови горички“... Помнеше как тази мисъл мина през ума му, докато излизаше през вратите на Централната станция при завръщането си на Земята, за да се озове в горещия влажен въздух навън, а гравитацията му се струваше объркваща и неудобна. Застанал под стрехите, той вдиша дълбоко, а гравитацията го теглеше надолу, но на него не му пукаше. Миришеше точно както го помнеше, а портокалите, изчезнали или не, още си бяха там, прочутите портокали на Яфо, които растяха тук, когато всичко това — не Тел Авив, нито Централната станция, — съществуваше, когато беше само портокалови горички, пясък и море...

Борис пресече пътя — краката му го водеха сами, сякаш имаха собствена памет, — от големия портал на Централната станция до пешеходната улица, сърцето на стария квартал, и той беше толкова помалък, отколкото го помнеше, за едно дете представляваше цял свят, а сега се беше смалил...

Тълпи хора, бръмчащи по пътя соларни триколки, зяпащи туристи, една мемкордистка, проверяваща статистиката за канала си, докато всичко, което виждаше, чувстваше и помирисваше, се предаваше на живо по мрежите. Тя улови Борис с бегъл поглед, който беше пратен към милиони безразлични зрители из цялата слънчева система...

Джебчии, отегчени пазачи от охраната на станцията, които си отваряха очите, просещ работник с липсващо око и лоши петна ръжда по гърдите, мормони с тъмни костюми, потящи се в жегата и раздаващи листовки, докато от другата страна на пътя елронити правеха същото...

Валеше лек дъждец.

От близкия пазар се носеха виковете на продавачи, обещаващи свежи нарове, пъпеши, грозде, банани, в едно кафене отпред старци играеха на табла... Р. Поправи-Го се разхождаше бавно сред хаоса, оазис от спокойствие сред масата шумни и потни човеци...

Борис гледаше, миришеше, слушаше, спомняше си, толкова усърдно, че отначало не ги видя, жената и детето от другата страна на пътя, докато почти не се блъсна в тях...

Мириам и момчето.

Сега му се искаше да отиде при нея. Светът се бе събудил и Борис беше сам на покрива на стария жилищен блок, сам и свободен, с изключение на спомените. Видя стария вехтошар Ибрахим да минава с каручката си по улицата долу; Господарят на изхвърлените вещи, така го наричаха едно време; и се учуди, че е още сред живите. До него седеше момче, което не се различаваше много от Кранки. Търпеливият кон теглеше каручката по пътя и Борис ги проследи с очи, докато не се изгубиха от погледа му.

Не знаеше какво ще прави по въпроса с баща си. Спомни си как държеше ръката му някога, когато беше малък, и Влад му се струваше толкова голям, толкова уверен и сигурен, и пълен с живот. В онзи ден бяха отишли на брега, беше лято и в Менашия се смесваха евреи, араби и филипинци, мюсюлманките в дългите си тъмни одежди и децата, които тичаха по гащи и крещяха; момичета от Тел Авив в миниатюрни бикини, които кротко се печеха на слънце; някой пушеше

джойнт и силната миризма се носеше в морския въздух; Ибрахим вехтошарят също беше там, минаваше по пътя с коня си (друг по онова време); водният спасител крещеше от кулата си нареждания на три езика: „Дръжте се в отбелязаната зона! Някой да е загубил дете? Моля, явете се веднага в спасителния пункт! Вие в лодката, насочете се към пристанището на Тел Авив и излезте от зоната за плуване!“. Думите се губеха сред врявата, някой беше паркирал колата си и надуваше стереото, сомалийски бежанци си правеха барбекю на тревата до крайбрежния булевард, бял мъж със сплетена на множество плитчици коса свиреше на китара; а Влад държеше ръката на Борис, докато двамата влизаха във водата, силен и надежден, и Борис знаеше, че нищо не може да му се случи; че баща му винаги ще е с него да го пази, каквото и да става.

4.

ГОСПОДАРТ НА ИЗХВЪРЛЕНИТЕ ВЕЩИ

В онези дни все още имаше вехтошари в Яфо и Централната станция, както бе имало винаги, и главен сред тях беше Ибрахим, когото понякога наричаха Господаря на изхвърлените вещи.

В онези дни все още имаше вехтошари в Яфо. Беше ги имало винаги, отчасти евреи, отчасти араби, отчасти нещо друго. Това беше скоро след Убийството на месията, за което сигурно сте чували и за което историкът Елезра (самият той праотец на Мириам Елезра, която отиде с автоматона на Голда Меир до древния Никога Несъществуващ Марс и промени хода на една планета) писа: „Беше време на страсти и несигурност, време на омраза и на мир, в което появата на месията и последвалата му екзекуция бяха почти случайни“.

Сигурно сте го виждали да се приближава хиляди пъти. Той присъства на заден план, винаги на заден план, на снимките на туристите, на множество видеозаписи. Първо каручката, с равна платформа, търкаляща се върху четири колела от стар автомобил. В сметищата на Яфо изобилстваше от превозни средства от ерата на двигателите с вътрешно горене, цели кули от тях, образуващи селище от боклук, в което се криеха градските несретници. Каручката беше теглена от един или два коня, родени и отгледани в града: сив и бял бяха тези палестински коне, мелези и далечни братовчеди на благородните арабски породи. Дребни, яки и търпеливи, те теглеха каручката, отрупана със счупени и повредени вещи, без да се оплакват, а през уикендите бяха накичвани със звънчета и пъстри премени и возеха малки деца по крайбрежния булевард срещу такса.

Вехтошарите, също като старите пристанищни хамали по свое време, си имаха *лижана*, таен управителен съвет, избран според възрастта и опита — и неговият най-изтъкнат член беше Ибрахим.

Кой беше Ибрахим и как бе дошъл в град Яфо по сините блестящи води на Средиземно море?

Истината беше, че никой не знаеше. Той открай време си беше тук. Вечният крал на изхвърлените вещи. Носеха се слухове, че е братовчед по Друг на Оракула на хълма, защото Ибрахим също беше Съединен, палецът му представляваше златна протеза, Друг, свързан към възела му, смесица от човешки и дигитален ум. Никой не знаеше името на Другия. Може би и двамата се казваха Ибрахим.

Маршрутът му рядко се променяше. По тесните улички на древен Аджами, с каменните къщи, гледащи към морето и пристанището, отдалечавайки се от новите височини на възвръщенците; надолу по хълма до старата часовникова кула, по улица „Саламе“, като викаше по пътя: „Вехтошарят! Вехтошарят!“.

Върху каручката се трупаше смет. Ненужните вещи на цели векове. Хората знаеха и чакаха Ибрахим. Скъсани лекъсани матраци, маси със счупени крака, древни дядови часовници китайско масово производство, от тип, популярен през някое отминало десетилетие. Захвърлени автоматони, виетнамски бойни кукли, използвани в някоя отколешна война. Картини. Печатни книги, мухлясали и ръсеци страниците си като есенни листа. Мотори за гигантски рибни фризери. Избелели турски килими.

А веднъж и бебе.

Беше намерил дребосъчето при една от обиколките си. Това стана рано сутринта, слънцето едва бе изгряло. Ибрахим се изкачи по „Саламе“ и сви към Централната станция.

Адапторастителните квартали високо горе се поклащаха на вятъра. Те никнеха около Централната станция като плевели. Растяха в покрайнините на стария квартал, край старите запустели магистрали на Тел Авив, опасвайки необятното здание на космодрума, което се издигаше към висините. Къщите никнеха като дървета, разцъфтяваха, адапторастителни плевели, хранещи се от дъжда и слънцето и заровили корени в песъчливата земя, трошейки стария асфалт. Адапторастителни квартали, сезонни, нестабилни, с никнещи стени, врати и прозорци, полуотворена канализация, висяща във въздуха, оголени бамбукови тръби, апартаменти, растящи един над друг и един в друг, без ред или логика, образувайки висящ напред въздуха паваж, къщи под шантави ъгли, бараки и колиби с полуоформени врати, прозорци като очи...

Наесен кварталите повяхваха, вратите изсъхваха, прозорците се сгърчваха бавно, тръбите увисваха. Къщите падаха като листа на земята долу и почистващите машини мърмореха щастливо, поглъщайки сбръчканите листа на бившите обиталища. Над земята жителите на тези сезонни квартали стъпваха внимателно, изпробвайки повърхността при всяка крачка, за да видят дали ще издържи, мигрираха на фона на небето към други, по-свежи израстъци, нови адапторастения, които разцъфтяваха нежно, разтваряйки прозорците си като плодове...

Захвърлен метал и пластмаса на пътя долу. Ибрахим не можеше да познае какво е било това по-рано: може би автомобили и шишета за вода, превърнати в изоставена скулптура. Изкуство, никнешо като дива технология в Централната станция.

То лежеше наблизко. Беше малко вързопче и той не го забеляза, докато не се размърда. Ибрахим се приближи предпазливо, защото понякога в Централната станция разни създания се измъкваха на воля. Понякога сред боклука имаше змии, все още живи бойни кукли, адапторастителна мебел с враждебно програмиране, самоделни стари пушки и мунициии, виртуални религиозни артефакти с неизвестни сили...

Ибрахим се приближи до вързопчето и то издаде звук, който го накара да замръзне. Беше от онези звуци. Веднъж бе намерил малко вълче, вмъкнато контрабандно от Монголия. То умря в плен. Издаваше същите звуци.

Въпреки това Ибрахим се приближи още. Погледна.

В него се взираше бебе. Обикновено бебе, каквото човек вижда всеки ден, навсякъде: Яфо и Централната станция бяха пълни с деца. Това обаче беше в кутия от обувки.

Ибрахим клекна до бебето. Кутията от обувки беше на евтина марка. Бебето имаше ясни, блестящи зелени очи, кожата му бе тъмна, а главата — гола. Ибрахим се взря в него. Наоколо нямаше никого. Бебето се оригна.

Ибрахим посегна към момченцето — беше момченце — внимателно, все още предпазлив. В Централната станция човек никога не знаеше. Ръчичката на бебето се вдигна да срещне неговата. Беше зряло за възрастта си. Все едно се ръкуваха. Пръстите им се докоснаха. Порой от данни, като по широколентов канал, връхлетя Ибрахим.

Образите препълниха съзнанието му. Невъзможни неща. Гледки от пръстените на Сатурн. Битка на четириръки червенокожи марсиански Преродени във виртуалната им империя. Равин на космически кораб, пътуващ за Пояса, който се моли сред астероидното поле в малка влажна стая на древен миньорски съд.

В докосването на момчето имаше_ токток блонг параван_, езика на Другите.

Другият на Ибрахим се събуди и промълви:

„Какво, по...“

Умът на Ибрахим не можеше да издържи на наплива. Бурята от данни вилнееше, отклонявайки се към неговия Друг, който се изключи, докато се опитваше да се справи...

Една дума, измъкнала се от вихъра, която го накара да трепне...

„Месия...“

„Дръпни си ръката!“

Лекото докосване на бебето го впримчваше. Той започна да се бори...

Бебето се оригна и се засмя. Контактът прекъсна.

Ибрахим: „Усети ли?“

Нищо от неговия Друг.

Ибрахим: „??“

Неговият Друг, най-накрая: „!“

Ибрахим се взря в бебето, а неговият Друг направи същото през очите му.

В умовете и на двамата се въртеше една и съща мисъл:

„Само не още един!“

Ибрахим можеше да вдигне тревога. Аларма, излъчена от възела му, подскачаща през безкрайната мрежа, нашарила този град, планетата, на която се намираще, обитавания от хора космос около нея, планетите, луните, пръстените и корабите на Изхода. Щяха да цъфнат мироопазващи машини, механични следователи, двойно кодирани, защото тук беше буферната зона, Централната станция делеше арабския Яфо от еврейския Тел Авив. Щеше да се проведе свръхкриптиран дигитален спор за територия, анализ на ДНК-то на момчето — макар че само по цвета на очите му (търговска марка на

„Боуз“, хакната, на възраст няколко десетилетия, но все още свирепо бранена от лицензните закони) Ибрахим можеше да познае, че е отгледано в резервоар, това беше специалност на Централната станция.

„Програма за развъждане на месии?“, поинтересува се Другият, след като се окопоти.

— Не знам.

Той говореше на глас, ала тихо. Момченцето гукаше.

„Това мъдро ли е?“

— Да не би да имаш друга идея?

„Не ми харесва тая работа“.

Комуникацията се ускори, речта отстъпи място на образни кодове, смислови облаци. Ибрахим прекъсна потока по средата и вдигна бебето.

— Това момче — каза той, без да се обръща конкретно към никого, а спомените за Йерусалимското убийство бяха още пресни в съзнанието му, — заслужава различна участ.

Това беше преди години. Нареккоха момчето Исмаил. Отгледаха го толкова добре, колкото можеха.

Ибрахим живееше в голямото сметище на границата между Яфо и бившето еврейско предградие Бат Ям. Там живееха мънички полуразумни машинки и роботници, всички бездомници и изгубените.

Сметището.

Дворецът на изхвърлените вещи.

Изглеждаше подходящо място за момчето.

И така Исмаил израсна, говорейки арабския на Аджами и бойния идиш на роботниците. Говореше астероиден пиджин, този „токток блонг спес“. Говореше иврита, използван в съседния град. Когато стана по-голям, понякога помагаше на Ибрахим в обиколките му.

През Аджами, надолу до часовниковата кула, по „Саламе“ до Централната станция... Ибрахим събираше ранени същества, неговите роботници бяха намерени захвърлени на улиците на Централната станция, той ги беше събрал и поправил и те му даваха своята вяност, единственото, което им бе останало за даване. Те бяха кукли от синтетична плът, закърпени, с несъответстващи си органи, с размери

на деца, с грубо изрисувани лица, някои от тях бегълци от плътските ями, някои — миниатюрни войници в градските войни, всички масово внесени от далечни фабрики и захвърлени, щом ползата от тях се е изчерпала.

Модифицирани животни, сътворени в домашни лаборатории от деца ентусиасти с генетичен комплект и инкубатор. Домашният дракон на Исмаил, тъжно създание, преработка на живеец на Канарските острови Lagarto Gigante de la Gomera, отчасти механизирани с огнедишащ апарат; бедното кашлящо огън същество получи от момчето прякора Чамуди въпреки всички свидетелства за обратното, защото в него нямаше нищо сладко.

Цялото им племе живееше в огромното сметище, с векове от заровени слоеве, археологически разкопки, където можеше да се намери всичко, останките на епохите.

Момчето имаше... някои смущаващи навици.

Когато спеше, сънищата му понякога се материализираха над главата му, каубои и индианци, гонещи се в мъгливия сив мехур сънно вещество, който се оформяше от кондензацията във въздуха и се изпаряваше, когато REM сънят отстъпи на по-дълбокия NREM.

Имаше влечение към машините. Като всички деца, беше получил възел при раждането си. Не беше Съединен с Друг, не беше обвързан, и все пак понякога Ибрахим и неговият Друг имаха отчетливото чувство, че момчето ги чува как си говорят.

— Ти, разбира се, знаеш какво е това — каза Другият.

Ибрахим кимна.

Стояха на двора. Слънцето припичаше и оттатък каменните къщи на Аджами морето се бе ширнало гладко като огледало, а слънчевите сърфисти се гмуркаха и издигаха по ветровете над него.

„Има и други — каза Другият. — Деца, родени в резервоарите на лабораториите на Централната станция“.

— Знам.

„Би трябвало да поговорим с Оракула...“

Ибрахим я познаваше отдавна. Даже знаеше истинското й име. Никой не се раждаше оракул... освен това бяха кръвни роднини, както и сродници по Друг.

— Не — каза той.

„Ибрахим...“

— Не.

„Допускаме грешка“.

— Децата ще намерят свой път. С времето.

— *Баба!* — Момчето дотича до Ибрахим. — Може ли да дойда с теб на каручката днес?

— Не днес — каза Ибрахим. — Може би утре.

Лицето на момчето се сгърчи разочаровано.

— Все казваш утре — обвини го то.

„Тук е по-безопасно — каза мълчаливо Другият. — Тук той е защитен“.

— Но трябва да е с деца на неговата възраст.

— Какво казваш, *баба?*

— Нищо, Исмаил — каза Ибрахим. — Нищо.

Само че не беше нищо.

Драконът Чамуди умря след няколко месеца. Имаше погребение, най-грандиозното, правено някога в Двореца на изхвърлените вещи. Драконът имаше почетна стража от поправени бойни кукли и роботници, бяха дошли и хора от квартала в траурни одежди въпреки жегата. Боклукчиите изкопаха дупка в земята, като вадеха заровени съкровища: ръждясал велосипед, кутия с издялани на ръка шахматни фигурки от тъмно дърво и метален череп. Слепият просяк Ной, приятел на Ибрахим, стоеше до него, докато спускаха малкия ковчег. Една свещенослужителка, марсианска Преродена, следовница на Пътя, извърши опелото, червената ѝ кожа блестеше от пот на слънцето, а четирите ѝ ръце се движеха в сложни фигури, докато редеше думи за загуба и утеха, говореше за Императора на времето и как той приемал този дар. Исмаил стоеше леко извърнат, а очите му вече бяха сухи.

Слепият просяк Ной, чиито очи бяха скъпоценни камъни, гледаше развитието на церемонията по множество възлови канали. Пим, прочутият мемкордист, беше там и вплиташе погребението като нишка в продължаващото през целия му живот Повествование. То беше пращано към абонатите му, чийто брой варираше в милиони из цялата слънчева система. Като цяло беше трогателно и тържествено събитие.

— Кое е момчето до Исмаил? — попита Ной.

Ибрахим погледна и каза:

— Кое момче?

— Онова, малкото и тихото — рече Ной. Ибрахим се намръщи. Неговият Друг зашепна в мозъка му. Ибрахим се размърда, очите можеха да бъдат измамни. Погледна на сцената както я гледаше Ной, през Разговора.

Сега виждаше момчето, само че разпокъсано. В някои от информационните потоци то липсваше напълно, в други беше просто сянка. Единствено многостранният изглед на Ной разкриваше цялата картина. Момчето и Исмаил не говореха и въпреки това той остана с впечатлението, че комуникират бързо.

Момчето имаше тъмносини очи. Очи Армани. Ибрахим се зачуди дали го е виждал преди. Едно от децата на Централната станция. Момчето вдигна очи, сякаш по някакъв невъзможен начин бе доловило вниманието им. Усмивка разтегли ъгълчетата на устата му.

Пръстта покри миниатюрния дракон. Преродената свещенослужителка напяваше последните прощални думи. Гостите въздъхнаха. Роботниците отдадоха вяло чест. Денят беше горещ.

— Кой е приятелят ти? — попита Ибрахим по-късно, когато пиеха студена лимонада в сянката на струпаните коли. Двете деца се усмихнаха дяволито и непознатото момче каза:

— Нем блонг ми Кранки.

„Името ми е Кранки“.

Беше трудно да го видиш. То все се местеше през видеопотоците, призрак в преплитащите се мрежи.

— Здравей, Кранки — каза Ибрахим.

— Мама ме вика — каза изведнъж момчето. Гласът му идваше отвсякъде и отникъде. — По-добре да вървя.

А после се стопи и Ибрахим почувства смут.

— Месианският импулс е най-силен, когато е концентриран — каза философски Ной. Погребението бе свършило и Исмаил не се виждаше никъде. Ибрахим знаеше, че момчето е отишло на плажа с някои от другите деца. Този път материални. — Тази наша земя винаги е била магнит за търсачите на вяра.

Много остана неизречено между тях. Ибрахим каза внимателно:

— Исках нормален живот за момчето.

Ной сви рамене и скъпоценните камъни на очите му заблестяха в слабата светлина.

— Какво е нормално? — попита той. — Ти и аз сме реликви от далечното минало. Вкаменелости, заровени в пясъците на времето.

Ибрахим се насили да се изсмее.

— Говориш като Прероден.

Ной се ухили, после сви рамене и каза: Преродените вярват в минало, което никога не е съществувало. Копаят за виртуални вкаменелости.

Усмивката на Ибрахим се беше стопила.

— Докато...? — попита той.

— Докато децата представляват бъдещето — каза Ной. — Е, може би не точно *бъдещето*, но някакво бъдеще. Настоящото се разпада. Всички го усещаме. Бъдещетата се разклоняват като израстъците на дърво.

— Колко? — попита неспокойно Ибрахим.

Ной сви рамене.

— Деца ли?

Ибрахим кимна.

— Питай в родилните клиники — каза Ной и се изправи сковано. — По-добре да вървя. Офелия ще ме чака.

Ибрахим остана сам на сметището. Имаше чувството, че градът се подготвя за кръстоносен поход. Още помнеше месията, истински наследник на цар Давид — генетично потвърдено, който беше пристигнал в Йерусалим на бяло магаре, с всички необходими поличби. Това не беше Краят на дните, но някакъв Край на дните. А после някой го свали със снайпер. Един месия по-малко.

Тази част на света винаги се бе нуждаела от месия. Както и други. Носеха се слухове... за проекта Сингуларен Исус в Лаос. Черните монаси. Казваха, че на Марс, в Нови Израел, готвели огромна виртуалност, в която Холокостът никога не се е състоял. Шест милиона призрака, които се размножават. Говореше се, че астероидът Цион се е устремил навън от слънчевата система, следвайки излъчения съсн на един древен бог. Ибрахим беше стар. Помнеше времето, когато още имаше портокали. Някога в Яфо спираха параходи и камили носеха на пристанището портокали „шамути“, и малки лодки ги откарваха до чакащите кораби. Това място винаги бе било център на една глобална

мрежа. Портокалите заминаваха за Англия, за пристанищата Манчестър, Саутхамптън и Плимут, и хората там още помнеха портокалите от Яфо.

Но Централната станция беше нова, помисли си той. Беше нов център на нова мрежа. Някъде в този микрокосмос на отчуждението се раждаха нови религии, излюпваха се месици. Той искаше нормален живот за момчето. Но нормалният живот никога не е даденост, той е общоприета илюзия, а момчето с лицензираните очи можеше да прозре през повечето такива.

Деца бяха родени. Някой бе планирал появата им. Един ден момчето щеше да се промени, но в какво щеше да се превърне, Ибрахим още не знаеше.

Същата вечер, след погребението, докато той седеше в Двореца на изхвърлените вещи, Исмаил се върна от плажа. Малкото му жилаво тяло блестеше от солената вода, очите му бяха ясни и той се смееше. Ибрахим, който никога не бе имал собствени деца, го прегърна.

— Баба! — каза момчето. — Виж какво намерих!

Обичта представлява смесица от опасения и гордост. Ибрахим загледа как момчето излезе от двора и се върна с едно кученце, малко и черно, с бяло носле, което го ближеше по опакото на ръката.

— Ще го кръстя Сюлейман — каза момчето.

Ибрахим се засмя и каза:

— Ще трябва да го храниш.

— Знам — каза момчето. — Ще се грижа за него. Ще видиш.

Исмаил се втурна през сметицето, а кученцето тичаше след него с изплезен език. Ибрахим ги гледаше как се отдалечават и се притесняваше.

Тази нощ сънува сън. В него двете момчета стояха край огън, горящ в един варел. Макар да знаеше, че Исмаил спи, а приятелят му Кранки е далеч в Централната станция, долавяше в съня някаква странна реалност. Двете момчета си говореха; устните им се движеха, но не излизаше никакъв звук и Ибрахим не можеше да разбере какво казват. Събуди се внезапно, с разтуптяно сърце. Неговият Друг беше буден в съзнанието му.

„Тя идва — каза Другият. — Тя идва“.

Ибрахим усети объркването му. Думите сигурно бяха дошли от съня.

Но кой идваше и защо, и с каква цел, не знаеха.

5. СТРИГОЙ

В един пролетен ден в Централната станция пристигна стригой. Шамбльо. Прическата ѝ беше в стила, популярен тогава в Тонг Юн: множество дълги плитчици, преплетени с тънки гъвкави жици, които реагираха на невидим заряд и се виеха като водни змии във въздуха над главата на момичето, протягайки се лениво от черепа му.

Тя имаше отгледани в резервоар виолетови очи, косата ѝ беше червеникавокафява и преплетена със злато, което улавяше слънцето.

Казваше се Кармел.

Кръпка нова кожа на меката плът в долната част на лявата ѝ ръка можеше някога да е била татуировка. Тази татуировка би могла да показва, че някога е била заловена и надлежно белязана. Тя слезе от суборбиталната совалка на покрива на Централната станция заедно с другите пътници, спря и вдиша редкия въздух на Земята.

Вие, които никога не сте били в Човешкия дом! Спомнете си думите на поета Башо, който е написал:

*Сип блонг спес
планет ес хемия!
Еа блонг хем и но семак
ол нарафала плес*

Кое се превежда грубо като: „Кораб от космоса, / давай към Земята! / Въздухът ѝ не прилича / на никой друг“.

Макар че терминът Човешки дом вече е излязъл от употреба и по-подходящо би било да се обозначава като Човечество Едно, или както го наричат понякога Другите, Сърцевината.

Както и да е.

Шамбълото Кармел слезе на Централната станция през пролетта, когато ароматът на въздуха е наистина опияняващ. Той мирише на море и на потта на толкова много тела, на топлината им, на подправките на човечеството и хладния дъх на многото му машини; това е мирисът на смолата или сока, който капе понякога от срез във вечно обновяващите се адапторастителни квартали, на дъвен асфалт, напечен от слънцето, на изчезналите портокали и на прясно окосена лимонова трева; това е миризмата на Човечество Едно, тази най-богата и наситена от всички миризми; на външните светове няма нищо подобно на нея.

И на покрива на Централната станция момичето, Кармел, постоя за един дълъг момент със затворени очи, възприемайки всичко: странната и непозната гравитация, неумолимия натиск на слънцето, нежното, умерено подръпване на вятъра, всичко това изненадващо, непредсказуемо, атмосферна система с размерите на планета, която дори не е дигитална!

А после я връхлетя приборът на Разговора. По пътя насам — през онези бавни месеци от потеглянето ѝ от Тонг Юн на Марс, докато най-сетне стигне до Портала, в орбитата на Земята, — тя се бе справяла добре, филтрирайки Разговора до минимум, почти изтощавайки се от глад. Беше пътувала на „Гел блонг мота“, този най-дъвен товарен съд, кръстосващ из слънчевата система. Тишината бе това, което тя искаше.

Но сега Разговорът избухна около нея, почти я помете. Тук на Земята беше още по-концентриран. И по-различен. Странни архаични протоколи се смесваха с интензитета на токток блонг нараван. Тук частта от Разговора, идеща от Външната система — от Отпадника и облака на Оорт, от Титан и Галилеевите републики — беше тиха, разреждана. Поясът блещукаше с десетки хлабави нишки. Марс беше тих шепот. Лунният порт беше вик в нощта. Но Земята!

Тя никога не си бе представяла Разговора такъв, какъвто го изпита в този момент — неговата *близост* и същевременно *отдалеченост*, неговата *компресираност*. Милиарди хора, неизброими милиарди дигитални същества и машини — всички те говорещи, бърбещи, споделящи едновременно. Образи, текст, глас, записи, всепоглъщаща мемкордистка медия, потоп от информация от игровите светове — всичко това я връхлетя изведнъж и тя се олюля под напора му.

— Добре ли си, миличка? — попита я един любезен глас. Беше някаква марсианска китайка, с ярки, живи зелени (естествени? — един бърз скан не разкри патентна сигнатура) очи. — От гравитацията ли е? Понякога е трудно да се приспособиш към нея, първия път.

Жената предложи на Кармел ръката си, да се опре на нея. Кармел прие с благодарност, макар че се страхуваше. Заслони се от жената, доколкото можеше. Да се намира толкова близо до човешки възел беше изкушение, на което се страхуваше, че ще се поддаде. Гладът ѝ и отслабеното ѝ състояние никак не ѝ помагаша. Трябваше да се нахрани, и то скоро.

А Земята беше като двацет и четири часов бюфет в Тонг Юн Сити, в който можеш да ядеш на корем.

— Благодаря — каза тя. Жената се усмихна и двете тръгнаха по маркирания път към Зоната за пристигащи. Кармел се напрегна, но само малко, докато системите на портала я сканираха. Вътрешните ѝ мрежи я представяха за нещо, което не е.

Сигнал във вътрешния ѝ възел: Одобрена. Тя изпусна дъха си. После двете с жената се спуснаха с асансьорите към долните етажи.

— За трети път съм на Земята — каза жената. Говореше с лекота, споделяше с Кармел така, сякаш го правеше всеки ден от живота си. Беше Червена китайка, но не от Тонг Юн; беше от една от безбройните комуни, изникнали през вековете във Валес Маринерис, в сянката на Олимпус Монс. — За трети път съм на Земята, не е ли чудесно? Разбира се, пътуването е скъпо, но предците ми са тук, в Централната станция. — Тя се усмихна бързо и радостно. — Да, не е ли странно? Навремето дошли от Китай и Филипините, за да работят за евреите в Тел Авив, и останали. Тук. В стария квартал. Все още имам роднини тук. Казвам се Магдалена Ву, но съм от рода Чонг от Централната станция. Странно е... Израснах на Марс. Отглеждаме домати, дини, медицинска марихуана, *ваетбун кабидж*... оранжериите ни се простират с мили под земята. В гледането на тези растения има радост, за която може би изобщо не подозираш. Казват, че Марс бил червен, но когато мисля за него, за дома, винаги си го представям зелен. Не е ли странно?

Кармел, може би объркана, а може би спокойна с тази бърлива стара жена, не каза нищо. Магдалена кимна и продължи:

— Има толкова голямо търсене на *вайтбун*. — *Вайтбун кабидж* — „китайско зеле“ на астероиден пиджин. — Моето семейство емигрирало през Века на Дракона... — Кармел знаеше, че това е векът, когато Дракона установил своята странна колония на Хидра. Инстинктивно я заляха моментни образи: публични картини от Драконовия свят, безкрайните построени от термити лабиринти, хилядите кукли за еднократна употреба, движещи се през него по неведомите си дела, всяка от тях възел, обединяващ цялото в нещо по-голямо от съставните му части — Другият, известен като Дракона, дигитална личност със странен интерес към физическата форма, към Вселена Едно. — Ние израснахме — не в охолство, но в удобства, — благодарение на търговията със зеле. Толкова полезно растение! Чудесен източник на витамин С и индол-три-карбинол. Използва се почти във всяка кухня. Един съсед основа фабрика за кимчи^[1], а после се ожени в семейството. — Тя сви рамене. — Оправяме се — каза. — Достатъчно, за да съм идвала вече два пъти тук. Да видя откъде е започнало всичко. От Централната станция сме тръгнали към звездите. Това не е ли страотно? Странно, обаче външните им пространства не изглеждат съвсем истински, не смяташ ли? О, ти още не си ги почувствала. Но те изглеждат по-малки от вътрешността на нашите оранжерии. Всички тези мили... обичам да бродя из тях.

Бяха стигнали до някакво ниво от вътрешността на гигантския космодрум. Вратите се отвориха. Двете излязоха.

— Трето ниво — каза жената. — То е като миниатюрна версия на залата на Трето ниво в Тонг Юн Сити, не мислиш ли? Толкова е старомодно.

Кармел си спомняше Трето ниво. Базара на мултивярата. Възлите на игралните светове. Арените за дроиди. Тя беше... беше скитала там известно време. Имаше толкова много църкви и толкова много от правоверните се нагърбваха със задачата да ловят стригои.

Веднъж за малко да я хванат. Беше се събрала тълпа. Тя бе опиянена от хранене. „Шамбльо!“, крещяха те. Сочеха. Присмиваха ѝ се. Зашеметени и отвратени. После започнаха да хвърлят камъни. И по-лошо. Атаки за прекъсване на мрежовия достъп, груби, но ефективни. Блокираха я от Разговора. Отрязваха ѝ каналите.

— В Тел Авив ли отиваш? — попита Магдалена. Като видя обърканото изражение на Кармел, добави: — Яфо? Не? По-надалеч?

— Тук — каза Кармел. Говоренето ѝ се струваше странно. Не беше говорила през цялото време на кораба. — Просто... тук — каза тя.

— Навън?

Кармел само сви рамене. Не знаеше.

Магдалена като че ли я съжали. Кимна и хвана нежно ръката ѝ с две ръце.

— Тук има малък параклис — каза тя. — Той е на Огко, но... бихме могли да отидем там заедно, ако искаш. Къде трябва да отидеш? Знаеш ли?

— Аз... — Онова, което я беше теглило през космоса до това странно, отчуждаващо място, за момент ѝ се изплъзна.

— Не говориш много, а? — каза Магдалена. Кармел се усмихна; не беше очаквала да го направи. Магдалена отвърна на усмивката ѝ. — Хайде да вървим да видим Огко — каза тя. — После ще видим какво можем да направим за теб.

Ръка за ръка тръгнаха през голямата зала към Базара на мултивиярата.

В днешно време на много места има параклис на Огко. Макар че Огко не е одобрявал параклисите. Той е бил много своенравно божество, неохотен месия. Ако сте привърженици на Извънземната теория за духовните същества, популярна за кратко по времето на аферата Шангри-Ла, ще смятате Огко, редом с Исус, Мохамед, Ури Гелер и Л. Рон Хабърд, за извънземно. Това бил отговорът на прочутия парадокс на Ферми. Причината да не виждаме извънземни там навън, твърдят защитниците на ИТДС, е защото те са тук. Те вървят — и проповядват — сред нас.

В „Книга на Огко“ един човек разказва за срещата си с извънземно същество, наречено Огко. „Аз си го измислих — пише той. — Взех формата му от водата и листата, от влажната земя на Меконг и от моделите на летене на дивите бойни дроне в Златния триъгълник. Той не е истински. Нито пък аз“.

Огко, признава весело той, е лъжец. И все пак философията му — или липсата на философия, странната наслада, с която гледа на незначителното човечество, „дъждец от ярки искри на фона на необятния мрак“, както се изразява в един от по-цветистите си езикови моменти, — някак си се е прихванала.

И се е задържала. Посланието му — „Ние нямаме значение — освен за самите себе си“ — е намерило странен отзвук. Малки параклиси на това въображаемо закачливо божество, ако то изобщо някога е съществувало, никнат непрестанно на причудливи места, на улични ъгли и в плантации, на кораби на Изхода и в подземните лабиринти на Марс, на самотни миньорски кораби в астероидите и в игралните светове и виртуалности на Разговора.

В Централната станция наистина имаше малък параклис, забутан между елронитски храм и католическа църква. Там имаше саксии, преливащи от цветя и пълзящи растения, багри и миризми, а на един малък пиедестал горяха пръчки тамян и имаше свещи с различно намаляла дължина, някои горящи, други угасени. Магдалена запали малка свещ, после повика ръчния си багаж. В далечината се появи един куфар, устремен на малките си колелца към параклиса. Щом пристигна, Магдалена го погали разсеяно, преди да извади от него малък пакет. Остави го до една саксия с мушкато и полуумряла от глад венерианска мухоловка. В саксията на Магдалена, разбира се, имаше малка, бяла като кост зелка.

Кармел гледаше венерианската мухоловка с ужасено очарование. Имаше чувството, че се взира в огледало. Нещото бе изтощено от глад. А като си мислеше за храна, което ѝ бе невъзможно да не прави, присъствието на тази марсианка, Магдалена, ставаше все по-трудно поносимо: жалката защита на възела ѝ не представляваше пречка за Кармел: тя продължаваше да улавя откъслечни образи, пакети данни, случаен шум, идец откъм жената, като миризма на печаш се хляб, и устата ѝ се изпълваше със слюнка. Би било толкова лесно да...

Тя несъзнателно направи крачка назад. Магдалена се обърна и попита:

— Добре ли си?

— Трябва да тръгвам — бързо каза Кармел. Паниката се надигна в нея като мънички мехурчета. Целият този шум, звуците на Разговора,

които досега блокираше, нахлу в нея. — Трябва да... — Не довърши мисълта си.

— Чакай! — възкликна жената, но Кармел вече се беше обърнала и бе хукнала през гигантската зала на Трето ниво; търсеше изход; търсеше спасение.

Нощ в Полипорт, Титан. Извън купола тъмнолилавото се бореше с червеното, докато бурята бушуваше. В самия порт Полифем въздухът беше горещ, влажен. Тя вървеше по тесните виещи се улички, избягвайки входовете към подземния свят, докато се промъкваше през сенките. На Титан информационните потоци бяха по-разсеяни. Местните мрежи бяха препълнени и сигналите се излъчваха и улавяха чрез поредица хъбове, носещи се в пространството, но тук те бяха по-слаби. Пък и така или иначе онова, от което се нуждаеше тя, беше нещо по-непосредствено. Много по-интимно.

Полипорт бе построен от назъбен камък, с чужда флора навсякъде, дебели лози, катерещи се по едно и двуетажните сгради. Тя беше дошла тук като бегълка — бе хванала на стоп един товарен кораб, минаващ през Пояса на път за Външната система. Точно тогава ѝ се случи.

Никой не се ражда шамбльо.

Беше мръсен стар кораб, „Измършавелият спасител“: дълъг една миля, от скали и метал, трансоларен транспорт, изсечен от астероид в доковете в марсианска орбита още преди векове, корпусът му надупчен от безброй удари, коридорите му влажни; лампите често не работеха, рециклираният въздух никога не миришеше свежо, хидропонните градини не се поддържаха редовно.

В търбуха на кораба растеше джунгла. Древни обслужващи машини се опитваха и не успяваха да контролират растежа ѝ. Имаше и плъхове, от земна порода, които бяха плъзнали навсякъде, и огнени мравки, мънички организми, чието ухапване пареше като огън и нищо не можеше да го облекчи.

Товарът идваше отвсякъде. В космоса товарът е религия сам по себе си. Идваше от Земята, превозен до орбита, до масивния хабитат, наречен Портала. Идваше от Лунния порт и от Пояса, от Церера и Веста, където се изливаха богатствата на Пояса. Идваше от Тонг Юн

Сити и от целия Марс: товар от вътрешната система на път към външните светове.

Всичко беше чудесно преди това дълго пътешествие, това прекосяване на космоса. След Пояса спряха само на няколко незначителни пръстена и хабитата, извършиха дългото пътешествие до луните на Юпитер, а оттам — дори още по-дългия преход до втория газов гигант, Сатурн. Когато пристигнаха на Ганимед, тя беше прекалено уплашена, за да слезе: Галилеевите републики имаха строг имиграционен контрол, а тя вече беше заразена.

Накрая я изритаха от кораба на Титан.

Тя беше хванала „Измършавелият спасител“ на стоп. В него имаше достатъчно място, а членът на екипажа, който я качи, беше достатъчно свестен — марсиански Прероден, четирирък по подобие на Следовниците на Пътя, и не искаше от нея да следва вярата му. Казваше се Мойсей. Тя беше свикнала с миризмата му, на масло, пръст и пот, с мекия му глас, с деликатното му държане. Не беше сексуално взискателен. През повечето време тя скиташе из кораба, изследваше лабиринта от коридори, вмъкваше се в хидропонната джунгла. След детството в Пояса корабът ѝ се струваше необятен: цял един затворен свят.

Атаката дойде без предупреждение, след като вече бяха изминали доста път. Кармел, разбира се, имаше възел. Фоновият шум на Разговора се носеше около нея, където и да отидеше. Като повечето на нейната възраст, тя беше експериментирала с мемкордиране, но откри, че не само цени уединението си, ами и малцина изглеждат заинтересувани да следят непрестанно живота ѝ. Като повечето на нейната възраст, беше влизала в един от игралните светове и известно време работи като офицер за свръзка в една лунна база във вселената на Гилдиите на Ашкелон — обръщаше спечелените в игралния свят суми във валутата на Вселена Едно. Във вселената на ГнА имаше много извънземни раси и ролята на офицер за свръзка понякога можеше да е изтощителна, макар и образователна.

Ако се изключеше това, възелът на Кармел и израсналите от него мрежови влакна бяха изпълнени с обичайните данни, вероятно не повече от няколко екзабайта.

Всичко това щеше да се промени.

Кармел вървеше по един сервизен коридор, който изглеждаше неизползван. Въздухът тук беше по-хладен и пращинките висяха неподвижно в него. Беше тъмно и светлината отпред святкаше накъсано, сякаш предаваше тайно съобщение.

Жената изникна от врата, която я нямаше. Стената се отвори като паяжина, дръпната настрани, гладкият метал някак си се разкъса и раздели като мънистена завеса. Кармел не можеше да види ясно жената. Беше ниска, с крехко телосложение. По-дребна от нея. Едва ли представляваше заплаха.

— Шамбльо — каза жената. В гласа ѝ имаше нещо едновременно уплашено и ужасяващо. Думата прониза съзнанието на Кармел през нейния възел. Размножи се като вирус. Начупи се на частици, които мутираха и се чифтосваха, множаха се, растяха, дяляха се, разпростираха се, пълзяха през възела ѝ, жиците ѝ, ума ѝ. Кармел беше замръзнала. Някак си не можеше да се движи. Жената се приближи към нея. Прегърна я. Устата ѝ се допря до шията на Кармел. Ухапа я. Ухапването не болеше. Беше студено, а после горещо. Кармел се олюля. Жената я подхвана, когато се свлече бавно на пода. Коленичи до нея, все още с уста на шията ѝ.

Ужасно, въодушевяващо чувство. Сякаш жената някак си ѝ бе направила Луис Ву, слаб електрически ток, стимулиращ центрове на удоволствие в мозъка, освобождавайки големи количества допамин. Кармел загуби съзнание, докато поглъщаха ума ѝ, докато данните в него, всичките ѝ най-съкровени интимни спомени, бяха изсмуквани:

В миньорския кораб с баща си, който ѝ дава да работи с контролните уреди, само за малко...

На посещение в Ботаническата градина на Церера, как се диви на цветята, смаяна, че е възможно да съществуват толкова много...

Как гледа епизод от „Свързващи вериги“, в който Джони Новум целува Темпест Тийпот-Джоунс, докато граф Виктор, незабелязан от двамата, ги гледа с омраза...

Първото ѝ сексуално преживяване с момче на нейната възраст в „морето“ — така наричаха соленоводния басейн на малкия им роден свят, астероида Нг. Мерурун, — как усеща върховете на пръстите му грапави върху гърдите си и непозната топлина вътре в себе си...

И във вселената на Гилдиите на Ашкелон, как приветства първия си извънземен, приемайки абстрактен аватар заради госта, посланик на

могъща гилдия в галактическия север, насекомоподобно същество, но допирът на щипките му е като докосване на уплашено момче на нейна възраст и тя го напътства, изпълнена с чувство за сила...

Как се учи да свири на китара и се проваля...

Как плува в нулева гравитация на миньорския кораб и си пее сама една песен на Сивам Шошаним, която е популярна през онази година...

Как готви за семейството в малката кухня извън жилището им, в дългия коридор на сградата: рядко угощение, защото по случай раждането на първото дете на сестра ѝ са заклали прасе...

Стригой.

Думата се надигна като мехурче в парализирания ѝ мозък. Тя губеше спомени, губеше себе си, залята от тази радост, от непоносимото *удоволствие* от докосването на жената, този електрически ток в мозъка ѝ, докато възелът ѝ бе завладяван и данните ѝ изсмуквани от това... нещо, което имаше древно, ужасно име, дума, която веднъж бе чула сестра си да употребява и майка им ѝ изшътка гневно...

Шамбльо.

Думата пробуди у нея внезапно отвращение, ужас, с който дори допаминът не можеше да се справи. Тя започна да се бори срещу жената, изведнъж възвърнала контрол върху крайниците си. Вече не помнеше коя е, коя е била. Но жената беше изненадващо силна, натисна я обратно и Кармел усети мириса ѝ, страха, глада и възбудата, лъхаци от това човекоподобно създание, и се опита да извика, но гласът ѝ не се подчини.

Зъбите на стригоя се отделиха от шията на Кармел. После, сякаш стигнало до трудно решение, което Кармел осъзна чак по-късно, много по-късно, създанието я ухапа отново.

Този път беше различно. Кармел се отпусна на студения твърд под на сервизния коридор. Потокът от данни я заля, нахлу в нея, порой от сетивни възприятия, който я остави вцепенена, мъчеща се да си поеме виртуален дъх. Не само тя, но и късчета от други хора, същества, всичко това смесено, спомени без котва, и за миг тя беше като слайдшоу от хора, беше лунен магазинер и марсиански земеделски работник, беше Прероден в древния Никога Несъществуващ Марс, четирирък и бронзовочервен, застанал между

трептящите канали. Беше човек с Друг, който сърфира из плътта му, беше робот свещеник в параклис на св. Коен, беше Хагиратех ловец на Отпадника, беше кораб на Изхода, напускащ слънчевата система, беше човек от самия Човешки дом и плуваше в необятен чужд океан...

Дойде на себе си в тъмното. Стригоят беше изчезнал. Беше сама. Главата я болеше. Когато докосна устата си, я усети нежна, чувствителна. Когато я отвори, се нарани. Зъбите ѝ бяха пораснали, имаше два удължени кучешки зъба. Беше уплашена.

Можеше да възприема себе си по нов начин. Това чувство ту идваше, ту си отиваше и през следващите дни се усили. Тя се опознаваше отвътре — шепота на влакната, разпространяващи се като рак от възела ѝ, които я изпълваха, превземаха я. Възелът ѝ нарасна, разпростря се и се превърна в самата нея. Тя се върна в каютата си, където спеше Мойсей. Легна до него. Заспа и когато се събуди, него го нямаше. Взе си един душ и се взря в себе си в огледалото, но вече нямаше нужда от огледало. Можеше да се види във виртуалността, всяка своя част, и беше изпълнена с призраците на други хора.

В Полипорт беше нощ и тя беше гладна, а в главата ѝ непрестанно се въртяха думите на едно стихотворение.

Поетът Башо, който веднъж бе срещнал шамбльо по време на бавното си пътешествие през слънчевата система, предполагаемо в един самотен марсиански аванпост, беше написал:

*Оли саксакем саве блонг юми
Оли саксакем маен блонг юми
Оли хаед лонг садо
Аво!
Олгета какай фаеа блонг юми
Олгета какай саве блонг юми
Оли го уокабаот лонг садо
Аво!
Самбелу. Самбелу. Самбелу.
Оли какай фаеа. Оли хаед лонг садо.
Олгета самбелу.*

Коего в превод означаваше нещо като: „Те изсмукват нашето знание, / те изсмукват нашия ум, / те се крият в сенките. / О! / Те ядат нашия огън. / Те ядат нашето знание. / Те вървят в сенките. / О! / Шамбльо. / Шамбльо. / Шамбльо. / Те ядат огън. Те се крият в сенките. / Те са шамбльо“.

Беше на Полипорт и беше гладна. Беше се крила на „Измършавелият спасител“ с месеци, Мойсей я беше избягвал, както и екипажът, но в кораба витаеше повече от едно присъствие, така че не я преследваха. На този кораб имаше и други шамбльо, те бяха призраци в дигиталния свят, в недрата на кораба се извършваха кървави ритуали, действия на ужасни накаймас.

Най-сетне я изритаха на Титан. Пръснаха се из кораба и изтласкаха тъмните присъствия, сред които беше и тя. Пуснаха ги в порт Полифем и тя се озова далеч от дома, а слънцето бе далечна студена точка в небето.

Тя ловуваше. Объркана. Кармел с чужди спомени, чуждо знание в главата. Видя го да върви по улицата, поклащаше се пиянски, възелът му отворен, уязвим, предаващ на ниско ниво към всеки, който желае да слуша. Приблужи се до него с треперещи ръце и премалели крака. Той се обърна и ѝ се усмихна.

— Прекрасно младо създание — каза нежно. — Какво правиш на тази пропаднала луна?

Тя посегна към него. Ръката ѝ го докосна по рамото и той замръзна, с компрометирана система, а тя се приближи и впи новите си зъби в шията му, за да го изцеди.

Умът му беше богат, толкова богат! Той беше художник, климатичен хакер, умът му беше пълен с вихреци се бури, с дъжд, с вятър и мощ. Казваше се Столи — „като водката“ — и беше полипортец, роден и израснал на Титан. Тя извлече от него изтънчени процедури за хакване на времето, спомени за парти, на което някога е ходил и на което е присъствал също мемкордист Пим, откъслеци от стихове, агалматофилия, която беше най-силният сексуален импулс у Столи — влечение към кукли, манекени и статуи, — скромнен градинарски талант, страст към силното червено вино, правено от гроздето на подземен Титан.

Докато се хранеше, изведнъж осъзна, че е прекалила. Пресушаваше го. Отдръпна се, излезе от ума му, постави бариера

между своя и неговия възел и зъбите ѝ се отделиха от шията му.

— Чакай — каза той. Звучеше като упоен. — Аз... — Премигна.
— Имам нужда от теб.

После настъпи време на независимост. Тя се нанесе при Столи. Той беше податлив към нея, пристрастен.

— Шамбльо — казваше той със смесица от почуда и желание. Двамата лежах в леглото му, белите чаршафи покрити с петна от пот, и той галеше косата ѝ, боготвореше я, а тя се хранеше от него, като се мъчеше да контролира нуждата си, да я отмерва, капка по капка, да дава толкова, колкото взима, за да продължава той да съществува, макар и като бледо копие.

Това беше престъпление. Утежнено от факта, че тя *не* можеше да го контролира. Влакната се бяха разпространили из цялото ѝ тяло, беше се преобразила. Може би жената, която я беше заразила на кораба, го бе направила от злоба, от желание да предаде мрачното проклятие на стригоите. Но Кармел осъзна, че по-вероятното обяснение е, че безименната шамбльо бе пила прекалено много от нея и можеше да я спаси единствено като я превърне. Сега тя също беше огледало — отразяваше другите, но самата тя не хвърляше отражение. Хранеше се от чуждите умове, от чуждите данни, и гладът бе винаги в нея. Кой пръв беше създал стритите? Тя така и не научи. Някакво древно земно оръжие, пуснато в дивото. Стритите можеше да са ценни, ако се държат в плен. Ловците на глави ги издирваха, военни фракции понякога се възползваха жестоко от тях. В ума ѝ имаше образи на тълпи, които разкъсват шамбльо на парчета. Дали споменът беше истински, или амалгама от данни, извлечени от Разговора, не знаеше; но хората я плашеха.

Носеха се истории за шамбльо, които изпълнявали ролята на музи за хората, от които се хранели. Вдъхновявали работата им. Със сигурност имаше нещо странно, може би уникално в такова интимно споделяне на информация. И Столи изглеждаше щастлив, изпълнен с обожание. Работеше върху нова инсталация, „Затишие сред буря“, и все пак...

Гаснеше пред очите ѝ.

Тя го изцеждаше и не можеше да се спре. Знаеше, че единственият отговор би бил да го превърне в стригой, но не искаше да го прави, да създава копия на себе си и се струваше скверно действие. Беше остаряла преждевременно. Бягството от дома не й донесе свобода, само ново затворничество.

Животът ѝ на Титан свърши във вечерта на откриването на новата инсталация на Столи...

Кармел премигна. Беше сама в залата на Трето ниво. Заобикаляха я ярки светлини, гърмежи и радостни викове откъм арените на бойните дроиди. Човешкото множество сновеше насам-натам, от хранителните заведения се носеха непознати миризми, а в далечината се виждаше Базарът на мултивиярата, но онази марсианка, Магдалена Ву, се бе изгубила от поглед...

Централната станция.

Приличаше на чужд свят.

Кармел не беше сигурна какво е навън. Една чужда планета, а тя беше кацналата на нея изследователка, колебаеща се, преди да стъпи на повърхността, да се изложи на чуждия ѝ въздух. Нямаше да побие флаг тук. Вече можеше да различи в Разговора около себе си намеци, следи към онзи, когото търсеше. Навън беше друг свят, стар квартал, по-стар от всичко, което човечеството някога е създавало в космоса. Самата му възраст я ужасяваше. Тя беше рожба на различна епоха, на различно небе. Почти слепешком налучка пътя си по виртуална карта, наложена върху зрението ѝ, през ширналото се Трето ниво, докато намери игралните капсули.

Тъмни ниши по протежение на тесен коридор, с десетки капсули за пълно потапяне във всяка, само половината заети. Някои хора работеха в игралните светове, живееха, мечтаеха и се любеха в тях.

Зърна един самотен мъж от обслужващия персонал. Млад, слаб, нервен на вид, който не желаше да погледне право в нея, макар че косата на Кармел, движеща се по собствена воля, все посягаше към него. Тя плати за една нощ и изтощена се пхна в капсулата.

Капакът се затвори отгоре ѝ, запечатвайки я в тишина и мрак, и тя заспа, хем включена, хем изключена.

Полипорт, по здрач...

Церемонията по откриването се състоя до мембраната на купола, откъм страната, обозначена като изток, в края на лабиринт от тесни улички.

По-късно спомените ѝ бяха мъгляви.

Столи стоеше там, усмихваше се слабо, блед, предаван по мрежата из целия порт Полифем и малкото други селища на Титан и отвъд, в пространството на Сатурн и постепенно, през космическите хъбове, навсякъде, към всеки, който желае да гледа — данни, движещи се със скоростта на светлината, толкова бавно...

Столи стоеше там и изнасяше кратка реч — дъра-дъра, „моята Муза“ (това с главна буква), — а ръцете му трепереха. Той ги размаха във въздуха, извиквайки последните подпрограми и вградените протоколи, съживявайки своето творение...

Експлозията му отнесе главата и върху събралите се гости пръсна кръв.

Разнесоха се писъци, които при втората експлозия се усилиха. В стената на купола зейна дупка, която почна да всмуква отровната атмосфера, Титан беше допуснат в порта. Паника, писъци, внезапно мрежовият трафик се увеличи хилядократно, когато хора из целия Полипорт и околния космос се включиха да гледат...

Да гледат последния и най-велик шедьовър на Столи.

„Затишие сред буря“ все още може да се види в източния край на Полипорт, макар че за целта трябва да получиш специално разрешение. Билети се продават по обичайните канали. Пробойната в корпуса така и не беше поправена напълно, но някак си Столичная Биру, художникът, беше съставил формула за локална буря, в която външното и вътрешното налягане се уравниваха.

Формата на бурята е що-годе кръгла. Тя сякаш периодично се свива и разширява и около мястото е изграден безопасителен коридор, както и аварийни филтри, готови да бъдат включени при първия признак на опасност.

Само че климатичният хакер бе знаел какво прави.

Бурята комбинира вътрешната атмосфера и атмосферата на самия Титан, смеси ги в сложно, вечно бушуващо кълбо, обагрено в пурпурнобели краски, в чиято вътрешност...

Двете налягания се уравнисяват, но частиците газ и прах се вият сред тази неподвижност, оформяйки нещо като лице. Правени са много опити да се изгълкува това лице, но всички те са се провалили. То е човешко, може би женско. Очите му са виолетови експлозии. Устата му се отваря, от нея постепенно изникват бели струи като кучешки зъби и лицето сякаш прави гримаса или се усмихва. То се върти бавно, разсейва се, после се връща. В продължение на месеци остава съвсем неподвижно, застинало. После се разпада и преражда, отново и отново, неподвижност, уловена сред бурята.

Образът на избухващата глава на художника при възникването на пробойната се е превърнал в дребно меме в Разговора. Кръвта и самото му мозъчно вещество са се превърнали в част от инсталацията, спомагайки за оформянето на част от загадъчното лице.

Колкото до Кармел, тя отиде в зоната за излитане и си взе билет за първия възможен кораб, и никога повече не я видяха на Титан.

Тя отметна рязко капака на капсулата. Премигна под внезапния блясък на електрическата светлина. Седна. Главата я болеше, устата ѝ беше пълна със слюнки. Иначе машината се беше погрижила за телесните ѝ функции, за отходните ѝ продукти. Чувстваше се прегладняла. Гладна като стригой. Гладна като човек. Измъкна се от капсулата. Изправи се на треперещите си крака. Гравитацията я притисна. Тя си спомни къде е. Земята. Централната станция.

Излезе със залитане от стаята с капсулите, намери един бургер бар и излапа двойна порция: месо, пържени картофи, скорбяла, сол и мазнини. Стригите също ядяха храна, техният глад бе различен, копнеж не за нещо физическо.

Това я накара да се сети пак за Марс и за причината да дойде тук. Внезапно я обзе чувство на ужасна самота, като Повей на космически вятър между звездите, студен и безутешен.

Космодрумът, тази Централна станция, ѝ се струваше като утроба или като затвор — във всеки случай нещо, от което трябва да избяга. Тя избърса петната от кетчуп и горчица, смачка евтината хартиена салфетка на топка, изправи се и тръгна, почти тичешком, към гигантските асансьори, а после се спусна до приземното ниво.

Вратите се отвориха. Нахлу горещ въздух и почна да се бори с вътрешните климатици. Кармел усети как на устните ѝ избива пот и я облиза. Мина през вратите и най-сетне се озова навън.

Средиземноморското слънце припичаше, светлината му падаше като стъклени листове и напояваше целия свят, очертаваше рязко предметите и хората, хвърляше ореоли, заличаваше сенките. Кармел премигна и върху очите ѝ се образуваха тънки, подобни на катаракт израстъци от прозрачно филтриращо лъченията вещество, което да ги предпази от слънцето. Тя премигна пак и кихна. Тази реакция я изненада и тя се поколеба за момент, неуверена, преди да избухне във внезапен, рядък, естествен смях.

Хората я зяпаха, но тя не възразяваше. Пресече улицата и сякаш се озова в друг свят, този стар квартал от занемарени сгради на открито, а космодрумът се стопи зад гърба ѝ до нещо незначително. Ето къде живееха хората, беше също като на Титан или Марс, или на астероидите, само дето куполът над главата ѝ бе по-висок и обхващаше целия свят. Имаше нещо успокоително в куполите, помисли си тя. В преградите. Космодрумът нарушаваше това.

Навлезе в стара приятна пешеходна улица. „Неве Ша’анан“ пишеше на табелата. Тук цареше сянка, хвърляна от старите сгради, които се издигаха от двете ѝ страни, с магазини на приземните етажи и жилища над тях. Тя подмина група старци, които седяха навън и играеха на табла и бао^[2], пафкаха наргилета със сладък аромат, пиеха кафе. Подмина един магазин за плодове и зеленчуци, където дини бяха струпани редом с портокали и нарафика, този дребен сладък плод от Южния Пасифик, който понякога наричаха малайска ябълка или *Syzygium Ricchi*. Мина покрай магазин за обувки и си позволи да спре за момент, да поразгледа и да изпробва един чифт, който ѝ хвана окото.

Не знаеше къде ще го намери, но знаеше, че е наблизо. Не знаеше какво ще каже, нито как ще обясни защо е дошла, защо е изминала целия този път — всъщност самата тя почти не знаеше.

Беше го срещнала в Тонг Юн.

— Ехо! — Гласът я стресна, защото се разнесе неочаквано и гръмко. Тя се обърна, засенчвайки очи, и видя марсианката, Магдалена, която ѝ махаше от малък вход с табела над вратата, на която пишеше просто „Кръчме“.

Магдалена се приближи до нея. Беше мека и пълна и излъчваше топлина като ракетна бойна глава или като слънце.

— Така и не ми каза името си — каза тя почти обвинително.

— Кармел — каза Кармел и лицето на Магдалена грейна.

— Прекрасно име!

— Благодаря — отвърна неловко Кармел. Не се чувстваше удобно в близост до обикновени човеци. Все имаше чувството, че ще я познаят каква е, в какво се е превърнала. Все се страхуваше, че ще я разкрият. Но Магдалена вече я теглеше със себе си, сякаш тя, Кармел, беше космическа скала, уловена от гравитацията на някоя планета. Преди да се усети, вече беше на входа на кръчмето, а после се озова вътре.

Тук беше хладно и тъмно, малка, оскъдно обзаведена стая. Прашни бутилки се редяха на полици по стената. Магдалена Ву дръпна един стол за Кармел и седна срещу нея. Иззад бара се приближи трета жена и се усмихна, бършеше ръцете си с кърпа.

— Мириам — каза Магдалена, — това е Кармел.

— Приятно ми е — каза жената.

— И на мен — отвърна Кармел. Тази дребна жена ѝ харесваше, без да знае точно защо.

— Какво да ви донеса? — попита Мириам.

— Хайде да пийнем лимонада — каза Магдалена. — Денят е горещ.

— Да — съгласи се Мириам. Мина зад бара и се върна със заскрежена стъклена кана. Сложи на масата три чаши и седна при тях.

— Какво те води на Земята, Кармел? — попита тя. — Прическата ти ми харесва.

Плитчиците на Кармел се виеха във въздуха над главата ѝ като змии, опиянени от жегата.

— Благодаря. Аз... се надявах да намеря един човек, когото познавах някога.

— Тук ли? — каза Мириам. — На Централната станция? Или... — Тя се усмихна. — Повечето хора само минават оттук. А ти?

— Не. Тоест, да. Всъщност не знам. — Кармел отпи от лимонадата, чувстваше се оголена и уязвима. Точно тогава в кръчмето влезе някой; безшумна висока фигура, която ги заобиколи и сложи

ръка на рамото на Мириам, жест на привързаност, на близост. Мириам стисна ръката му и каза:

— Борис.

При звука на името Кармел усети как ръцете ѝ се разтрепериха и остави чашата с пресилена предпазливост. Не вдигна очи.

— Здравей, Магда — каза Борис.

— Братовчеде — отвърна марсианката с топлота в гласа. — Искам да те запозная с една моя приятелка, Кар...

— Кармел — каза Борис. В гласа му имаше смайване. Кармел най-после вдигна очи. Косата ѝ се раздвижи развълнувано, като тъмен ореол около лицето ѝ.

— Борис — каза тя.

Той беше висок, слаб, марсианският придатък, който беше част от него, леко пулсираше.

— Кармел, какво правиш тук?

Тя видя как всички те я гледат. Магдалена, Мириам и Борис, и възлите им излъчваха цял спектър от емоции: загриженост, подозрение, недоверие, смайване.

— Борис, познаваш ли това момиче? — попита Магдалена.

Борис отвърна безизразно и думите му бяха като ножове, режещи Кармел на парченца:

— Тя не е момиче. Тя е стригой.

Запозна се с Борис Ахарон Чонг два месеца след като се върна в Тонг Юн.

Тонг Юн Сити, Марс: с мръсни гъсто скупчени улици под купола, но по-голямата част от града се намираще под земята, ниво след ниво, които стигаха най-накрая до Тъмното море, Океана на убежището — Солвота блонг дак или Солвота блонг доти. Кармел живееше в нещо като общежитие на Пето ниво, тъмен обширен регион от пещери и тунели, където наемът беше малък, а въпросите — още по-малко. Но се беше качила на повърхността, на булевард „Джулиъс Ниерере“, за да пие млечен шейк на сянка и да гледа как минават трамваите и как един работник, ръждясал от старост, проси резервни части на улицата — такива като него имаше навсякъде на Марс.

Марс не се оказа такъв, какъвто очакваше. Тя се страхуваше да напусне града; извън Тонг Юн и неговия космически асансьор планетата представляваше незнйна пустош, изпъстрена с мрежите от тунели на Червените руснаци, новоизраелците и китайците и изолираните ферми и кибуци — твърде малки места, където един стригой лесно би бил забелязан. Остана в града: криеше се сред тълпите, хранеше се набързо, рисковано, макар че в долните нива изчезваха хора и тя не беше единственият ловец, дебнещ в сенките...

Тя обаче просто не бе много добра в това. Често ѝ се искаше безименната шамбльо на борда на „Измършавелият спасител“ да беше избрала някой друг — който и да е. Тя, Кармел, искаше само да напусне дома. Да види как изглежда останалият свят. Вместо това се разболя още преди да излезе от кораба. И болестта ѝ бе неизлечима, страдание, единственият изход от което беше смъртта.

На една близка маса седеше мъж и пиеше кокосов сок и тя усети как очите ѝ все повече и повече се насочват към него. Той беше сам; висок блед мъж с придатък — лабораторно отгледан марсиански паразит. Тя не можеше да откъсне поглед. А после той се обърна, видя я, че го гледа, и се усмихна — малка скрита усмивчица, която я накара да го хареса. Не дойде при нея. Нито тя отиде при него. Но когато той плати и си тръгна, Кармел направи същото и го последва по улиците на Тонг Юн, по „Ниерере“, „Хо Ши Мин“ и „Мандела“, и по-малките улички, където неловко се смесваха забравени владетели и лидери от прашната история. Мъжът, когото следеше, живееше в кооперация, от характерните за Тонг Юн — град, в който квартирите бяха на висока почит. Тя го видя как влезе и го последва, жалката охрана на сградата не можеше да се опре на ракоподобната ѝ вътрешна мрежа. Последва го до четвъртия етаж и влезе в стаята след него — отвори ключалката с шперц.

Той се обърна. Тя го помнеше ясно. Обърна се с кротка изненада. Не каза нищо. Огледа я и в очите му имаше жалост, и някак си това беше най-лошото. Тогава косата ѝ беше подстригана късо, плитчиците ги нямаше.

— Шамбльо — каза тихо той.

Тя се приближи до него. Той не отстъпи. Умът ѝ, възелът ѝ, сетивата ѝ се насочиха към него. Гладът се надигна, тъй свиреп, че тя си представи как влакната се подават през кожата ѝ като червеи, как се

гърчат в желанието си да се нахранят. Той не се съпротивляваше. Тя впи зъби в шията му, готова за хранене, и...

Нещо гнило, но не и неприятно, нещо тъмно и безформено. Кармел не разбираше. Не можеше да проникне в ума му, той представляваше заключен затвор, заобиколен от чужда материя, нямаше допаминов отговор, не я заля порой от безценни данни, беше все едно е ухапала картон, а не човек.

Той я отблъсна почти нежно. Хвана я за ръцете. Тя се взря в очите му, объркана, трепереца от глад. Марсианският придагък на шията му пулсираше.

— Вече имам един паразит — каза той, почти извинително.

— Познаваш ли я? — попита Мириам. Борис не искаше да срещне погледа ѝ. Кармел местеше очи от единия към другия, уплашена, ядосана. — Никога не си ми казвал... — В гласа ѝ имаше болка.

— Аз си имам минало — каза Борис. Почти ядосано, помисли си Кармел. — Всички имаме.

— Само че твоето те е последвало дотук — каза Мириам. После погледна към Кармел и добави: — Виж го бедното момиче. Цялото трепери!

— Шамбльо? — Магдалена Ву погледна Кармел, после братовчед си Борис. — Откъде...? — И като видя, че Мириам се приближава към Кармел, възкликна ужасено: — Не! Не се приближавай до нея, тя може да...

— Това е болест, Магда — каза Борис. Гласът му беше безизразен. — Тя няма никаква вина.

— Не — промълви Магдалена, — не... — Поклати глава, отблъсна стола си назад и той се стовари с трясък на пода. — Не мога. Ти трябва...

— Тогава върви — каза Мириам. — Но недей да... — Размениха си погледи. Кармел не можа да ги разчете. А после Магдалена изчезна.

— Тя беше добра с мен — каза Кармел. Мириам сложи ръка на челото ѝ. Усещането беше топло, успокояващо. Възелът на Мириам беше широко отворен, Кармел би могла да я погълне за миг.

— Как си могъл? — каза ядосано Мириам. — Та тя е само едно момиче!

Бяха си легнали заедно, в онази първа нощ. Чувството беше тъй странно, да си толкова близък, толкова интимен физически с някой, и все пак да не можеш да проникнеш в ума му, да споделиш онова, което е. В онзи мъничък апартамент в Тонг Юн, върху тясното легло на Борис, те се любиха.

Тя трябваше да го опознае отвън, да сглоби податките, намеците, нещата, които ѝ казваше той, и онези, които не ѝ казваше. Не можеше да го разчете, придатъкът винаги стоеше между тях. Той ѝ каза, че бил лекар. Работел в родилните клиники, бил специализирал Потомствен дизайн, но вече не се занимавал с това. Бил родом от Земята. От региона, известен като Близкия изток (на изток от кое? близо до какво?), от място, наречено Централната станция. Той ѝ се струваше екзотичен, както сигурно и тя на него. Кармел го изследваше по старомодния начин, с пръсти, език, вкус и мирис. Изследваха се един друг и съставяха карти. Но той не можеше да утоли глада ѝ.

Сега седеше срещу нея. Пръстите му я хванаха за челюстта и повдигнаха нежно главата ѝ.

— Какво да правя с теб, Кармел? — попита той. Изглеждаше раздразнен. Държеше се бащински. Тя го гледаше безмълвно, гледаше Мириам, тази дребна женица, собственичка на това кръчме, и почти можеше да види нишките на привързаност и общо минало, които свързваха нея и Борис. И почувства ревност.

— Защо всъщност дойде тук?

В гласа му имаше удивление.

— Остави я. — Мириам говореше като загрижена майка. На Кармел ѝ се прииска да изфуци като стригой от комиксите, като героиня от онзи класически филм на „Фобос Студиос“, „Шамбльо“, където Елвис Мандела играеше безстрашния ловец на стригои, който накрая се влюбва в заловения от него паразит. Филмът имаше няколко продължения, разклонения и имитации, но те винаги свършваха по един и същ начин.

Стригоят трябваше да умре.

— Защо? — казва шамбълото. Това е предпоследната сцена от филма. Невероятно стечение на обстоятелствата е довело дотам Елвис Мандела: първо да я издебне, а после да я залови, да се пристрасти, да избяга от група безшумни убийци (оглавявана от Ширкан Гудбай, който винаги играеше злодеите във филмите на „Фобос“), да намери убежище във възел на Роботската църква, да избяга пак, да налети на група марсиански Преродени и накрая да я обикне във виртуалността на древния Никога Несъществуващ Марс, където се развива тази сцена.

Никога Несъществуващият Марс. Древен свят на канали и задушни джунгли, над който властва Императорът на времето; творение на вярата на Преродените, подпомогнато от Другите, изтънчена дигитална вселена, казваха някои; реалност, на която нашата е само сянка, твърдяха Преродените. В тази предпоследна сцена, на Великия канал, Елвис Мандела държи шамбълото в обятията си, докато гледат залязващото слънце.

— Защо? — казва шамбълото.

Елвис Мандела вади катаната от ножницата. Нанася удар по главата на шамбълото, по стърчащите възлови нишки на косата ѝ.

— Защото така трябва — казва той.

Връзката им беше обречена и Кармел го знаеше. Знаеше, че Борис е запленил от нея. Възбуден от нейното различие. И неговият придатък някак си го пазеше, представляваше извънземен буфер, през който собствените ѝ злокачествени възлови израстъци не можеха да проникнат. Борис искаше да ѝ помогне. Да я пресътвори. Да я *изучи*. Като през цялото време разбираше собствената си слабост, признаваше сексуалното си увлечение по нея, тази човешка ексцентричност, която караше хората да копнеят за стритите, за онова, което може да ги нарани.

Не продължи дълго. Три-четири месеца, винаги в неговия апартамент. Кармел се страхуваше да излиза, Борис я любеше, взимаше ѝ кръв и я диагностицираше, докато накрая и самият той

трябваше да признае колко грешно е това, което прави, тази игра на лекар и пациент, неетична, развратна, погрешна.

Той никога не се отказа от нея. Никога не ѝ измени. Но тя го напусна, защото трябваше, защото това бе грешно и защото беше гладна.

Върна се на Пето ниво и поднови ловуването в тунелите. Понякога даже срещаше други стригои, но нещо в тях ги караше да се отблъскват взаимно, някакъв дефект или вграден ефект, който гарантираше, че няма да ловуват заедно, че ще остават винаги сами.

Какво я беше подтикнало да дойде на Земята? Да предприеме ново космическо пътуване на кораб, където биха могли да я разкрият, през проверочните системи на старата Земя и до това странно място, от което някога беше дошъл Борис? Тя знаеше, че той си е заминал у дома. Следеше живота му от време на време през Разговора. Знаеше, че е напуснал Тонг Юн, а по-късно чу, че се е върнал на Земята.

Но какво представляваше домът? За нея — онзи астероид, от който произлизаше? Голямата къща, множеството роднини, самотните миньорски кораби и безкрайните повторения на „Свързващи вериги“?

— Може би просто съм искала да видя Земята — каза тя. — Не познавам никой друг на тази планета.

— Как изобщо си успяла да минеш? — каза той. — Имиграционните системи би трябвало да те засекат, да те арестуват!

— Купих си нов идентификатор, цяла нова самоличност — каза тя. — От една Раковина на име Шемеш в Тонг Юн.

Борис стана. Закрачи насам-натам. Мириам седеше срещу Кармел. Гледаше я.

— Значи ти си... шамбльо? — промълви тя. — Никога не съм виждала...

— Мястото ни не е тук — каза Кармел. Разшава се неспокойно. Мириам я караше хем да се чувства желана, хем да изпитва неудобство. — Ние сме създания на космическите пътища. — Това беше реплика от онзи филм с Елвис Мандела. Даже в нейните уши прозвуча абсурдно.

— Тя не може да остане тук — каза Борис. Придатъкът на шията му пулсираше. В този момент Кармел го мразеше. Мразеше и двамата.

Защото не съществуваше човек отделно от марсианския придаък. Те бяха едно същество. Свързани.

Мириам не каза нищо. Само гледаше Борис. Той се обърна. Не размениха никакви думи. Нито мрежов трансфер. Само поглед, който говореше повече от всяко криптирано съобщение.

— Тя е опасна — каза Борис. Вече победен.

— Има и други начини да разберем — каза Мириам.

— Казват, че това е Човешкият дом, само че грешат. Това е Женският дом, утробата на човечеството, и тук има по-древни и по-странни сили, Борис.

— Като например? — попита той. Изведнъж се бе изпълнил с горчицина. — Бог ли? Все този твой Бог!

— Трябва да имаш вяра — каза Мириам. Само че тихо. — Достатъчно трудно е просто да си жив. Трябва да имаш малко вяра.

Борис поклати глава. Но Мириам вече бе престанала да му обръща внимание. Обърна се към Кармел с безмълвен въпрос в очите.

„Искаш ли да останеш?“

Кармел не знаеше какво да каже.

Поетът Башо, който, както се говори, срещнал и се влюбил в една шамбльо близо до параклис на Огко под Олимпус Монс, никога не беше разказвал за тази връзка. Дали тя бе свършила както във филмовия франчайз на „Фобос Студиос“? Или пък различно, с взаимна любов, с признанието, че един стригой не е по-голям хищник от човека? Дали Башо е избягал, или е бил тласнат напред, неспокоен дух, увлечен в търсене без никаква цел освен самия път?

Не знаем и не бихме могли да знаем. Но това е Женският дом, Земя Едно, и тук има други начини да разбираш и да виждаш, и по-велики загадки, както ни предстои да видим. Що се отнася до Башо, единствената ни подсказка е последното му стихотворение, което никога не е било публикувано. То гласи:

Самбелу.

Таем ю саве лафем хем, хеми килим ю.

Самбелу Аво! Самбелу,

*Самбелу блонг ми. Ми лафем ю. Ми луклук ю.
Ю килим ми,
Ми килим ю. Ю лафем ми, ми лафем ю.
Самбелу. Самбелу.
Самбелу.*

И се превежда грубо като: „Шамбльо. / Когато я обичаш, тя те наранява. / Шамбльо, о, шамбльо, / моя шамбльо. Обичам те. Гледам те. / Ти ме нараняваш, / аз те наранявам. Ти ме обичаш и аз те обичам. / Шамбльо. Шамбльо. / Шамбльо“.

— Да — каза Кармел.

[1] Традиционно корейско ястие от зеле — Б.пр. ↑

[2] Африканска настолна игра — Б.пр. ↑

6. НИШКИ

— Реалността — каза робосвещеникът — е тънко и крехко нещо.

Р. брат Поправи-Го гледаше малкото си паство. Залата на Трето ниво, Централната станция: този възел на Роботската църква. Вече малцина следваха истинската вяра. На Р. Поправи-Го понякога му се струваше, че само роботите още вярват. Другите, онези странни безтелесни дигитални интелекти, бяха избягали от вярата в светове от чиста математика, безконечност от виртуални възможности. Докато хората, от своя страна, се нуждаеха, а понякога и копнееха за вяра, но рядко знаеха по кой път да поемат. Конкуренцията беше жестока, когато имаш юдаизъм редом с римски католицизъм, будизъм срещу елронизъм, марсиански Преродени редом с ислям.

А Роботската църква беше строга, роботите гледаха на себе си като на метални пастири, странната връзка между човешката материалност и трансценденталността на Другите. Р. брат Поправи-Го се прокашля с гласа на отдавна мъртъв човек и продължи службата.

— Реалността — каза той и се запъна. Паството го гледаше с внимание. Г-жа Чонг Старша беше тук, на скамейките в дъното с приятелката си Естер; те бяха колекционери на религии, изпробваха всяка вяра като ценители, подсигурявайки залозите си, колкото повече остаряваха. Група кисели домашни уреди наблюдаваха службата във виртуалния свят — кафемашини, хладилници, една-две тоалетни, — уредите повече от всеки друг се нуждаеха от напътствията на роботите, ала често бяха своенравни, горчиви, склонни към дребнави спорове, както със собствениците си, така и помежду си. Никога не беше имало кой знае колко работи. Хуманоидни, недодялани, те не принадлежаха на нито един от двата свята, реалния и нереалния, и не се произвеждаха вече век или повече. За да свързва двата края, Р. брат Поправи-Го изпълняваше по съвместителство ролята на моел за евреите в Централната станция. В това поне го ценяха. Той беше добър моел, ръкоположен, и умееше да извършва майсторски деликатната

операция по отстраняване на кожичката, никога не бе имал оплаквания. В по-младите си дни Р. брат Поправи-Го се замисляше за смяна на вярата. Да стане робот-евреин не беше чак толкова невероятно, на Марс имаше прочут равин, който бе един от първите роботи, произведени някога. Но да станеш евреин не беше лесно. Тази вяра не гледаше с добро око на чужденците.

— Консенсусната реалност е като тъкан — започна пак той. Паството го слушаше, в малката тъмна църквица се чуваше сухо шумолене, усещаше се мирис на метал и борова смола. — Състои се от много отделни нишки, всяка от които е реалност сама по себе си, самокодирани свят. Всеки от нас има своя собствена реалност, свят, съставен от нашите сетива и умове. Следователно гобленът на консенсусната реалност представлява групово усилие. За него е нужно достатъчно много от нас да стигнат до съгласие какво е реалността. Да определим формата на гоблена, ако щете.

Тази последна добавка се хареса на Р. брат Поправи-Го. „Ако щете“. Тя придаваше на аргументите определена тежест.

— Ако щете — повтори той, наслаждавайки се на думите. — За да съществува реалността, трябва всички ние да я възжелаем. Ние сънуваме...

ПокOLEба се пак. Роботите не сънуваха, не и в истинския смисъл на думата. И ядката на аргумента ставаше определено будистка. Р. Поправи-Го често бе размишлявал върху прераждането. Много дигитални същества бяха практикуващи будисти. Дигитално същество, родено в Развъдника като част от специализиран И-цикъл, отговорно за оживяването на кафемашина, би могло през следващия си цикъл да стане ум, изчисляващ разсейването на далечните мъглявини, или совалка, сновяща между подводните градове на хората, или би могло даже да трансцендентира, да стане истински Друг, безтелесен, постоянно мутиращ и променящ се, търсец онова, което е истина и следователно красиво, в нереалния свят.

Но роботите рядко се променяха, помисли си Р. брат Поправи-Го с малко тъга. Също като хората, те само заприличаха повече на себе си.

— Ние сънуваме консенсус на реалност — каза той. Прокашля се отново. Разполагаше с цял спектър грижливо подбрани кашляния. — Представете си, че светът е една огромна мрежа и всички живи

същества са възли, съединени с деликатни нишки. Без мрежата всички ние щяхме да сме самотни, изолирани възли, точки светлина в необятния междугалактически мрак. Пътят на робота е стремеж към Единение с всичко. Той не е лесен път. Често е самотен. Животът и нер-животът образуват реалността. А сега, нека ви поведе...

Р. брат Поправи-Го сведе глава и паството направи същото, хората и дигиталните създания.

— Творецо наш, който си в нулевото поле, да се светят деветте ти милиарда имена...

Паството замърмори след робосвещеника. После един по един се наредиха да приемат причастието. Дигиталната нафора съдържаше свръхкриптирани Разпятийни процедури. Хората я слагаха под езиците си, където тя се разтапяше бавно и навлизаше в кръвния поток и биологичния възлов интерфейс. Дигиталните същества я приемаха директно. За момент малкото паство на тази Роботска църква се сля наистина, образувайки един И-цикъл, постигайки съгласие за консенсусна реалност — колкото и краткотрайно да беше то.

Р. Поправи-Го имаше чувството, че церемонията по обрязването мина добре. Беше най-малкото момче на Чонг, Леви. Р. Поправи-Го познаваше семейство Чонг от поколения, още от Жонг Вейвей, родоначалника, през всичките братовчеди, племенници и лели, пръснати из Централната станция. Влад седеше на почетното място на *сандак*, или кръстник на детето. Старецът държеше бебето, но лицето му беше безизразно, неவிждащо. Беше го поразила болест на паметта и Р. Поправи-Го се тревожеше за него.

Но сега беше време за радост. Роботът отдели внимателно кожичката от върха на пениса на бебето със специален нож, *измел*, докато извършваше първата благословия. После извърши *приа*, оголването на главичката чрез отделяне на вътрешния епител, отново с помощта на ножа. Гордият баща извърши втората и третата благословии. После, пред очите на внимателната публика в малката синагога, роботът извърши *мецица бапе*, като засмука раната, докато изкара кръв.

Бебето плачеше. Той наля внимателно ритуалното вино в чашата, която държеше в дясната си ръка, и обяви името на детето — Леви

Чонг — и името на баща му, Влад. После отпи от виното. Сега детето вече беше евреин според древните закони. Накрая Р. брат Поправи-Го топна метален пръст във виното и го сложи в устата на младенеца. Момченцето засмука пръста и спря да плаче. Избухнаха радостни възгласи. Г-жа Чонг Старша, киборгизирана, но все още с остър ум, заплака със солени сълзи.

Най-сетне церемонията свърши, бебето беше предадено на родителите и тълпата се отправи към съседната стая, където бе наредена почерпка. Паста и хляб, шакшука — пържени яйца върху дебел слой доматино-чушков сос, готвен на бавен огън, — кафе от самовар, плато със сирена, бюреци със сирене, картофи или гъби, омлети, конфитюри. Чонг се нахвърлиха върху масата така, сякаш бяха примрели от глад. Роботът сновеше сред семейството и приятелите, ръкуваше се с тях, бърбеше си — държеше чаша с черно кафе, от която посръбваше сегиз-тогиз.

Р. Поправи-Го спря за момент пред един мъж, който му се струваше познат. Имаше външността на Чонг, но в първия миг роботът не можа да го познае. Мъжът изглеждаше кротък, чувстваше се удобно в обкръжението си, но в него имаше и нещо срамежливо, може би сдържано. Стоеше до една жена, която робосвещеникът познаваше твърде добре: Мама Джоунс и момчето й Кранки.

— Мириам — каза Р. Поправи-Го на жената. — Радвам се да те видя пак, както винаги.

— Аз също, Р. Поправи-Го — отвърна тя с усмивка.

Познаваха се отдавна. Роботът се обърна и сведе поглед. Хакнатите очи на момчето се вираха в него, дяволита усмивка извиваше ъгълчетата на устата му.

— Здравей, Кранки — каза Р. Поправи-Го. Момчето го караше да се чувства някак си недодялан. Безпокоеше го.

— Здравсти, Тенекиени човече — отвърна момчето.

— Кранки! — възкликна потресено Мириам.

— Няма нищо — каза роботът. Забеляза, че мъжът до Мириам не успя да скрие съвсем усмивката си. — Как си, Кранки? Помниш ли ме?

Робосвещеникът беше моел при обрязването на самия Кранки, разбира се. Момчето каза:

— Ходих на плажа вчера с Исмаил. Хванахме риба. — Показа с ръце. — Ей толкова голяма.

Мириам сложи ръка върху главата на момчето. Робосвещеникът тъкмо се канеше да заговори, когато то каза:

— Нека ти покажа. — Малката му ръка посегна доверчиво към металната на робосвещеника. Роботът протегна автоматично своята...

Пръстът на момчето докосна лекичко метала на роботската длан.

„Кое е реално?“

Думите шепнеха в мозъка на робота. Милиарди цикли, безчет милиони разклонения в квантовото бинарно дърво, които се местеха именяха, аристократична мрежа-свят, като планета или човешки мозък, милиарди отделни елементи, образуващи един-единствен скъпоценен И-цикъл, илюзия за съществуване.

„Кое е реално?“

Думите шепнеха в стария мозък на робота, автоматично превеждани на десетки езици, основните сред тях иврит и астероиден пиджин: „Ма амити? Ванем иа и тру?“

Образите се блъскаха в ума му, неудържим наплив от сигнали на високо ниво, потоп от данни, и сред тях се открояваше един: момчето, Кранки, и още едно, което изглеждаше като негов близък, момче, чиито очи бяха в патентованото зелено Бозе вместо синьото Армани на Кранки. Двете момчета на плажа на Яфо, вървят по водата и ловят риба с малките си ръце, бъркайки в ялната синева на Средиземно море...

Кое то избухна в звезди, вихреци се галактики, планети, кръжащи около жълти слънца, подобни на зловни очи, грамадни космически кораби с черни корпуси, движещи се като прашинки между планетите. Гледката се фокусира, измести се; пръстени се въртят в космоса отвъд Титан, дроневи убийци се бият безшумно в Галилеевите републики, интелигентни мини се носят в орбита около Калисто в далечния-далечен космос; паяците пеят, докато засяват облака на Оорт с нови възли; а на Драконовия свят, замръзнала луна край Плутон, милионите тела на Дракона се движат през тунелите по загадъчните си обиколки и цялата ледена луна представлява един гигантски мравуняк...

„Ванем иа и тру?“

На Марс, в Тонг Юн Сити, в един дървен параклис, под големия купол, поетът Башо превежда Шекспир на пиджин:

*Блонг стап о но блонг стап,
хеми ван гудфала квесджен иа*

А в другия край на космоса, далеч от движещия се Марс и двете му луни, пламтящи от човешки светлини, оттатък „солвота блонг спес“, танцуват образи, „солвота блонг вори“, морето на тревогите и тези „бунаро“ на свирепата съдба...

По земната луна пъплят големите тераформиращи паяци, мълчалив мътносребрист метал, и две момчета стоят на повърхността без шлемове, смеят се, сякаш на някаква споделена тайна шега, а ръцете им правят знаци:

„Ванем иа и тру?“

Р. Поправи-Го беше потресен от тази буря от информация. Стоеше и гледаше момчето, докато тя бавно заглъхваше.

— Брат Поправи-Го? — обади се Мириам Джоунс. — Добре ли си?

И-цикълът с таг Р. Поправи-Го оживя отново, или се върна онлайн.

— Аз съм робот — каза той. — Рядко ми прилошава.

Мама Джоунс се усмихна учтиво. Мъжът до нея каза:

— Не знам дали ме помниш, братко. — Протегна ръка. — Борис — представи се с внезапно смущение. — Борис Чонг.

Р. Поправи-Го го изглежда.

— *Борис Чонг* ли? — рече учудено. Образите в паметта му бяха съвършени — срамежливо момче, високо, върлинещо, усмихнато, винаги усмихнато, тихо дете, а преди това и бебе. Р. Поправи-Го беше моел и на онова обрязване... — Но ти замина, това беше...

Роботът млъкна; можеше да цитира точния ден, час, минута, ако искаше. Как не го беше познал? Но Борис беше заминал като момче, а се беше върнал мъж. Външното го бе променило, видя роботът.

Самият Р. Поправи-Го също беше излизал в космоса, разбира се. Веднъж, преди век, беше заминал на поклонение, роботския хадж, на Марс, в Тонг Юн Сиги, в залата на Трето ниво дълбоко под марсианските пясъци, където се намира най-големият от всички базари на мултивярата, за да се срещне със самия Робопапа в роботския Ватикан. Беше славно събитие! Стотици роботи, някои бивши бойни дроневи, някои бежанци от сметищата, всички събрани заедно, от всяка обитаема луна и планета, от Полипорт на Титан и от пустините с марсиански кибуци, от Лунния порт и Москва, Нюър Делхи и бахайските пръстени около Сатурн. И един от Централната станция. Хаджи Р. Поправи-Го, ръкоположен в онзи голям събор на физическото и дигиталното.

На въпросната среща някои бяха избрали да отидат още по-далеч. Да се присъединят към корабите на Изхода в бавните им еднопосочни пътувания извън слънчевата система. А някои бяха предпочели да останат и в дълбините на Марс да сътворят нови като себе си, деца...

Деца!

Може би всичко се свеждаше до това, помисли си Р. Поправи-Го, докато потопът от данни заглъхваше, образът на тези две момчета от Централната станция на луната, Кранки и приятелят му.

Деца. Роботът беше обрязал стотици деца, но никога не беше имал свое.

— Братко?

Човешкият глас го върна към настоящето.

— Борис Чонг — каза с почуда роботът. — Къде беше през всичките тези години?

Мъжът сви рамене. Ръката му, забеляза роботът, посегна към ръката на Мириам и върховете на пръстите му докоснаха нейните. Р. Поправи-Го ги помнеше заедно, момчето и момичето, които те бяха някога. Любовта кара хората да сияят, сякаш са метални нишки, нагристи от електрически ток.

— Бях на Марс, в Пояса... — каза мъжът. — Аз... наскоро се върнах. Баща ми...

Да, искаше да каже Р. Поправи-Го. Влад Чонг седеше в другия край на стаята и празните му очи се взираха в нищото. Някои хора страдаха от постепенна загуба на паметта, но за Влад беше обратното,

помисли си роботът. Умът на Влад буквално преливаше от спомени, съвършени и дълговечни като диаманти, спомени, съхранявани още от времето на Вейвей. Владимир Чонг не можеше да вижда, защото погледът му — какъв ужас — бе насочен навътре в него.

Роботът кимна, стисна ръката на Борис и докосна леко Мириам по рамото. Момчето, Кранки, беше отишло да си играе с другите деца. Р. Поправи-Го помнеше, че навремето Борис работеше в родилните клиники. Що за деца бяха правили там, скалъпени от геноми с отклонения и краден код?

Роботът се чувстваше уморен — ако може да се каже, че роботите чувстват, помисли си той. Тялото му работеше под оптималния си капацитет. Беше старо, скърпено, части се намираха трудно, никой не беше произвеждал работи от десетилетия. На Р. Поправи-Го му се искаше просто да се включи в някой контакт, като човешка глава от жици в търговски център. Хората бяха намерили начин да стимулират центрове на наслада в мозъка със слаб електрически ток. Понякога Р. Поправи-Го копнееше за Тяло, за усещания. Хората бяха пристрастени към усещанията.

— Братко?

Кафето в чашата му беше изстинало. Р. Поправи-Го го остави на масата и отиде да си вземе ново. Кафето беше енергия, един робот можеше да превърне храната и напитките в енергия също толкова ефективно като човек. Но би ли могъл да извлече удоволствие от това?

Удоволствието беше трудна и объркваща идея. Е Поправи-Го си помисли, че може да го избере за тема за проповедта идната седмица.

— Братко?

Гласът прозвуча отново и този път съзнанието му го регистрира. Р. Поправи-Го се обърна. Пред него стояха двама усмихнати мъже, хванати ръка за ръка.

— Ян — каза Р. Поправи-Го. — Юсу!

Те също бяха хубава двойка, помисли си. Ян беше Чонг; Юсу беше от рода Джоунс на Централната станция.

— Официално ли е? — попита Р. Поправи-Го.

Двамата мъже се усмихнаха още по-широко.

— Да — каза Юсу.

— Скарахме се... — каза Ян — срамежлив, горд. „Толкова прилича на братовчед си Борис“, помисли Р. Поправи-Го.

— Той щеше да го направи онази нощ... — обади се Юсу.
— Бях приготвил всичко. Бяхме в Гранд Лаундж...
— Аз не бях готов — каза Юсу. — Не мислех, че съм готов.
— Тръгна си и не си говорихме цял месец. Но...
— Той ми липсваше — казаха и двамата заедно, после се

засмяха.

— Мазал тов! — каза роботът. Стисна ръцете им. Толкова много любов, млада и стара, в тази стая. „Сигурно отново е пролет“, помисли си Р. Поправи-Го. Почти не бе забелязал. Пролетта имаше такъв ефект върху хората.

— Помирихме се. Аз не можех да спя, живеех в адапторастителните квартири — каза Юсу.

— Аз спях в лабораторията — каза Ян. — Работех през цялото време.

— Събрахме се и...

— Мазал тов — повтори роботът.

— Братко — каза Ян. — Искаме да те помолим за нещо.

— Каквото пожелаете — каза Р. Поправи-Го. И го каза искрено.

— Искаме да ни венчаеш — рече Юсу.

И двамата го погледнаха с очакване. Роботът също ги изгледа. После каза:

— За мен ще е чест.

Беше правил сватби и преди. Сватби и обрязвания, а също и погребения. „Един робот — помисли си Р. Поправи-Го — повече от всичко се нуждае от цел“. Продължи да стиска ръце наляво и надясно, метал срещу плът.

— Благодаря ти, братко! — Наоколо се събраха роднини, за да поздравят младата двойка.

— Брат Поправи-Го — обади се нечий глас. Беше г-жа Чонг Старша, приближи се до него. Спогледаха се. Тя беше повече от наполовина машина. Усмихна се. — За моето семейство ще е чест ти да извършиш церемонията.

Церемонията щеше да се извърши по обичая на Роботската църква. Централната станция представляваше смесица от вери. Чонг бяха смесица от китайци и израелски евреи; Чоу бяха римски католици; Джоунс бяха... не беше сигурен какви, макар че Мириам Джоунс често ходеше в параклиса на св. Коен на Другите.

— Благодаря — каза роботът. — Благодаря, че се обърнахте към мен.

Може ли един робот да чувства? Като убодеш робот, той не кърви. Но ако можеше да чувства, в този момент той се почувства... преизпълнен с емоции. Уморен, въодушевен — изведнъж пълната с хора стая му се стори потискаща, имаше нужда от простор, уединение, време да се оттегли от физическия свят. Някои от роботите напускаха църквата, изоставяха напълно физическия свят и преминаваха в дигиталния, нематериалния, царството на Другите. Някои се качваха на корабите на Изхода, други се трансформираха, прераждаха се в по-скромни съсъди, понякога можеше да срещнеш стара кафемашина, която някога е била робот, потърсил различен път към просветлението в своята служба.

— Братко?

— Моля ви, госпожо Чонг — каза роботът. — Трябва да се оттегля.

Тя го погледна и очите ѝ бяха нечовешки, разбиращи. Един ден г-жа Чонг Старша щеше да се отърси от последните остатъци човечност и да стане търсач като самия него. Той имаше надежди за г-жа Чонг, тя беше най-обещаващата сред неговите новопокръстени.

Тя кимна — лек, почти незабележим жест. Робосвещеникът излезе от стаята. Още не беше сигурен какво е станало с момчето, с Кранки. То не беше съвсем човек, осъзна роботът. Може би някак си беше отчасти Друг; и тази загадка озадачаваше Р. Поправи-Го.

Стигна до асансьорите и се качи на Четвърто ниво, където от безброй години живееше под наем в малка квартира. Сервизни тунели, складови клетки, коридори, водещи все по-навътре в станцията, където се простираха неописуемо гигантски складове и където сърцето на станцията пулсираше в постоянен ритъм — роботът го усещаше със ставите си.

Р. Поправи-Го отвори вратата на личната си квартира — малък тъмен килер в редица от други подобни. Тук можеше да остане наистина сам.

Беше си у дома.

Затвори се вътре и отвори ума си към Разговора, непрестанния прибор от бърбещи гласове, сновящ между световите, и думите изплуваха отново в съзнанието му, без отговор; „Ванем иа и тру?“

Брат Р. Поправи-Го се носеше през космоса и гледаше множество информационни потоци през множество възли. В един марсиански кибуц се роди дете, в космоса около Йо се взриви древна мина, извършвайки самоубийство, на Титан един мюезин зовеше правоверните на молитва. Космосът беше пълен с въпроси, животът бе изречение, което винаги завършваше с многоточие или въпросителна. Не можеш да отговориш на всичко. Можеш само да се надяваш, че изобщо има отговори.

„За да бъдеш робот, имаш нужда от вяра“, помисли си Р. Поправи-Го.

За да бъдеш човек, също.

7. РОБОТНИК

Мотл имаше нужда от вяра. Отчаяна нужда.

Как се беше озовал на Централната станция?

Огледа се. Тялото го сърбеше, едната му ръка беше ръждясала и ставите заскърцаха, когато я размърда. Имаше нужда от водка, за да се зареди, и от масло, за да се погрижи за ръждата в ставите, но преди всичко имаше нужда от религия. И от хапче, нещо, което да успокои болката...

Одеве се беше срещнал отново с Изобел, под стрехите. Там беше тъмно и тихо. Те бяха...

Той знаеше, че тя го обича.

Любовта беше опасна. Любовта беше тъмен наркотик, пристрастяваща и за дълго време забранена за него. Парадоксално, той хем се състоеше изцяло от минало, хем нямаше минало. Някога бе имал име, тяло. Някога беше жив.

— Обичам те.

— И аз...

Онази липсваща дума. Тялото ѝ, притиснато към неговото. Тя беше топла, човешка. Миришеше на оризов оцет, соя и чесън, на потна кожа от капсула за потопяване, на парфюм, който той не можеше да назове, на феромони, хормони и сол. Тя вдигна поглед и срещна очите му.

— Аз съм стар — каза той.

— Не ме интересува!

Свирепо. Защитно. Това го накара да се почувства странно отвътре. Уязвим. Древното програмиране се включи в опит да спре това. Опита се да изпълни тялото му с вещества за потискане на хормоните, макар че запасът им се бе изчерпал отдавна. Вече беше свободен да се чувства както си иска.

— Аз съм... — Не знаеше какво да каже. — Изобел — прошепна той името ѝ. Тя имаше истинско име, име, което ѝ принадлежеше. — Их либа дих — каза той на онзи древен, отживял боен идиш, който му бяха дали. Като езика навахо, използван за секретни разговори в друга отдавнашна война. Той вече не можеше да си спомни в какви войни е участвал, предполагаше, че са получили имена, че са прилежно изредени в някакъв исторически архив, датирани, поставени в контекст. Помнеше единствено болката.

Синайската пустиня, Червено море трепти в жегата. Техният взвод се беше разположил на лагер сред руините на Шарм ел-Шейх. Не се виждаха никакви хора, те бяха роботници, най-добри от най-добрите, и чакаха атака, която не идваше.

Мотл вече не помнеше за какво се води войната, нито с кого точно се бият. Другата страна разполагаше с полуразумни летци, хищници, които се спускаха безшумно от небето, с нокти, способни да разкъсват броня. Джубджуб птици. По-рано бяха гледали как левиатан се надига от дълбините и органичните му оръдейни кули блестят мокри под слънцето, очните израстъци оглеждат хоризонта за топлинни отпечатъци, инфрачервени...

Друг взвод се беше потопил под водата, бронирани хуманоиди, комуникиращи подгласово на боен идиш, докато взимаха на мушка левиатана. Прикрепиха се към вражеското създание като полипи. Притиснаха се към блестящата плът, там в дълбините, със заряди, вързани към екзоскелетите им. Мотл и останалите гледаха експлозията, бавната смърт на левиатана, как исполинското му тяло се мяташе безпомощно във водата. Предсмъртният му рев предизвика кръвотечение от ушите им. При смъртта му облак от спори се издигна над водата и се понесе по вятъра. Мотл отправи една молитва дано не ги пратят на лов за яйца. Спорите на левиатана щяха да се излюпят във водата и да се родят нови машини, които да продължат боя. Мотл завиждаше на другите, онези, които се бяха взривили. На тях поне им бе позволена истинска смърт...

Тук беше тихо, сред руините на Шарм. Някога той бе представлявал дребно рибарско селце, после, по време на кратката

израелска окупация, беше град на име Офира. Сега Мотл даже не беше сигурен кой го владее. Бедуините стояха надалеч от него.

В онези дни той бе лъскава смъртоносна машина, но това не спираше отзвучите. Така ги наричаха. Отзвучите представляваха поток от мисли и емоции от човека, който си бил някога, онзи, когото са прибрали от бойното поле и са превърнали в киборг, мъртвото нещо, което си бил, преди да станеш работник. Спомени на мъртвец — уж не трябваше да ги имаш, но понякога...

В морето левиатанът умираше бавно. В далечината конвой от джубджуби ловуваше над бреговата линия на Арабския полуостров.

Мотл си почиваше под една палма. Увери се, че оръжията му — част от него — са заредени, че всичко работи, че е готов... но отзвучите го връхлетяха и изведнъж му стана трудно да мисли, един спомен...

Палма, почти като тази, пустинен оазис, приближава се въроръжен конвой, той и другите лежат и чакат...

Пламъци озаряват небето, той може да види ракетите, които понякога се забиват в земята наблизо и вдигат облаци пясък, той чува писъци...

Болката избухва в цялото му тяло отведнъж. Въздухът е пълен с нещо като мушици, те пълзят по кожата му, влизат в устата му, в ушите му, в ректума му, пълзят в него и извън него, разграждат го, нараняват го...

Мотл премигна. Опитваше се да се бори, вътрешните му системи (тогава напълно функциониращи) му подаваха успокоителни, но това не бе достатъчно, не стигаше, за да спре отзвучите...

Той се гърчи в пясъка, пищи, но не излиза никакъв звук. Пълната луна го наблюдава от небето. Въздухът е изпълнен с кръв и вонята на черва и урина. Те не го оставят да умре. Те са навсякъде, разяждат го, снасят яйца в кръвния му поток, пълзят в мозъка му...

А после нещо се променя — след минути, часове или дни. Той ги вижда. Може да вижда. Взвод пустинни камуфлажни униформи. Не знае на чия страна се е бил и на чия страна са те.

— Тук имаме един жив — казва един от тях.

— Вземете го.

Останалите се усмихват. Онзи носи... това меч ли е? Нещо толкова архаично... острието се спуска бързо, после идва болката и

всички сетивни възприятия секват.

Как би могъл да обясни всичко това на Изобел? Централната станция, звездите над него, тънкият полумесец. Ръцете му трепереха. Той вървеше по Неве Ша'анан, покрай Кръчмето на Мама Джоунс и взела на Роботската църква до него, вървеше към сърцевината на старата автогара, изоставените тунели, където някога пътници са се качвали на автобуси, преди много време, когато автобусите и роботниците още са се движели с петрол.

Как би могъл да обясни *копнежа*?

В Синай, по време на онази отдавнашна кампания, беше отишъл да потърси свещеника. Свещеникът беше като него, работник, но същевременно различен, разполагаше с божия дар и утехата на религията, поверена в неговите ръце.

Свещеникът стоеше на една пясъчна дюна зад разрушения град. Небето притъмняваше, а свещеникът говореше, проповядваше на пустинята.

И рече той:

— Да погине денят, в който се родих, и нощта, в която се каза, роди се мъжко.

И рече той:

— Да бъде тъмнина оня ден; Бог да го не зачита от горе, и да не изгрее на него светлина.

— Тъмнина и мрачна сянка да го обладаят — прошепна Мотл. — Облак да седи на него; всичко що помрачава деня нека го направи ужасен.

Гледаше свещеника с копнеж, а нуждата гореше в него. И рече свещеникът:

Защото не затвори вратата на майчината ми утроба, и не скри скръбта от очите ми.

А Мотл отвърна:

— Защо не умрях при раждането, и не издъгнах щом излязох из утробата?

Останалият без отговор въпрос на работника, проповедта за Йов, изнесена там, на една пясъчна дюна, докато левиатанът умираше в топлите води на Червено море.

— Моля те — каза Мотл. — Имам нужда от това.

Свещеникът слезе от дюната. Бяха еднакви на ръст. Мотл коленичи, за да получи благословията му. Отвори уста и усети металните пръсти на свещеника, нагreti от слънцето, върху все още органичния си език.

— Бог — каза свещеникът и Мотл затвори уста и преглътна, и малкото хапче върху езика му се разтопи в кръвния му поток.

Разпятие.

Халоса го като куршум и небесата се разтвориха.

Вървеше. Централната станция беше зад гърба му, на запад беше морето, мирисът на солена вода и катран, който будеше полузабравени спомени. Вървеше през нощния пазар и миризмата на жасмин и пържен *намбеит гато* и шишчета на скара, но той не се интересуваше от храна.

Изобел не можеше да разбере. Още не беше умирали, не се беше прераждала.

— Защото сега щях да лежа и да почивам; щях да спя; тогава щях да съм в покой — прошепна той. Ръцете му трепереха. Нуждата беше в него, тласкаше го. Левият му крак дрънчеше, докато ходеше. Привличаше погледи, които обаче после се извъръщаха. Просто още един разнебитен работник, още един просяк, бродещ по нощните улици в търсене на милостиня, дрога или и двете.

Стигна до тунелите. Отгоре се виждаха боклуците, осеяли земята, черният кръг на стар огън, разпадащите се останки от автобусни платформи. Ето я и решетката на стара вентилационна шахта. Той я отмести и се пъхна вътре, слезе по ръждясалата стълба и навлезе в тунелите.

Върху една изоставена платформа стояха трима. Бяха наклали огън в един варел и стояха неподвижно около него, а пламъците се отразяваха в металната им кожа. Мотл се приближи, тежките му стъпки и дрънченето бяха единствените звуци в подземната кухня.

— Мотл.

— Езекиил. Самуил. Едидия.

Неподвижни. Някъде долу пробяга плъх. Пламъците се отразяваха в безизразните метални лица.

Връщаха го в спомените...

Беше коленичил до водата. Червено море, по изгрев-слънце. Светлината се отразяваше от водата и от тялото на Мотл, пропиваше се в него. Вярата идваше на малки хапчета, които се разтваряха върху езика, плътта на самия Бог, канибализирана от детето на човечеството. Беше прекарал нощта в молитви, *вярвайки* — Бог, произведен и създаден в Йерусалимските лаборатории, беше всеобхватен, караше отзвучите да се оттеглят на заден план, да загубят значение — Бог казваше: ти вършиш Божието дело, има смисъл в съществуването ти, ти си обичан, може да си инструмент, но си *необходим* инструмент...

Ефектът на Разпятieto вече отзвучаваше. Светът продължаваше да сияе, но не толкова ярко. Оставаше само споменът, че е необходим и обичан, и това би трябвало да е достатъчно...

Пясъкът избухна нагоре и той се извъртя, с готови оръжия...

Левиатанът беше умрял през нощта и гигантският му труп плуваше полупотопен, носеше се към Акаба.

Отсечени команди на боен идиш — и Мотл вече се надигаше, стреляше...

Нещото изригна от пясъка, с глава с форма на куршум, лъщяща от слуз — Vermes Arenaе Sinaitici Gigantes, гигантският пясъчен червей от Синай, — и грабна Евенезер, зъбите прехапаха с хрущене метала, сякаш беше тесто, а после то се зарови отново в пясъка.

Тишина. Роботниците се пръснаха из разрушения град, напрегнати, чакащи. Вече никой не говореше. Божието присъствие все още просмукваше цялото същество на Мотл, но страхът надделяваше. Миришеше на разляна охлаждаща течност и барут.

Той не знаеше кой е довел гигантските пясъчни червеи в Синай; те се използваша по същия начин като закопаните мини, за бъдещи конфликти, но за разлика от мините, се плодяха и множаха. Бедуините ги ловяха и правеха от отровата им лекарства.

— Идва!

Един пясъчен червей изригна пред Мотл и един от събратята му роботници, Исидор, скочи върху него със святкащи остриета, само че когато разсечеш Sinaiticus Gigans, той не умира, а се раздвоява...

А после от въздуха — сигурно се бяха крили наблизко в очакване — пикираха птици джубджуб, червенооки, с протегнати нокти, и миризмата им на боклук и изпражнения се смеси с противно сладката воня на пясъчните червеи...

Някой хвърли запалителна бомба, която улучи челния джубджуб, и птицата изкреця, превърна се в огнен феникс...

„Адът — помисли си Мотл, докато тичаше и стреляше — е място тук на земята, място, в което Бог не може да пристъпи...“

Един червей изригна от пясъка и го събори. Той смътно зърна как Исмаил стреля с огнехвъргачката и гигантското създание лумна в пламъци и запиця пронизително, докато се мятеше върху пясъка, неспособно да се зарови и да се спаси. Мотл се претърколи, левият крак не го слушаше. Надигна се сковано, стреля към един джубджуб, който пикира към него. От всички страни Шарм ел-Шейх гореше; той пусна един прецизен изстрел право в мозъка на птицата и я видя как пада, обхваната от пламъци. „Каквото и да са знаели старите писатели за ада — помисли си, — поне за огъня са прави.“

Тишина в изоставените тунели на старата автогара — изоставена с изключение на роботниците. „Останки“, помисли си Мотл с внезапна жар. Просяци, бездомници, безполезни, неверници... единствената им вяръност беше към самите себе си.

Роботниците се грижеха за своите.

Нямаше кой друг да го прави.

Как се беше озовал тук? Как се беше озовал в Централната станция?

Ръцете му трепереха. Трябваше му дрога.

След онази последна битка го бяха закърпили и ъпгрейднали, и го бяха пратили пак навън, и пак, и пак. Винаги имаше една последна битка, една последна война. После дълго нямаше повече сражения и те стояха в базата, чакаха, захранвани с вяра, защото тя пречеше да станеш еретик, а един ден, без дори да им кажат и дума, вратата се отвори, човешкият персонал напусна и това беше: изглежда, бяха станали непотребни.

След известно време, по един и по двама, те просто си тръгнаха. Светът извън базата беше странен и неуютен, враждебен по начин различен от бойното поле. Мотл вършеше каквото му падне. Отначало тя бе хубаво нещо, свободата. Даже беше оставил дрогата.

А после частите му започнаха да падат.

— Мотл.

Беше Езекиил. В Централната станция той управляваше. Той беше техният командир тук.

В Йерусалим имаше роботници, градът ги привличаше както вена — пиявици. И някои успяваха да напуснат планетата, да заминат за Тонг Юн Сити или Лунния порт. Но той, Мотл, остана тук.

Врълетяха го отзвучи: спомени, които не би трябвало да ги има, за времена, които никога не ги е имало. Жена с тъмна коса, която му се усмихва, с молив зад едното деликатно ушенце; малко момиченце се смее и посяга с пухкави розови пръстчета към него, за да го вдигне; звукът на велосипеден звънец; мирисът на прясно окосена трева.

Ръцете му трепереха.

— Мотл.

— Трябва ми, Езекиил. Трябва ми.

— Чух, че си бил с момиче.

Тишината около огъня стана по-дълбока. Мотл също замря.

— Човешко момиче, Мотл?

Мълчанието на другите беше като острие, прибрано в ножница.

Мотл си помисли за Изобел, под стрехите на Централната станция. Тялото ѝ излъчваше топлина, малката ѝ длан докосваше лицето му и нещо сигурно се бе повредило в слъзния му апарат, сто на сто се бе повредило, защото очите му бяха влажни и той я гледаше през тънък прозрачен слой, през мъгла.

Беше се запознал с нея в Централната станция, на Трето ниво, където тя работеше, капитан във виртуалния свят на Гилдиите на Ашкелон. Бяха се заприказвали, той сега имаше работа, беше метач, движеше се бавно през етажите на това най-оживено ниво. Имаше много за чистене. Хубава, стабилна работа.

Краката не я държаха, току-що беше прекарала осем часа в капсулата, във виртуалния свят. Тя залитна и той пристъпи към нея да я подкрепи. Това го накара да се почувства странно, ръцете ѝ, кожата ѝ върху металната му ръка, а после тя се изправи и му се усмихна,

кафяви очи, бели, малко криви зъби, усмихна се без никакво смущение или безпокойство, сякаш вече бяха добри приятели.

— Съжалявам — изломоти Мотл и я пусна, но тя го спря.

— Чакай!

Той спря и я погледна, беше по-висок от нея. Тя изглеждаше толкова жива.

— Виждала съм те наоколо — каза тя.

Той не знаеше какво да отговори; стоеше, все така готов да побегне.

— Не знам името ти — каза тя.

— Мотл.

— Мотл... — Изречено от нея, името го порази със своята странност.

— Харесва ми — каза тя. После добави: — Аз съм Изобел.

— Аз... знам.

Имаше тъмна коса, бледа кожа. Усмихваше се непринудено. Беше още млада.

— Откъде знаеш?

— Виждам те наоколо.

Засмяха се заедно. И изведнъж неловкостта изчезна. Изведнъж беше най-естественото нещо на света да разговарят — нещо, което той никога не бе правил, или по-скоро го беше правил, трябваше да го е правил, в един друг живот; в едно друго, загубено време.

Това го плашеше. Вътрешните му системи се разпадаха, не можеха да му попречат да чувства. Ръцете му трепереха.

— Трябва ми, Езекиил — каза той. Сам дочу стърженето в гласа си.

— Какво според теб правиш, Мотл?

Този глас, хладен и спокоен. Няма самотни войници. Военните правила поддържат ред. Езекиил взимаше своя дял от работата на Мотл, също както взимаше своя дял от търговията с Разпятие и всеки случаен грабеж, и от въртения рекет, и от всичко друго, което успее да докопа с металните си пръсти. Мотл го уважаваше за това. Езекиил се грижеше за своите войници.

Нямаше кой друг да го прави.

— Не исках да стане така, Езекиил — каза той. — Не исках да...

Млъкна. Как точно се чувстваше? По-рано не му се налагаше да *чувства*, не толкова много. Чувствата са нещо, което премахват от теб, когато те пресътворяват, когато старият „ти“, който е имал име и живот, онзи човек умира и ти се раждаш на негово място. Емоциите се регулираха — в онова далечно време, когато всичките му вътрешни системи работеха, когато имаше поддръжка... страхът и гневът са хубаво нещо, ако са в рамките на разумното, но любовта и привързаността те правят мек. Още по-зле, правят те уязвим.

Сега той погледна събратята си войници и ги видя по нов начин, отраженията на огъня в металните им екзоскелети ги показваха в различна светлина. Видя ги първо нови, после стари, видя потъмнялата им ръждясала кожа и чу тихото отчаяно потракване на счупените стави и зле ремонтираните израстъци. „Те винаги са били слаби — помисли си. — Винаги са били уязвими“.

— Обичаш ли момичето? — попита Езекиил и сега Мотл чу въпроса му с нови уши, с ново разбиране. Те бяха негови братя, негово семейство.

— Аз... — каза той и после си помисли: „Кураж!“. Това беше нещо, което почти бе забравил.

— Обичам я — каза простичко.

Около огъня немите работници се разшаваха. Езекиил кимна с тежката си глава. После каза:

— Тогава върви при нея.

Тогава в Синай, под намаляващата луна, той беше коленичил в пясъка и беше потопил ръце в топлите води на Червено море, и бе гледал умиращия левиатан в далечината. Дрогата, Разпятieto, го бе завладяла, и лъч светлина се спусна от небето и го издигна, и духът му се зарея над водата. Вяра, той имаше нужда от вяра, всички те имаха, вяра, за да продължат.

Щеше да намери Изобел, помисли си. Още сега. Щеше да отиде при нея и не го интересуваше кой ще ги види заедно. Ръцете му още трепереха и копнежът си бе още в него, но той го пренебрегна; опита се. Понякога трябва да вярваш, че можеш да вярваш, понякога трябва

да осъзнаеш, че раят може да дойде от друго човешко същество, а не само от хапче.

Понякога.

8. КНИЖАРЯТ

Когато Ибрахим вехтошарят се зададе по Неве Ша'анан с коня и каручката си, светлината на ранното утро вече обливаше Централната станция. Щом видя Ахимвен пред малката ниша, която минаваше за негов магазин, той спря и вдигна ръка за поздрав.

Нищо не доставяше по-голямо удоволствие на Ахимвен Хайле Селасие Джоунс от гледката на слънцето, изгряващо над Централната станция. То озаряваше изтощени секструженички и метачни машини, и поклащащите се летящи фенери, които с настъпването на утрото бавно отлитаха към собствените си жилища, за да изчакат следващата нощ. На покривите соларни панели се разгъваха, приветствайки слънцето. По това време въздухът още бе хладен. Скоро щеше да се стореци, слънцето щеше да напече, а климатиците да се включат с рев на студен въздух в магазини, ресторанти и претъпкани апартаменти из целия стар квартал.

— Ибрахим — каза Ахимвен на вехтошаря, когато той се приближи. Ибрахим седеше на каручката, малкият Исмаил седеше до него. Каручката вече бе пълна с адапторастителни мебели, пластмасови и метални отпадъци, кашони с изхвърлени домакински вещи и полегнал небрежно на една страна каменен бюст на Алберт Айнщайн.

— Ахимвен — каза с усмивка Ибрахим. — Как е времето?

— Между добро и посредствено — отвърна Ахимвен и двамата се засмяха, намираха уют в този почти ежедневен ритуал.

Ето това е Ахимвен: той не беше от най-внушителните хора, не привличаше погледа в тълпата. Имаше слабо телосложение, бе леко прегърбен и носеше старомодни очила, за да коригира минимален зрителен дефект. От косата му, някога гъста и къдрава, вече не бе останало много, и със съжаление трябва да кажем, че той беше до голяма степен плешив. Имаше мека уста и търпеливи, доверчиви очи, с леки бръчки на разочарование в ъгълчетата. Името му означаваше

„брат“ на езика чичева, който преобладава в Малави, макар че принадлежеше към рода Джоунс на Централната станция и всъщност беше брат на Мириам Джоунс от Кръчмето на Мама Джоунс. Всяка сутрин той ставаше рано, изкъпваше се набързо и излизаше на улицата навреме, за да хване изгриващото слънце и вехтошаря. Сега Ахимвен потърка ръце, сякаш му бе студено, и каза с тихия си кротък глас:

— Имаш ли нещо за мен днес, Ибрахим?

Ибрахим прокара ръка по собствената си плешива глава и се усмихна. Понякога отговорът беше едно просто „не“. Понякога колебливо „може би...“

Днес беше „да“.

— Да — каза Ибрахим и Ахимвен вдигна очи, към него или към небето, и рече:

— Ще ми покажеш ли?

— Исмаил — каза Ибрахим и момчето, което досега бе седяло безмълвно до него, слезе от каручката с бърза, уверена усмивка и мина от задната страна.

— Тежко е! — оплака се то. Ахимвен отиде забързано при него и му помогна да свали един кашон, който беше наистина тежък.

Той го изгледа безмълвно, в очакване.

— Отвори го — каза Ибрахим. — Тези вършат ли ти някаква работа?

Ахимвен клекна до кашона. Пръстите му посегнаха към него, плъзнаха се по цепнатината. Той го отвори бавно, предвкусвайки момента, в който светлината пада върху съдържанието и миризмата на крехките и ценни предмети вътре се надига освободена във въздуха, за да го погъделичка по носа. На света нямаше друга такава миризма, миризмата на стара и овехтяла хартия.

Кашонът се отвори. Той надникна вътре.

Книги. Нищо чудно, че кашонът беше тежък. Хартията тежи.

Не безкрайните екрани с текст и изображения, подвижни или статични, нито пълнопотопяемите повествования, на които бе чувал, че се подлагат другите в онова, което той наричаше на своя отживял език „мрежата“, а другите го наричаха просто Разговора — но така или иначе той нямаше достъп до тях. Нито пък бяха книгите за украса, предмети, ръчно изработени от занаятчийци, подвързани с кожа и

украсени със златни орнаменти, с набран на ръка текст, които се продаваха на високи цени.

Не.

Той погледна нещата в кашона, тези крехки, протрити, избледнели, тънки, евтини книги с меки корици. Миришеха на прах и мухъл, и на старост. Също така миришеха леко на пикня, тютюн и разлято кафе. Миришеха на неща, които са живели.

Миришеха на история.

Той извади с внимателни пръсти една книга и запрелиства нежно страниците. Беше кажи-речи безценна. Както често се казваше в същите тези книги, дъхът му секна.

Беше Ринго.

Истински Ринго.

На корицата на това крехко книжле имаше стрелец със сурово лице, на пустинно червен фон. Пишеше с грамадни букви РИНГО, а отдолу фиктивното име на автора, Джеф Макнамара. Накрая стоеше заглавието на книгата, една от многото в тази дълга уестърн поредица. Казваше се „По пътя за Канзас Сити“.

Всички ли бяха такива?

Разбира се, Джеф Макнамара никога не бе съществувал. „Ринго“ беше поредица от уестърни на иврит, всички написани под псевдоним от гладуващи млади писатели в един отдавнашен Тел Авив, които пишеше и други подобни истории — за космически приключения, сексуално възбуждащи или съзлививи романчета, според изискванията на случая (или джоба на издателя). Ахимвен прегледа внимателно останалите книги. Всички бяха с меки корици, отпечатани върху евтина тънка жълтеникава хартия преди векове. Как се бяха запазили? Беше виждал някои от тях да се споменават само в тръжните каталози, съществуването им тук и сега беше истинско чудо. Имаше медицинско романче, криминале, приключение от Втората световна война; еротична история, чиято сензационна корица накара Ахимвен да се изчерви. Бяха невъзможни, не можеше да съществуват.

— Къде ги намери? — попита той.

Ибрахим сви рамене.

— В едно отворено Хранилище на вековете.

Ахимвен ахна. Беше чувал за такива места — подземни хранилища, построени по време на някаква древна еврейска война,

подсилени бетонни убежища, уловени като мехурчета под повърхността на града. Но никога не беше очаквал...

— И... много такива ли има? — попита той.

Ибрахим се усмихна.

— Много. — После се смили над Ахимвен и добави: — Има много хранилища, но повечето са недостъпни. От време на време строителните работи разкриват някое... собствениците ми се обадиха, защото смятаха повечето неща там за боклук. В края на краищата за какво му е на един модерен човек някоя от тези? — Той посочи кашона. — Запазих ги за теб. Останалите джунджурии са на сметицето, но това беше единственият кашон с книги.

— Ще ти платя — каза Ахимвен. — Искам да кажа, ще измисля нещо, ще взема назаем... — Мисълта заседна като кост в гърлото му (както се казваше в книгите). — Ще взема назаем от сестра си.

Но Ибрахим, за радост и неразбиране на Ахимвен, се засмя и махна пренебрежително с ръка.

— Плати ми обичайното. В края на краищата това е само кашон и това е само хартия. Не ми е струвало нищо, а и вече си изкарах печалбата. Всяка надценка, която им сложиш, си е твоя.

— Но те са безценни! — възкликна смаяно Ахимвен. — Колекционерите биха платили... — Въображението му изневери.

Ибрахим се усмихна и усмивката му беше нежна.

— Ти си единственият колекционер, когото познавам — каза той. — Можеш ли да си позволиш онова, което смяташ, че струват?

— Не — призна шепнешком Ахимвен.

— Тогава плати само каквото искам — каза Ибрахим, поклати глава, сякаш на безумието на своя ближен, и подкара коня. Търпеливото добиче плесна с опашка по хълбока си да прогони мухите и запристъпва напред. Момчето, Исмаил, остана още за момент, загледано в книгите.

— В хранилищата има много стари боклуци! — каза то. Разпери широко ръце да покаже. — Бях там, видях ги! Тези... книги? — Хвърли неуверен поглед към Ахимвен, после продължи: — И едни големи правоъгълни неща, наречени телевизори, които взехме за пластмасови отпадъци, и стари оръжия, много стари оръжия! Само че тях ги прибра полицията... Защо мислиш, че изобщо са заровили тези неща? — попита момчето. Очите му, поразително зелени, се взираха в

Ахимвен. — Толкова много боклук — каза накрая момчето с нотка на окончателност, после се засмя, хукна след каручката и скочи на нея с лекотата на младостта.

Ахимвен се взираше след каручката, докато тя не изчезна зад завоя. После, с нежността на баща, който поема новороденото си бебе, вдигна кашона с книги и го внесе в книжарничката си.

Животът на Ахимвен щеше да се промени, но той още не го знаеше. Прекара остатъка от сутринта в щастливо каталогизиране, опаковане и подреждане на древните книги. Всяка ярка корица му доставяше наслада. Докосваше ги само с върховете на пръстите си, отгръщаше страниците внимателно, с почит. В Централната станция имаше много религии, но само тази на Ахимвен изискваше подобно нещо. Боготворенето на стари, отживели книги. Или както му харесваше да си мисли, боготворенето на самата история.

Ето защо прекара сутринта много щастлив и имаше само един клиент. Защото Ахимвен не беше сам в своята... мания? Страст?

Имаше и други като него. Предимно мъже и предимно прекършени по някакъв фундаментален начин, също като него. Идваха отвсякъде, пилигрими, пристъпващи колебливо по непознатите улици на стария квартал, за да стигнат най-сетне до нишата на Ахимвен — магазинче, което нямаше име. На тях не им трябваша табели. Просто знаеха.

Имаше един арменски свещеник от Йерусалим, който идваше веднъж месечно, страстен почитател на еврейските пълп-книги, толкова неизвестни, че даже на Ахимвен му беше трудно да води разговор за тях — романтични книжлета, печатани на по два-сет-трийсет забодени с телчета страници наведнъж, пълни с ционистки плам и любовни копнежи, тъй редки и крехки, че на света бяха останали само няколко от тях. Имаше една жена, която се казваше Нур и идваше от Дамаск веднъж в годината, и чиято специалност бяха произведенията на малкоизвестния поет и писател на научна фантастика Лиор Тирош. Имаше един мъж от Хайфа, който колекционираше еротика, и мъж от Галилея, който колекционираше мистерии.

— Ахимвен? Шалом!

Ахимвен се надигна на стола си. От половин час седеше зад бюрото и печаташе на своята гордост и радост, рядка колекционерска вещ: истинска пишеща машина на иврит. Това беше неговият покой и убежище в тихите моменти — да седи на бюрото си и да пише с буквите и думите на онези стари изчезнали пълп-писатели вълнуващи истории за смелост, спасения и дръзки измъквания.

— Шалом, Гидеон — каза той и въздъхна тихичко. Мъжът, който стоеше на вратата, влезе. Беше прегърбен, с дълга бяла коса и трепкащи очи, държеше бутилка евтин арак, като дар.

— Имаш ли чаши?

— Разбира се.

Ахимвен извади две чаши, не особено чисти, и ги сложи на бюрото. Мъжът, Гидеон, кимна към пишещата машина и ненужно попита:

— Пак ли пишеш?

— Знаеш ме — отвърна Ахимвен.

Ивритът беше родният му език. Някога Джоунс били нигерийски имигранти. Някои казваха, че дошли с работни визи и останали. Други — че бягали от някаква отдавна забравена гражданска война, преминали нелегално границата с Египет и останали. Така или иначе, и Джоунс като Чонг живееха в Централната станция от поколения.

Гидеон отвори бутилката и наля.

— Вода? — попита Ахимвен.

Гидеон поклати глава. Ахимвен въздъхна пак и Гидеон вдигна чашата с бистра течност и каза:

— Лехаим.

Чукнаха се. Ахимвен отпи и аракът опари гърлото му, анасоновият дъх погъделичка носа му. Накара го да се сети за кръчмето на сестра си.

— Е? Какво ново при теб, Гидеон?

Беше решил, внезапно и с болезнена яснота, че няма да сподели новата си придобивка с Гидеон. Щеше да запази книгите за себе си, лично негова тайна, само за още малко. По-късно — може би — щеше да продаде една-две. Но не още. За момента те бяха негови и само негови.

Побъбриха си час-два, убиваха времето. Двама преждевременно остарели мъже в тъмна стаичка, които посрбват арак и си припомнят

за намерени и изгубени книги, за сключени и пропуснати сделки. Накрая Гидеон си тръгна, след като купи малък уестърн в „добро състояние“, както се наричаше в техните кръгове — тоест, разпадна се. Ахимвен въздъхна с облекчение — главата му се мотаеше от арака — и се върна при пишещата си машина. Чукна пробно един „хей“, после „нун“^[1]. Започна да печата.

М.

Момичето.

Момичето беше в беда.

Тълпата я заобикаляше. Развълнуваните лица се кривяха в светлината на факлите. Мнозина държаха камъни, ножове. Крещяха една дума, едно име, като проклетие. Момичето ги гледаше и деликатното му лице беше уплашено.

— Няма ли кой да ме спаси? — извика то. — Някой герой, някой...

Ахимвен се намръщи раздражено, защото отвън се разнесе глъчка и шумът го разсея. Заслуша се. Шумът се усили, така че той се надигна с въздишка и отиде до вратата.

Може би точно така се променя животът. Моментно решение, хвърляне на монета. Той би могъл да се върне на бюрото си да довърши изречението или да предпочете да разтреби рафтовете, или да си направи кафе. Но вместо това отвори вратата.

Вратите са опасни неща, казал е Огко. Никога не знаеш какво ще намериш от другата им страна.

Ахимвен отвори вратата и излезе навън.

М.

Момичето.

Момичето беше в беда.

Ахимвен видя това, макар че в първия момент причината му убягна.

Ето какво видя той:

Тълпата се състоеше от хора, които Ахимвен познаваше. Съседи, братовчеди, познати. Стори му се, не видя сред тях младия Ян и любимия му Юсу (втори братовчед на Ахимвен); зарзаватчията от магазина зад ъгъла, няколко жители на адапторастителните квартали, които знаеше по лице, но не и по име, и други. Те бяха просто хора. Бяха от Централната станция.

Момичето не беше.

Ахимвен никога не я беше виждал. Беше слабичка. Вървеше със странна походка, сякаш несвикнала с гравитацията. Лицето ѝ беше тясно, дори деликатно. Прическата ѝ бе по някаква извънземна мода, сплетена на плитчици, които шаваха бавно, даже лениво над главата ѝ и в ума на Ахимвен изникна едно старо име.

Медуза.

Паникьосаните очи на момичето се въртяха, оглеждаха. Само за миг срещнаха неговите. Само че нейният поглед не го превърна в камък (както се говореше, че правел погледът на Медуза).

Тя се извърна.

Тълпата я заобикаляше в полукръг. Тя стоеше с гръб към Ахимвен. Тълпата — „сганта“, проблесна неспокойно дума в ума на Ахимвен — беше развълнувана, неспокойна. Някои държаха камъни, само че неуверено, сякаш не бяха сигурни защо, нито какво смятат да правят с тях. Някаква грозна енергия ги оживяваше. А после Ахимвен долови една подвижвана дума, название, което се надигаше и спадаше с различна интонация, докато момичето се въртеше насам-натам, безпомощно, търсещо спасение.

— Шамбльо!

От думата по гърба на Ахимвен полазиха тръпки (усещане, за което често бе чел в книгите, но рядко, ако не и никога, бе изпитвал на живо). Тя извика в ума му смътни заплашителни образи, пусти марсиански пейзажи, изолирани кибуци в марсианската тундра, червени залези с цвят на кръв.

— Стригой!

И ето я, тази друга дума, призоваваща сякаш от въздуха образи на мрачни планини, черни замъци, прилепови сенки, носещи се по вятъра на фона на залязващо кървавочервено слънце... образи на вечен граф, на зъби, удължаващи се в гладен череп и навеждащи се да докоснат кожата, да изсмучат кръвта...

— Шамбльо!

— Махай се! Върви си откъдето си дошла!

— Оставете я на мира!

Тълпата се размърда объркана. Викът бе прорязал въздуха като острие и момичето, стреснато и изненадано, се завъртя насам-натам, търсейки източника на този глас.

Кой беше извикал?

Кой беше дръзнал да предизвика гнева на тълпата? Обзет от раздвоено усещане за реалност, Ахимвен осъзна, със слаба тръпка на възбуда, че е самият той.

И наистина, беше излязъл през вратата, малка прегърбена фигурка, за да застане лице в лице с тази тълпа от роднини и познати, и може би даже няколко приятели.

— Оставете я на мира — повтори той; вкусуваше с наслада думите, и може би за първи път в живота му хората го послушаха. Възцари се тишина. Момичето, озовало се между своите мъчители и този загадъчен възрастен мъж, изглеждаше неуверено.

— А, това е Ахимвен — каза някой и някой друг изведнъж се засмя грубо в тишината.

— Тя е шамбльо — каза трети, а първият обадил се (Ахимвен не можеше да види точно кой е) рече:

— Е, на него тя не може да му навреди.

Грубият смях прозвуча отново, а после, сякаш по някакво неизречено съгласие или заповед, тълпата бавно започна да се разпръсва.

Ахимвен усети, че сърцето му бие учестено; че дланите му са потни, че в очите му изведнъж се е появил сърбеж. Прииска му се да кихне. Момичето бавно се приближи до него. Бяха еднакви на ръст. Погледна го в очите. Нейните бяха виолетови. Гледаха се един друг, докато тълпата се разотиваше. Скоро останаха сами, на тази тиха улица, с Ахимвен опрял гръб на касата на вратата на книжарницата.

Тя го гледаше въпросително; устните ѝ шаваха беззвучно, очите ѝ се стрелкаха нагоре-надолу, оглеждаха го. Тя изглеждаше първо объркана, после шокирана. Направи крачка назад.

— Не, чакай! — каза той.

— Ти си... ти не си...

Той осъзна, че тя се е опитала да комуникира с него. Мълчанието му я беше озадачило. Или по-вероятно я беше отблъснало. Той беше сакат.

— Нямам възел — каза Ахимвен.

— Как... е възможно това?

Той се засмя, макар че в смеха му нямаше веселие.

— Това не е толкова необичайно тук, на Земята.

— Знаеш, че аз не съм... — каза тя и се поколеба.

— Оттук? — каза той. — Предположих. От Марс ли си?

Усмивка изви устните ѝ, само за миг.

— От астероидите — призна тя.

— Как е там, в космоса? — Вълнението го оживи.

Тя сви рамене.

— Олеем дифрен — каза на астероиден пиджин. „Същото, ама различно“.

Взираха се един в друг, двама непознати, тя с отгледаните си в резервоар очи и той с неговите естествено родени.

— Аз се казвам Ахимвен.

— О...

— Ами ти?

Същата полуусмивка изви устните ѝ. Той виждаше, че я озадачава. Че я отблъсква. Нещо в него запърха, като птиче в кафез, умиращо от липса на кислород.

— Кармел — каза тя тихо. — Казвам се Кармел.

Той кимна. Птичето беше на воля, пляскаше с крилца в гърдите му.

— Искаш ли да влезеш? — каза той и посочи към книжарницата си. Вратата беше полуотворена.

Решения, разцепващи квантовите вселени... тя прехапа устна. Нямаше кръв. Тогава той забеляза кучешките ѝ зъби. Дълги и остри. Отново го обзе безпокойство. Да не би да имаше някаква истина в старите истории? Шамбльо? Тук?

— Чай? — предложи той отчаяно.

Тя кимна разсеяно. Ахимвен осъзна, че още се опитва да му говори и не може да разбере защо не ѝ отвръща.

— Аз съм без възел — каза пак той. Сви рамене. — Това е...

— Да — каза тя.

— Да?

— Да, искам да вляза. За... чай. — Тя пристъпи към него. Ахимвен не можеше да разгадае изражението в очите ѝ. — Благодаря ти — добави момичето с тихия си глас и странния си акцент. — За... сещаш се.

— Да. — Той изведнъж се ухили, почувства се самоуверен, почти непобедим. — Няма защо.

— Има... защо. — Ръката ѝ го докосна по рамото, кратко леко докосване. После тя мина покрай него и изчезна през полуотворената врата.

Рафтовете вътре бяха подредени по жанрове.

Романтика.

Загадки.

Детективски.

Приключения.

И така нататък.

Ахимвен беше осъзнал, че животът не прилича на тази спретната система за класификация. Животът представляваше изоставени полузавършени сюжети, герои, които умират по средата на приключението, споделени и несподелени любови, някои угасващи необяснимо, други изгарящи бързо и ярко. Имаше една история за човек, влюбил се във вампир...

Кармел беше очарована от него, но се отдръпваше все повече. Не го разбираше. Той не беше по нейния вкус, нямаше в какво да впие зъбите си. Тя беше хищник, имаше нужда от храна, а Ахимвен не можеше да ѝ я даде.

Онзи първи път, когато влезе в магазина му, прокара пръсти по гръбчетата на древните книги, запленена, срамежлива.

— Ние имаме книги, на астероида — каза, сякаш смутена от признанието, че споделят общо минало. — На Нунгай Мерурун имаме библиотека с книги по физика, бяха пристигнали с един от

корабите, един човек изтъргувал нещо срещу тях... — И това остави Ахимвен замечтан да излети в космоса, да посети този Нг. Мерурун, да открие скрито безценно съкровище.

Той недодялано ѝ предложи чай. Свари го на малкия примус, в очукана тенджерата, със свежи ментови листа във водата. Разбърка в чашите захар. Тя гледаше чая неразбиращо, съсредоточено. Едва покъсно той осъзна, че отново се е опитвала да комуникира с него.

Тя се намръщи, поклати глава. Трепереше леко.

— Моля те — каза Ахимвен. — Пий.

— Аз не... — каза тя. — Ти не си. — Накрая се отказа.

Ахимвен често се чудеше какво представлява Разговора. Знаеше, че откъдето и да мине, почти всичко, което вижда или докосва, има възел. И хората, и растенията, и роботите, и уредите, и стените, и соларните панели — почти всичко беше свързано в непрестанно разширяваща се органично растяща мрежа, която се бе проснала над Централната станция, Тел Авив и Яфо, над преплетената единица, която представляваше Палестина/Израел, над района, наречен Близък изток, над Земята, над трансоларното пространство и отвъд, където самотните паяци си пееха един на друг, докато изграждаха още възли и хъбове, разпростирайки все по-надалеч своята сложна паяжина. Знаеше, че човек е заобиколен през всеки момент от живота си от постоянното жужене на други хора, други умове, безкраен разговор, воден по начини, които Ахимвен не можеше да проумее. Неговият собствен живот беше тих. Той беше възел от един. Раздвижваше устни. Разнасяше се глас. Това беше всичко.

— Ти си стригой — каза той.

— Да. — Устните ѝ пак се извиха в онази полуусмивка. — Аз съм чудовище.

— Не говори така. — Сърцето му заби по-силно. — Прекрасна си.

Усмивката ѝ изчезна. Тя се приближи до него, забравила за чая. Приведе се към него. Допря устни до кожата му, до шията му, и той усети дъха ѝ, лекотата на устните ѝ върху горещата си кожа. Изведнъж го прободеше болка. Тя беше склчила устни над раната и зъбите ѝ пробиваха кожата му. Той въздъхна.

— Нищо! — каза тя. Отдръпна се рязко от него. — Все едно... Не знам! — Трепереше. Той осъзна, че е изплашена. Докосна раната на

врата си. Вече не чувстваше нищо. — Винаги, за да си купя любов, да си купя покорство, да си купя преклонение, аз трябва да се храня — каза тя безизразно. — Изцеждам хората от скъпоценните им данни, обезкървявам ги и им плащам с допамин, с екстаз. Но ти нямаш запас, не предаваш, нямаш защитна стена... там няма нищо. Ти си като симулакрон. — Тази дума ѝ достави удоволствие. — Симулакрон — повтори тя тихо. — Изглеждаш като човек, но зад очите ти няма нищо. Ти не излъчваш.

— Това е абсурдно — каза Ахимвен и изведнъж гневът му се разпали. — Аз говоря. Ти можеш да ме чуеш. Имам ум. Мога да изразявам своите...

Но тя само клатеше глава и трепереше.

— Гладна съм — каза тя. — Трябва да се храня.

— Откъде идеш? — попита я веднъж той, докато лежаха в тясното му легло, прозорецът беше отворен и горещината ги караше да се потят, и тя му разказа за Нг. Мерурун, мъничкия астероид, където бе израснала, и как беше избягала оттам.

— И как се озова тук? — попита той и почти преди да го е изрекъл, усети безпокойството ѝ, неохотата ѝ да отговори. Тогава в него лумна ревност, без да може да каже защо.

Сестра му му дойде на гости. Влезе в книжарницата, докато той седеше зад бюрото и пишеше на машината. Напоследък пишеше все по-малко; новият му живот му се струваше като роман.

— Ахимвен — каза тя.

Той вдигна глава.

— Мириам — каза с отегчение.

Двамата не се погаждаха.

— Онова момиче, Кармел. При теб ли е?

— Позволих ѝ да остане — отвърна той предпазливо.

— О, Ахимвен, такъв глупак си! — възкликна тя. Момчето ѝ беше с нея.

— Здравсти, Кранки — каза Ахимвен.

— Ангкел — каза момчето, „чичо“ на пиджин. — Ю олеем ванем?

— И гуд — каза Ахимвен.
„Как си?“ „Добре съм“.
— Френ блонг ми Исмаил и етап аотсайд — каза Кранки. — И стрет хеми кам инсаед?
„Приятелят ми Исмаил е отвън. Може ли да влезе?“
— И стрет — каза Ахимвен.
Мириам премигна.
— Исмаил — каза тя. — Откъде се взе?
Кранки се беше обърнал и изглеждаше, че си играе с невидимо другарче.
— Там няма никой — каза внимателно Ахимвен.
— Разбира се, че има — сопна се сестра му. — Това е Исмаил, момчето от Яфо.
Ахимвен поклати глава.
— Слушай, Ахимвен. Момичето. Знаеш ли защо е дошло тук?
— Не.
— Последвало е Борис.
— Борис — каза Ахимвен. — Твоят Борис?
— Моят Борис — отвърна тя.
— Познава го отпреди?
— Познавала го е на Марс. В Тонг Юн Сити.
— Аха... ясно.
— Нищо не ти е ясно, Ахи. Сляп си като къртица.
Стари думи, които все още имаха силата да го наранят. Някак си двамата никога не бяха били близки.
— Какво искаш, Мириам? — попита той.
Лицето ѝ омекна.
— Не искам... Не искам тя да те нарани.
— Аз съм възрастен човек — каза той. — Мога да се грижа за себе си.
— Да бе, все едно някога си можел!
Да не би това в гласа ѝ да беше привързаност? Звучеше като неудовлетвореност.
— Тя тук ли е? — попита Мириам.
— Кранки — каза Ахимвен. — С кого си играеш?
— С Исмаил — отвърна Кранки, като прекъсна историята, която разказваше на някой, когото само той можеше да види.

— Него го няма тук — каза Ахимвен.

— Напротив. Ето го.

Ахимвен оформи с устни едно разбиращо „О“.

— Той виртуален ли е? — попита.

Кранки сви рамене.

— Предполагам. — Явно въпросът го караше да се чувства неудобно или просто не го разбираше. Ахимвен заряза темата.

— Момичето ми харесва, Ахи — каза Мириам.

Това го изненада.

— Срещала си я?

— Тя е болна. Има нужда от помощ.

— Аз ѝ помагам! Опитвам се!

Но сестра му само поклати глава.

— Върви си, Мириам — каза той, внезапно почувствал се уморен, потиснат.

— Тя тук ли е? — попита пак сестра му.

— Почива си.

Над книжарницата му имаше мъничък апартамент, до който се стигаше по тясно вито стълбище. Не беше кой знае какво, но беше дом.

— Кармел? — извика сестра му. — Кармел!

Отгоре се раздаде звук, сякаш от нечие движение.

После спря. Ахимвен гледаше как сестра му стои безстрастно. Осъзна, че тя разговаря, както разговаряха другите хора, с Кармел. Комуникираше по начин, който бе недостъпен за него. После пак се чу обикновен звук, тропот на крака по стълбите, и в стаята влезе Кармел.

— Здравсти — каза тя неловко. Застана до Ахимвен, после взе ръцете му в своите. Усещането за малките ѝ студени пръсти между дланите му го сепна и по тялото му се разтла удоволствие, като топлина в кръвта. Не беше изречено нищо повече. Самото физическо действие представляваше говор.

Мириам кимна.

А после Кранки ги стресна всичките.

Кармел беше прекарала предната нощ в хранене. В Централната станция имаше доброволни жертви. Да се храниш от тях им доставяше удоволствие.

Ахимвен си казваше, че няма нищо против. Когато Кармел се върна, се движеше летаргично и той разбра, че е опиянена от данни. Веднъж се беше опитала да му го обясни, но той не разбра наистина какво е.

Лежеше с нея на тясното легло и гледаше луната навън, и реещите се фенери с тяхната зачатъчна интелигентност. Беше прегърнал с ръка спящата Кармел и се чувстваше по-щастлив от всякога.

Кранки се обърна и изгледа Кармел. Прошепна нещо на въздуха — към мястото, където стоеше Исмаил, предположи Ахимвен. Изкикоти се на отговора и се обърна към Кармел.

— Ти вампир ли си? — попита я.

— Кранки!

При вида на ужасеното лице на Мириам на Ахимвен му се прииска да се разсмее.

— Не, всичко е наред — каза Кармел на пиджин: „И стрет номо“. Но гледаше втренчено момчето.

— Кой е приятелят ти? — попита тихо.

— Исмаил. Живее на хълма, в Яфо.

— И какво е той? — попита Кармел. — Какво си ти?

Момчето като че ли не разбра въпроса.

— Той е той. Аз съм аз. Ние сме... — Той се поколеба.

— Накаймас... — прошепна Кармел. Тонът ѝ накара Ахимвен да потрепери. По гърба му пробяга същата ледена тръпка като в старите книги, както когато Ринш Стрелеца среща задгробен ужас в самотните прерии.

Той знаеше думата, макар че така и не разбираше начина, по който я използват хората. Мислеше, че означава някак си, невъзможно, да се издигнеш над Разговора.

— Кранки... — Предупредителният тон на Мириам не можеше да се сбърка. Но нито Кранки, нито Кармел ѝ обърнаха внимание.

— Мога да ти покажа — каза момчето. Ясните му сини очи изглеждаха любопитни, невинни. Пристъпи напред и застана точно пред Кармел, посегна доверчиво към нея. Кармел се поколеба за момент. После посегна към топлата му малка ръка.

Право на всеки мъж и жена е да си представя, и по този начин да налага форма, значение, върху лудешкото и криволичещо повествование на живота си, избирайки жанр. Принц спасява принцеса; вампир дебне жертва в мрака; ученик става учител. Кръгът се затваря. И така нататък.

На следващата сутрин историята на Ахимвен се промени за него. Досега тя беше Романтика, в известен смисъл. Но сега стана Мистерия.

Може би двамата го избраха по мълчаливо съгласие, като средство да ги сплоти, да накара тази любопитна връзка, това единение между две особени личности да проработи някак си. Или може би все пак ги движеше любопитството, този най-ранен мотив, най-човешки и най-подозрителен, същият, който отвел Адам до Дървото в зората на Историята.

На следващата сутрин Кармел слезе по стълбите. Ахимвен беше спал в книжарницата, завит с тънко одеяло, на дюшек, който държеше до стената и който обикновено беше отрупан с книги. Сега книгите, избутани настрани, образуваха неравна стена около него, докато спеше — ниша в нишата.

Кармел слезе. Косата се виеше леко около черепа ѝ. Тя носеше тънка памучна рокля; Ахимвен я виждаше колко е слабичка.

— Каж ми какво стана вчера — рече той.

Кармел сви рамене.

— Има ли кафе?

— Знаеш къде е.

Той седна, смутен и ядосан. Придърпа одеялото над краката си. Кармел отиде до примуса, напълни чайника с вода от чешмата, добави небрежно няколко лъжици черно кафе и го сложи да се вари.

— Момчето е... нещо като стригой — каза тя. — Може би. Да. Не. Не знам.

— Какво направи то?

— Даде ми нещо. Взе ми нещо. Спомен. Мой или нечий друг. Вече го няма.

— А какво ти даде?

— Знание. Че то съществува.

— Накаймас.

— Да. — Тя се засмя, звук горчив като кафето. — Черна магия. Като мен. Не като мен.

— Ти си била оръжие — каза той.

Тя се врътна рязко. На масата имаше две чаши кафе. Стъкло върху лакираното дърво.

— Какво?

— Четох за това.

— Все твоите книги!

От тона ѝ той не можеше да разбере какво е отношението ѝ. Каза:

— В твоя Разговор има тишини. Дупки. — Не можеше да си го представи съвсем, защото за него имаше само тишина. — В книгите има отговори.

Тя наля кафе, сложи захар и я разбърка. Приблужи се и седна до него, притисна се към тялото му. Подаде му едната чаша и каза:

— Разкажи ми.

Той отпи. Кафето изгори езика му. Беше сладко. Той заговори бързо.

— Проучих това състояние. Стригой. Шамбльо. Има споменавания за него от ерата на вируса Шангри-Ла, свидетелства на съвременници. Лабораториите Кунминг работели над генетични оръжия, но войната свършила, преди да успеят да използват щама. Те го продали извън планетата, той се измъкнал на свобода, разпространил се. Никога не е работил както трябва. Има намеци... Трябва ми достъп до по-голяма библиотека. Това са само слухове. Загадъчни бележки под линия.

— И какво гласят те?

— Намекват за по-дълбока цел. Или че стритите са били само страничен ефект от нещо друго. Тайна цел...

Може би им се искаше да вярват. Всеки има нужда от загадки.

Тя се разшава. Обърна се да го погледне. Усмихна се. Може би за първи път му се усмихваше наистина. Зъбите ѝ бяха дълги и остри.

— Можем да разберем — каза тя.

— Заедно. — Той отпи от кафето, за да скрие вълнението си. Но знаеше, че тя го е забелязала.

— Можем да сме детективи.

— Като съдията Дий — каза той.

— Кой?

— Един детектив.

— Книжен детектив — рече тя презрително.

— Е, тогава като Бил Глимунг — каза той.

Лицето ѝ грейна. За момент изглеждаше много млада.

— Обичам тези истории — каза.

Даже Ахимвен беше гледал филмите за Глимунг. Бяха правени в 2D, 3D, пълно потапяне, като ароматни повествования, като осезателни гоблени — жанрът се наричаше „марсиански корав екшън“ и „Фобос Студиос“ бълваха стотици такива от десетилетия, ако не и от векове, и Елвис Мандела си беше присвоил образа на героя.

— Тогава като Бил Глимунг — каза тя тържествено и той се засмя.

— Като Бил Глимунг — повтори.

И така любовниците по взаимно съгласие станаха детективи.

— Имаше още нещо — каза Кармел.

— Какво? — попита Ахимвен.

Вървяха заедно по страничните улички на Централната станция.

— Когато дойдох. Когато слязох. — Тя поклати объркано глава, една плитчица се изви около устата ѝ и тя я духна, за да я отмести. — Когато пристигнах на Земята.

Тези няколко думи разбудиха у Ахимвен безименен копнеж. Те загатваха, намекваха толкова много за човек, който никога не е напускал родния си град.

— Купих си нова самоличност в Тонг Юн, преди да дойда — каза Кармел. — Най-добрата, която можех. От една Раковина...

Погледна го да види дали разбира. Ахимвен разбираше. Раковина беше човек, който е увит, споен с постоянна капсула-екзоскелет. Така че беше отчасти човек, отчасти дигитален. Не беше много различно, в някои отношения, от евнусите на старата Земя.

— Разбирам — каза Ахимвен. — И?

— Проработи — каза Кармел. — Охраната на Централната станция ме пропусна без проблеми. Дигиталните не засякоха... природата ми. Приеха фалшивата самоличност.

— Е, и?

Кармел въздъхна и една плитчица погъделичка Ахимвен по шията и прати топла вълна по тялото му.

— Е, това вероятно ли е? — каза тя. Спря да върви, а когато Ахимвен също спря, закрачи отново. Един реещ се фенер се полюшваше край тях, но след малко, сякаш доловил напрегнатостта им, отлетя, оставяйки ги в сянка.

— На Земята няма стригои — каза Кармел.

— Как можем да знаем със сигурност? — попита Ахимвен.

— Това е едно от онези неща, дето всички ги знаят.

Ахимвен сви рамене и изтъкна:

— Но ти си тук.

Кармел размаха пръст и го тикна в лицето му.

— А колко вероятно е това? — изкрещя и го стресна. — Аз вярвах, че е подействало, защото исках да повярвам. Но те със сигурност знаят! Аз не съм човек, Ахи. Тялото ми е нацвъкано с възлови влакна, екзабайти данни, враждебни протоколи! И искаш да ми кажеш, че те *не знаят*?

Ахимвен поклати глава. Посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Те са ме пуснали. — Гласът ѝ звучеше уверено.

— Защо? — попита Ахимвен. — Защо ще го правят?

— Не знам.

— Тогава трябва да попиташ някой дигитален — каза той. — Да питаш някой Друг.

Тя го изгледа втренчено.

— Защо им е да разговарят с мен?

Ахимвен нямаше отговор на това.

— Можем да продължим както се споразумяхме — каза той малко нескопосано. — Ще се сдобием с отговорите. Рано или късно ще проумеем всичко, Кармел.

— Как? — попита тя.

Той я придърпа към себе си. Тя не се съпротивляваше. В ума му се надигнаха думи от стара книга, а с тях и цялата сцена.

— Ще стигнем до дъното на тази работа — каза той.

И така в един задушен горещ ден Ахимвен и стригоят Кармел напуснаха Централната станция пеш и скоро след това прекосиха невидимата бариера, разделяща стария квартал от истинския Тел Авив. Ахимвен вървеше бавно; от устните му висеше електронна цигара, още една старомодна превземка, а широкополата му шапка го пазеше от слънцето, макар че на челото се беше напоила с пот. До него Кармел носеше прохладна светлосиня рокля. Стигнаха до улица „Алънби“ и отидоха по нея до пазара Кармел.

— Името му е също като моето — каза с почуда Кармел.

— Това е старо име — отвърна Ахимвен. Но вниманието му беше насочено другаде.

— Къде отиваме? — попита Кармел.

Ахимвен се усмихна и зъбите му се белнаха около металния мундщук на цигарата.

— Всеки детектив — каза той — има нужда от информатор.

„Алънби“ беше дълга мръсна улица с тъмни магазини, в които се продаваха ментета с остарял вид. Кармел се помота пред един магазин за фокуси. Ахимвен се попазари с един продавач на плодов сок, след което се върна с две чаши пресен портокалов сок и подаде едната на Кармел. Минаха покрай някаква фурна, където пасти с крем си съперничеха за вниманието им. Минаха покрай възел на Роботската църква, където ръждясващ свещеник се опита да привлече вниманието им с тъжен отнесен вид. Минаха покрай сергии за шаварма, от които лъхаше на подправки и агнешка мазнина. Подминаха една метачна машина, която зачурулика приятно към тях, и център за набиране на доброволци за Марсианското кибуцно движение. Подминаха шумна група облечени в черно ортодоксални евреи; също като Ахимвен, и те нямаха възли.

Кармел зяпаше насам-натам, душеше въздуха, гледаше, *хранеше се* — знаеше Ахимвен — с чист, неподправен информационен поток. Нещо, което той не би могъл да изпита, не би могъл да опознае, но въпреки това знаеше, потокът е навсякъде, невидим и вездесъщ. Като Бога. В главата му изплуваха строфи от поема на Махмуд Даруиш. Нещо за страна, където човек виждал само невидимото.

— Виж — каза с усмивка Кармел. — Книжарница.

И наистина беше книжарница. Вече се приближаваха до пазара и навалищата се увеличи, соларни автобуси пъплека по улица „Алънби“ като насекоми, разперили високо криле, натоварени с пътници, и въздухът се изпълваше с миризмата на пресни зеленчуци, чушки и домати и сладкия силен аромат на портокали. Книжарницата всъщност беше двор, отворен към небето, книгите се намираха под навеси, струпани на разхвърляни планини тук-там — това беше от онези магазини, където няма поставени цени и винаги трябва да питаш за цената, която зависи от собственика, настроението му, времето, разположението на звездите и дали си му симпатичен, или не.

Въпросният собственик стоеше в сянката на високите метални рафтове, наредени покрай едната стена. Пушеше пура, чийто силен аромат изпълваше въздуха и накара Кармел да кихне. Мъжът вдигна очи и ги видя.

— Ахимвен — каза той без изненада. После присви очи и добави по-тихо: — Чух, че напоследък си докопал хубава партида.

— Вестите се разнасят — каза Ахимвен самодоволно. Междувременно Кармел се шляеше безцелно, вдигаше крехки на вид хартиени книги и списания, оставяше ги и взимаше други. Само с един бърз поглед Ахимвен забеляза ранни издания на Йехуда Амихай, първо издание на Йоав Авни, няколко захабени книжлета за Ринго, които вече имаше, и колекция самиздат на Лиор Тирош.

— Шимшон — каза той, — какво знаеш за вампирите?

— Вампири ли? — Шимшон смукна замислено от пурата. — Имаш предвид в литературната традиция? Ами, има го „Нешикат ха'мавет шел Дракула“ от Дан Шокър, в серията на ужасите от хиляда деветстотин седемдесет и втора — „Смъртоносната целувка на Дракула“, — или „Лайна адом“ — „Червена нощ“ от Гал Амир, може би първия еврейски роман за вампири, или „Дам кахол“ — „Синя кръв“, на Веред Тохтерман, горе-долу от същия период. Не мислех, че това е в твоята област, Ахимвен. — Шимшон се ухили. — Но с удоволствие ще ти продам някой екземпляр. Мисля, че някъде имам Тохтерман с автограф. Ама е скъп. Освен ако не искаш да направим размяна...

— Не — каза Ахимвен, макар и със съжаление. — В момента не търся пълп-литература. А научнопопулярни.

Шимшон повдигна вежди и изгледа Ахимвен вече без усмивка.

— Военна история? — попита той неспокойно. — Роботници? Кодексът Носферату?

Ахимвен го гледаше неуверено.

— Кое? — попита.

Но Шимшон клатеше глава.

— Не търгувам с такива неща — каза той. — Ферботен. Хагиратех. Върви си, Ахимвен. Върни се в Централната станция. Магазинът е затворен. — Обърна се, пусна пурата и я настъпи с крак. — Ей, сладурче! — подвикна. — Книжарницата затваря. Ще я купуваш ли тази книга? Не? Тогава я остави.

Кармел се обърна и във виолетовите ѝ очи проблесна наранено достойнство.

— Вземи я тогава! — рече тя и тикна в ръцете на Шимшон един (безценен, помисли си Ахимвен) екземпляр от първата — и единствена — стихосбирка на Лиор Тирош, „Останките на Бога“. После изсъска, звук, който Ахимвен подозираше, че не е само в слуховия обхват, а стига и по-дълбоко, в не-звука на дигиталната комуникация, защото Шимшон пребледня и прошепна задавено:

— Махай... се!

Кармел му се усмихна и мъничките ѝ остри зъби се белнаха.

Двамата си тръгнаха. Пресякоха улицата и спряха пред евтина будка за козметична хирургия, която предлагаше заличаване на бръчки или присаждане на пипала, редом с написана на ръка бележка „Отивам на обяд“.

— Ферботен? — каза Ахимвен. — Хагиратех?

— Забранено — каза Кармел. — От онези диви технологии от корабите на Изхода, които накрая се озовават на Отпадника.

— Също като теб — каза той.

— Да. Аз самата търсих. Но е както казваш ти. Дупки в Разговора. Нищо полезно ли не научихме?

— Не — каза той. После се поправи: — Да.

Тя се усмихна.

— Какво?

„Военна история“, беше казал Шимшон. А никой не знаеше по-добре от него как да класифицира нещо по жанр. И... роботници.

— Трябва да си намерим бивш войник — каза Ахимвен. Усмихна се невесело. — По-добре вземи си опресни бойния идиш.

— Езекиил.

— Ахимвен.

— Нося ти... водка. И резервни части. — Беше ги купил в Тел Авив, на „Алънби“, на висока цена. Части за работници не се намираха лесно.

Езекиил го гледаше безизразно. Лицето му беше метално гладко. Никога не се усмихваше. Тялото му беше предимно от метал. Ръждясал. Скърцаше, когато ходеше. Той пренебрегна предложените дарове. Изви глава.

— Довел си *нея*? — каза. — Тук?

Кармел се взираше с любопитство в работника. Намираха се в сърцето на старата автогара, опожарена автобусна платформа, открита към небето. Ахимвен знаеше, че платформите продължават надолу, че работниците — бивши войници, киборги, а сега просяци и пласьори на Разпятие и крадени вещи — са си направили база в дълбините. Но той не можеше да иде там. Езекиил го посрещна над земята.

— Виждала съм такива като теб — каза Кармел. — На Марс. В Тонг Юн Сити. Да просят.

— Аз пък съм виждал такива като теб — отвърна работникът. — В пясъците на Синай, по време на войната. Да молят за живота си, докато ги обезглавявахме, забивахме колове в сърцата им и ги гледахме как умират.

— Божичко, Езекиил!

Работникът пренебрегна възклицанието му.

— Чух — каза той. — Че една е дошла. Тук. Стригой. Но не повярвах! Защитните системи биха я засекли. Биха я унищожили.

— Не са — каза Ахимвен.

— Да...

— Знаеш ли защо?

Работникът се взря в него. После се изсмя кратко и прие бутилката водка.

— Предполагаш, че те са я пуснали? Другите?

Ахимвен сви рамене.

— Това е единственият логичен отговор.

— И искаш да знаеш защо.

— Ами, наречи ме любопитен.

— Наричам те глупак — каза роботникът без злоба. — А ти дори нямаш възел. И тя все пак има ефект върху теб?

— Тя си има име — обади се остро Кармел.

Езекиил не ѝ обърна внимание.

— Ти си колекционер на стари истории, нали, Ахимвен? — каза той. — А сега си дошъл да получиш моята?

Ахимвен просто сви рамене. Роботникът дръпна голяма глътка водка и каза:

— Е? Какво искаш да знаеш?

— Разкажи ми за Носферату — рече Ахимвен.

— Така и не разбрахме със сигурност откъде са дошли Носферату — каза Езекиил. В изоставената черупка на старата автогара беше тихо. Над тях една совалка подхождаше за кацане, а от адапторастителния квартал високо горе се дочуваше смях и някой свиреше на китара. — Появиха се за първи път на бойното поле по време на Третата синайска кампания, от едната страна, или от другата, или от двете. — Той млъкна за миг. — Даже не съм сигурен за кого се биехме — каза. Отпи поредната глътка водка. Почти чистият алкохол бе просто гориво за роботника. — Отначало не им обръцахме много внимание. Намирахме жертви при сутрешните патрули. Мъже, жени, роботници. Бродеха замаяни по дюните по брега на Червено море, с изсмукани умове. На шиите им имаше малки ранички. И все пак бяха живи. Не бяха разкъсани на парчета от джубджубите. Но данните... Започнахме да забелязваме, че врагът знае къде да ни намери. Знае къде ходим. Започнахме да се боим от тъмното. Не излизахме вече сами. Патрулирахме на групи. Но стана по-зле. Защото ухапаните, които бяхме прибрали, бяха преобразени, бяха се превърнали в оръжие на врага. Носферату.

Ахимвен усети пот по челото си и отстъпи от огъня. Встрани от тях реещите се фенери се поклащаха във въздуха. В далечината някой извика, после изведнъж викът необяснимо секна и Ахимвен се зачуди дали на сутринта уличните метачи ще намерят нов труп в канавките.

— Броят им сред нас нарасна. Те се хранеха тайно. Роботниците не спят, Ахимвен. Не както спяхме, когато сме били хора. Но все пак се

изключваме. Затваряме очи. И те ни ловуваха, източваха мозъците ни, хранеха се от информационния ни поток. Знаеш ли какво е? — Гласът на работника не се усили, но се разнасяше. — Някога ние бяхме хора. Армията ни прибра от бойното поле, разкъсани, умиращи. Направи ни нови тела, превърна ни в лъскави, почти неуязвими машини за убиване. Вече нямахме законови права. Бяхме, строго и клинически погледнато, мъртви. Пазехме много малко спомени за това какви сме били някога. Но се вкопчвахме ревностно в тези, които имахме. Намеци за старата ни самоличност. Спомен за нозе в дъжда. Мириса на борова смола. Прегръдка на новородено бебе, чието име вече не знаехме.

Помълча и добави:

— А стригоите ни отнемаха даже това.

Ахимвен погледна към Кармел, но тя не гледаше наникъде, очите ѝ бяха затворени, а устните — стиснати.

— Най-накрая разбрахме какво става — продължи Езекиил. — Започнахме да ги издирваме. Ако намерехме жертва, не я прибирахме. Не и жива. Пронизвахме ги с колове, отсичахме им главите, изгаряхме телата. Някога отварял ли си корема на стригой, Ахимвен? — Той посочи Кармел. — Искаш ли да знаеш как изглежда отвътре?

— Не — каза Ахимвен, но работникът Езекиил не му обърна внимание.

— Също като рак — каза той. — Стригоите приличат на работниците, те са видоизменено, киборгизирано човешко тяло. Тя не е човек, Ахимвен, колкото и да ти се иска да го вярваш. Помня първия, когото разпорихме. Влакната вътре. Движеха се. Все още се мъчеха да се разпространят. Нарекохме го Протокола Носферату. Това, което трябваше да правим. Да следваме Протокола Носферату. Кой е създал вируса? Не знам. Ние. Те. Лабораториите Кунминг. Някой. Само свети Коен знае. Аз знам единствено как да ги убивам.

Ахимвен погледна Кармел. Сега очите ѝ бяха отворени. Тя се взираше в работника.

— Не съм молила за това — каза тя. — Аз не съм *оръжие*. Няма никаква *шибана война!*

— Имаше...

— Имало е много неща!

Настъпи мълчание. Накрая Езекиил се размърда.

— Е, и какво искаш? — попита той. Гласът му беше уморен. Бутилката водка беше почти свършила.

— Какво друго можеш да ни кажеш? — попита Ахимвен.

— Нищо, Ахи. Нищо не мога да ти кажа. Освен да внимаваш. — Роботникът се засмя — Но за това е прекалено късно, нали?

Когато Борис дойде да го види, Ахимвен подреждаше книгите си. Чу тихите стъпки и колебливото покашляне, изправи се, изтупа ръце и погледна мъжа, за когото или по следите на когото беше дошла на Земята Кармел.

— Ахи.

— Борис.

Помнеше го като дългурест тийнейджър. Да го види такъв беше шок. На шията на Борис растеше нещо, което, изглежда, дишаше леко, независимо от гостоприемника си. Лицето на Борис беше набръчкано, той все още бе слаб, но в слабостта му имаше нещо нездраво.

— Чух, че си се върнал — каза Ахимвен.

— Баща ми — отвърна Борис, като че ли това обясняваше всичко.

— А пък ние винаги мислехме, че си човекът, който се е измъкнал — каза Ахимвен. Искрено любопитство го накара да добави: — Как беше там? Навън?

— Странно — каза Борис. — Същото. — Сви рамене. — Не знам.

— Значи се срещаш отново със сестра ми.

— Да.

— Веднъж вече я нарани, Борис. Пак ли ще го направиш?

Борис отвори уста, после я затвори. Стоеше пред Ахимвен, а той се връщаше години назад.

— Чух, че Кармел е отседнала при теб — каза накрая Борис.

— Да.

И пак настъпи неловко мълчание. Борис огледа рафтовете и взе наслуки една книга.

— Какво е това?

— Пипай внимателно!

Борис изглеждаше сепнат. Взря се в малката книга с твърди корици в ръцете си.

— Това е *капитан Юно* — каза с гордост Ахимвен. — „Капитан Юно на опасна мисия“, вторият от трите романа на Саги. Най-малко редкият от трите, признавам, но въпреки това е... безценен.

За миг Борис изглеждаше развеселен.

— Капитан Юно е бил дете *тайконавт*? — каза.

— Саги си е представял слънчева система, гъмжаща от интелигентен извънземен живот — заяви превзето Ахимвен. — Представял си е световно правителство и как всички земни жители работят заедно в мир.

— Без майтап? Сигурно е бил разочарован, когато...

— Книгата е отпреди космическите полети — каза Ахимвен.

Борис подсвирна.

— Толкова стара?

— Да.

— И ценна?

— Много.

— Откъде знаеш всички тези неща?

— Чета.

Борис внимателно върна книгата на полицата.

— Слушай, Ахи...

— Не — рече Ахимвен. — Ти слушай. Каквото и да е станало между теб и Кармел, си е между вас двамата. Няма да кажа, че не ми пука, защото би било лъжа, но не ми влиза в работата. Имаш ли претенции към нея?

— Какво? — каза Борис. — Не, Ахи, аз само се опитвах да...

— Да, какво?

— Да те предупредя. Знам, че не си свикнал с... — Той пак се поколеба.

Ахимвен помнеше Борис като немногословен, още като момче. Думите не му идваха лесно.

— Не съм свикнал с жените ли? — попита Ахимвен с гняв, натегнат като пружина.

Борис бе принуден да се усмихне.

— Трябва да признаеш...

— Аз не съм ти някой, някой...

— Тя не е жена, Ахи. Тя е стригой.

Ахимвен затвори очи. Издиша. Отвори ги пак и се взря безизразно в Борис.

— Това ли е всичко?

Борис задържа погледа му. След момент сякаш се спихна. Накрая каза:

— Добре.

— Да.

— Предполагам, че ще се виждаме.

— Предполагам.

— Моля те, предай поздравите ми на Кармел.

Ахимвен кимна. Борис сви рамене, после се обърна и излезе от книжарницата.

В живота на всеки мъж идва време, когато осъзнава, че книгите са лъжи. Нещата не завършват спретнато. Насилените повествования, които човек налага на хаотичната бъркотия, наречена живот, се превръщат в празни етикети, като изсъхнали царевични листа, каквито адапторастителните жилища ръсят през летните месеци, за да покрият улиците долу.

Той се събуди през нощта, въздухът бе влажен и нямаше вятър. Прозорецът беше отворен. Кармел лежеше на една страна и спеше, дребното ѝ голо тяло бе омотано в чаршафите. Той загледа как гърдите ѝ се надигат и спадат в равномерно дишане. На устните ѝ имаше някакво петно, което можеше да е от кръв.

— Кармел? — каза той, но тихо, и тя не го чу. Той я погали по гърба. Кожата ѝ беше гладка и топла. Тя се размърда сънено под докосването му, промърмори нещо, което той не разбра, и пак се отпусна.

Ахимвен се взря през прозореца, към луната, изгряваща над Централната станция. Една мистерия не е мистерия, след като бъде разгадана. Какво значение имаше сега как Кармел се е озовала тук, при него, в този момент? Не фактите бяха важни, а чувствата. Той се взря в луната, мислеше си за първия човек, кацнал там, преди толкова много години, онзи първи човешки отпечатък в лунния прах.

Кармел спеше, а той беше буден, навън кучетата виеха към луната и отнякъде в съзнанието на Ахимвен изникна образът на мъж в скафандър, който се обръща при този звук, мъж, който играе лек танц на луната, на прашната луна.

Прегърна Кармел. Тя се обърна доверчиво и се гушна в обятията му.

[1] Букви от еврейската азбука — Б.пр. ↑

9. ТВОРЕЦЪТ НА БОГОВЕ

Борис срещна Мотл под стрехите на космодрума, откъм изхода за улица „Саламе“.

— Мотл — каза той, докато си стискаха неловко ръцете. Металът на работника беше топъл, с белези от ръжда по дланта.

— Борис. Дълго време мина.

— Чух за теб и Изобел. Честито.

— Благодаря... — Роботникът не можеше да се усмихва. Но на Борис му се стори, че гласът му е искрено щастлив. — Още не мога да го повярвам. Имам предвид, че тя би... — Говореше странно срамежливо, Борис неспокойно се зачуди колко ли е стар. Някои работници измерваха съществуването си в столетия — събираха резервни части и поправяха органичната основа с евтини китайски нано-спрей крѳпки, бързи и недодялани ремонти. Бяха закоравели бивши войници и бяха добри в оцеляването.

— Значи вие двамата...?

Мотл сви рамене. Борис се зачуди кой ли е бил той, преди да умре. Какво ли е било истинското му име. Дали е имал деца. Спомняше си Мотл още от детството си. Едни и същи работници се мотаеха из Централната станция от десетилетия. По-късно, когато Борис замина за звездите, към Външното, видя техни сродници на Марс, в Тонг Юн и Нови Израел. Те винаги пораждаха у него смътно, дразнещо неудобство.

— Не още — каза Мотл. — Тоест, не съм я питал и, ами, сега приближава сватбата на Ян и Юсу... предполагам, че я караме бавно...

Сватбата. Борис се ужасяваше от мисълта за още едно голямо семейно събиране. Откакто се бе върнал, сякаш всичко се въртеше около семейството. На Марс нещата бяха лесни, а също и в Лунния порт. Беше се крил толкова дълго... още не беше свикнал да е отново на Земята. Отново в Централната станция.

— Както и да е — каза Мотл. Явно и той самият се чувстваше неудобно. Марсианският придатък запулсира леко на шията на Борис. В ума му нахлуха усещания: обонятелните сигнали откъм Мотл например бяха улавяни и подсилвани, така че всяко произношение оживяваше от противоречиви значения, съпоставяни и тълкувани наново. Можеше да долови неудобството на Мотл, което се отразяваше в неговото собствено. Можеше да долови и желанието на работника да сложи край на тази неочаквана среща.

— Както и да е — повтори Мотл. — Та какво искаш?

Борис още се колебаеше. Беше глупаво. Не се налагаше да го прави. Той си пое дъх, вдиша аромата на евкалиптови листа, напечен асфалт и адапторастителна смола и каза:

— Трябва ми дрога.

Чувство на предпазливост се надигна откъм работника и той направи половин крачка назад.

— Вече не се занимавам с това.

— Знам, Мотл. Не би го причинил на Изобел.

— Да, не бих.

— Знам. Но също така знам, че можеш да ми намериш.

— Какво точно търсиш?

— Разпятие.

— Боже — въздъхна работникът. — Трябва да говориш с Езекиил, не с мен. И изобщо, за какво ти е? — Роботникът се взираше в придатъка на Борис. — Ти не се друсаш.

— За един пациент е.

— Ти беше лекар в родилната клиника, нали? Сега си спомних. Странни деца излязоха от онези резервоари.

— В какъв смисъл?

Роботникът се засмя. Звукът не беше приятен, а изкривяването от марсианския придатък го правеше почти ужасяващ.

— Сам знаеш. Можеш да заблудиш другите, но не и мен. Тук съм прекалено дълго.

Борис преглътна един отговор и попита:

— Ще ми намериш ли?

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря.

— Няма защо. Е, ще се видим.

И с тези думи работникът изчезна в нощта.

— Не можем да продължаваме да се срещаме така.

Борис се чувстваше неловко от ролята, в която го бяха вкарали. Приличаше на нещо, извадено от евтин филм на Елвис Мандела. Но ѝ беше длъжник. Взря се в нея със смесица от привързаност и гняв, и мъничко безпокойство. Кармел. Информационен вампир, бивша любовница, жената, която бе паднала на Земята, която беше дошла от Външното, за да го намери.

Защо?

Тя усложняваше всичко. Какво я беше прихванало, че да направи това пътешествие, да го проследи дотук, да слезе в гравитационния кладенец до Централната станция? Понякога му се струваше безпомощна като дете. Единствено придагъкът, с извънземната си физиология, го предпазваше от нея.

Някога те бяха любовници, вярно, но онова беше свършило, и за двамата, много отдавна. И все пак ето я тук, и той въпреки всичко се чувстваше обвързан с нея.

— Не можем да продължаваме да се срещаме така — повтори той неспокойно.

Кармел се усмихна и показа острите си кучешки зъби.

— Как? — попита.

— Тайно. Ако Мириам разбере...

— Идеята беше твоя — каза тя.

— Ами Ахимвен? — попита Борис. Почувства се още по-зле. Този човек му харесваше, недодяланият брат на Мириам. Но изобщо не проумяваше какво е видяла Кармел в него.

— Не е нужно той да знае — каза тя. В гласа ѝ имаше острога. Защищаваше го, осъзна Борис. Възможно ли беше наистина да го обича? Ахимвен, човек без възел? Един сакат?

Чувството, което изпитваше, бе странно. Ревност, помисли си той. Ревнуваше. Беше нелепо. Усещаше как придагъкът пулсира на врата му, успокоява го. Сви рамене.

— По-добре е да не ни виждат. А теб и без това едва те търпят тук, Кармел. Това е малка, затворена общност. Те знаят каква си.

— И въпреки това ми позволиха да остана — каза тя с почуда. Колкото и опасна да беше, понякога се превръщаше в младото момиче, напуснало хабитата на родителите си в астероидния пояс, за да потърси вълнения другаде.

— Неохотно — каза той. — И то само докато жертвите са доброволци и ти проявяваш сдържаност.

Тя сви рамене.

— Е, някакъв късмет?

— Да. Не.

Тя поклати глава.

— Ех, Борис.

Това го нарани.

— Трябва да взема нова кръвна проба — каза той.

— Вече минахме през това. На Марс. По-рано. Колко кръв можеш да взимаш?

— А ти?

Разочарованието ѝ си пролича.

— Аз не взимам кръв.

— Само съзнания.

— Да.

Той изчака. Тя запретна ръкава си. В малката стая беше горещо. Апартаментът на баща му. Той заби иглата в ръката ѝ. Баща му седеше неподвижен в съседната стая. Някак си се беше отдръпнал от живота. Беше се затворил за околния свят. Чакаше. Може би. Или просто вече го нямаше.

— Ще ти се обадя, ако имам новини — каза той.

Тя се потърка по ръката, където я беше убол, и не каза нищо.

С всеки сезон на улиците на Централната станция се появяваше някое ново богче. Те бяха мъгляви създания, нещо повече от хора, нещо по-малко от Други, като полуразумни скулптури, с единия крак в реалното и другия във виртуалното. За тях се говореше, че са отломки от Бога, частици от Божието съзидание. И никнеха с всеки нов сезон, подобно на растения.

Имаше богове за пролет: те се появяваха като млади кълнове, органични и непонятни, протягаха се към слънцето, небето и морето.

Една пролет това беше миниатюрен бог, разцъфтял на зелената площ, оградена от две страни от „Левински“ и „Хар Цион“. Богът се беше появил една сутрин, дървесен ствол, надигнал се от влажната земя и щръкнал към небето, и когато някой минеше покрай него, възелът му бе заливан от ширококаналния говор на Другите.

Имаше богове за зима: механосъщества, оформени от отпадъчен метал и остарели технологии, намерени на сметищата или освободени от Двореца на изхвърлените вещи. Тези богове се движеха, макар и бавно. Пълзяха по стените на сградите. Една година подобен бог остави неразбираеми надписи по стените и покривите на цялата Централна станция, послания, които никой не можеше да разчете, изрисувани със спрей навсякъде на някаква незнайна извънземна азбука.

Имаше и есенни богове: подобни на гъбички, те се носеха по въздуха, временни богове, които неочаквано се пръсваха с тихо „пуф“ над главите на минувачите, пращайки спори от вяра да се носят лениво във всички посоки.

Имаше и летни богове. Те бяха прозирни; в реалния свят представляваха само фрагменти, но във виртуалния се разкриваше цялото им великолепие, гигантскименящи се аморфни гледки, наложени върху реалността, подавани към възела на човек в поток, който задръстваше информационния му канал, стряскаше го и го омайваше.

Творецът на богове се наричаше Елиезер, което на иврит означава Помощник на Бога.

Макар че го бяха познавали и под други имена в друго време.

Творецът на богове вървеше по улиците на Централната станция и те му пееха. Всяко растение с възел му пращаше личния си идентификационен код, изпълнен с надежда сигнал, всяка тухла, стена и капак на улична шахта пееха и шепнеха на Елиезер.

Той беше мъж на неопределена възраст. Когато говореше, човек понякога можеше да долови слаби отзвуци от стар, отмрял американски акцент. Някои казваха, че е евреин. Човек, стар колкото самите хълмове. Той се усмихваше, докато вървеше, а очите му бяха празни, защото виждаха все по-малко в реалния свят; с напредването на възрастта виртуалното ги превземаше. Елиезер си подсвиркваше, докато вървеше, и звукът се носеше както във физическия, така и във

виртуалния свят — в единия като ноти, а в другия като чистото им математическо изображение.

Докато вървеше, той подминаваше богове и боговете му се кланяха, защото той бе техният създател.

Стигна до Кръчмето на Мама Джоунс, мина през мънистената завеса и седна на една празна маса. Вътре беше тъмно и прохладно.

— Елиезер! — каза Мириам. С изненада.

Главата на Елиезер се завъртя насам-натам.

— Значи напоследък не съм идвал насам, а? — рискува да предположи той.

— Не и през последните четири-пет години.

— Аха. — Той се усмихна и кимна, вслушваше се в звуци, които никой друг не чуваше. — Мисля, че бях зает с друго. Да. Така трябва да е било.

— Е — каза Мириам, като че ли с известно съмнение. — Радвам се да те видя отново.

— И аз теб...

— Какво да ти донеса, Елиезер?

— Мисля, може би малко арак — каза той и килна глава като птица, разглеждаща отражението си във водата. — Да, малко арак, Мириам. Чакам един приятел.

Тя кимна, макар че той, изглежда, не забеляза това. Отиде зад бара и се върна с бутилка и чаша. Остави ги пред него заедно с купичка лед.

— Благодаря — каза той. — Я кажи, Мириам... Чувам, че твоят младеж се е върнал в града.

Тя го погледна изненадано.

— Борис ли?

Творецът на богове се усмихна, кимна и потвърди:

— Да. Борис.

— Откъде...?

Творецът на богове бръкна в купичката с лед, вдигна шепа кубчета и ги изсипа внимателно в чашата си. Те издадоха звук, който го накара да се усмихне.

— Чух също, че го последвало едно момиче вампир, не много отдавна.

— Да — каза Мириам. После добави: — Казва се Кармел.

— Аха. — Той си наля. Аракът докосваше леда бистър. С бавното му топене цветът се променяше, ставаше мътен, бял като мляко. Елиезер вдигна чашата към лицето си и вдъхна мириса на анасон. — Как се отразява това на всички?

Мириам сви рамене. Елиезер я караше да се чувства неудобно и двамата го знаеха.

— Такъв е животът — каза тя.

Творецът на богове кимна, но тя не бе сигурна дали слуша нея или някаква музика, която може да чуе само той.

— Точно така — промълви Елиезер. — Точно така.

Тя го остави да си седи. В кръчмето нямаше много хора, но винаги имаше нещо за вършене.

— Трябва ми доза, Езекиил.

Стояха на обгореното място.

— Ти си извън вярата, Мотл — каза Езекиил.

— Не е за мен.

— Занимаваш се с пласъорство? Отново?

— Не. Става дума за... услуга.

— За кого?

— Борис Чонг.

Мълчание. Двамата роботници се взираха един в друг; останки от тяхната човечност се гърчеха и въртяха зад металните им фасади. Над главите им плуваха светлините на Централната станция.

— Внукът на Жонг Вейвей. — Това беше твърдение, не въпрос, но Мотл все пак отговори.

— Да.

— Лекарят... от родилната клиника.

Пак не беше въпрос. Този път Мотл не каза нищо.

— Той знае ли?

— За децата? Мисля, че подозира.

Езекиил се засмя. В този звук нямаше много веселие, помисли си Мотл.

— Нищо чудно, че си тръгна навремето.

— И все пак — каза Мотл — той се върна.

— И сега иска вяра? Разпятие? Защо?

— Не знам. Не е моя работа.

— Но е моя, след като ти я правиш моя.

— Езекиил...

Пак се взряха безмълвно един в друг: двама очукани стари войници.

— Иди при свещеника — каза Езекиил. — Той ще ти даде доза. И нека всичко бъде на твоята глава.

Мотл кимна безмълвно, после се извърна.

Втори старец мина през мънистената завеса на кръчмето и влезе. Ибрахим, Господарят на изхвърлените вещи.

Той седна на масата на Елиезер. Мириам го поздрави и донесе още една чаша, без да я молят.

— Как върви вехтошарският бизнес? — попита Елиезер.

Ибрахим се усмихна и сви рамене.

— Все същото. Ами бизнесът с боговете?

— Можеше да е и по-зле.

Ибрахим сложи лед в чашата и си наля арак. И двамата вдигнаха чашите, чукнаха се и отпиха.

— Трябват ми части — каза Елиезер.

— Винаги си добре дошъл — отвърна Ибрахим.

— Това твоето момче ли е?

В кръчмето беше влязло малко момче, в компанията на още едно.

— Това е Исмаил — каза Ибрахим с тиха гордост.

— Ами приятелят му?

— Момчето на Мириам, Кранки.

— Като братя са.

— Да.

Двете момчета дойдоха и застанаха близо до Ибрахим, взираха се в Елиезер с нескрито любопитство.

— Кой е този? — попита Кранки.

— Кранки, що за маниери! — обади се Мириам иззад тезгяха.

Елиезер се усмихна.

— Аз съм Елиезер. А вие двамата сте... — Очите му сякаш промениха цвета си. Той виждаше момчетата едновременно в реалния и виртуалния свят. — Интересно — промълви.

— Исмаил, върви да си играеш — каза Ибрахим. Момчето сви рамене и се обърна да излезе, а Кранки го последва.

— Моля те — каза тихо Ибрахим.

— Те знаят ли? — попита Елиезер.

— Че са различни? Да.

— Знаят ли *какво* са?

— Намерих момчето захвърлено на улицата. Още съвсем бебе. Отгледах го като свое собствено. Елиезер, моля те. Аз просто искам то да има детство.

— Говорил ли си с Оракула?

Ибрахим махна пренебрежително. Елиезер каза:

— Искам да построя нов бог.

— И какво те спира?

Елиезер отпи от арака. Топящият се лед обагреше чашата в млечнобяло.

— Заинтригуван съм от живота на смъртните.

— Боговете са също толкова смъртни като човечеството.

— Вярно, вярно.

Сега беше ред на Ибрахим да се усмихне.

— Искаш да се месиш — каза той.

Другият сви рамене.

— Винаги си обичал да си пъхаш носа навсякъде — каза Ибрахим.

— Ти също.

— Аз живея в този свят. Не отделно от него.

— Семантика, Ибрахим. Лехаим. — Той вдигна чашата си.

— Не, Елиезер. Остави нещата каквито са.

— По-рано философията ти не беше такава, Ибрахим.

— И въпреки това.

— Аз не търся промяната. Промяната идва при мен.

Ибрахим въздъхна.

— Тогава нека дойде — каза той и също вдигна чашата си.

Отпиха.

Чашите, сложени обратно на масата, оставиха тъмни петна върху дървото.

— Какво е това, Мотл?

Мотл и Изобел лежаха преплетени върху леглото ѝ. Тя прокарваше длан по тялото му, галеше гладкия топъл метал.

— Какво? — каза той. Доволен. Сънлив. Откакто я бе срещнал, човешката му страна вземаше връх. Даже понякога изплуваха спомени от времето, когато беше човек и жив. Нежелани спомени, от онези, които по-рано го бяха тласнали към вярата.

— Това. — Тя седна. — Наркотици ли са?

— Изобел...

Невинаги беше лесно да намериш свещеника, но в крайна сметка той беше успял да го издири.

— Не са за мен — каза бързо.

— Обеща ми, че повече няма да се занимаваш с това.

— Не се занимавам!

— Тогава какво е това? — Тя го размаха пред него.

— Налагаше се — каза той. — Дължа...

— О, Мотл!

— Изобел, чакай!

— Вън — каза тя. После, когато той не помръдна, повтори: — Казах, вън!

— Не са за мен!

— Не ми пука.

Тя го блъсна. Малките ѝ ръце върху металната му кожа. Той беше убил повече хора, отколкото котки имаше в Централната станция. Взе си торбата с наркотика, излезе и я остави разплакана.

— Какви ги вършиш? — попита Мириам.

— Какво? — попита Борис.

Мириам стоеше пред него с ръце на кръста.

— Купуваш вяра?

— Аз... какво?

— Мотл беше тук. Остави нещо за теб. Изобел също дойде, по-рано. Плачеше. — Мириам поклати глава. — Какъв ден имах само! Онзи творец на богове беше тук тази сутрин. Елиезер. Разпитваше за теб и за Кармел. Ще ми кажеш ли какво не ми казваш, Борис?

— Мириам, аз...

— Знам, че тя е дошла тук заради теб. Аз я харесвам, Борис. Знаеш го. Тя е силна. Трябва да е силна, за да оцелее при тази нейна болест. Но защо не ми каза?

Той я погледна. Поклати глава. Марсианският придатък пулсираше леко на шията му.

— Не знам — отвърна.

— Трябва да мога да ти се доверявам — каза тя. Той не можеше да понесе изражението в очите ѝ. Разочарованието. Даже когато замина за космоса, преди толкова много години, тя не го беше гледала така.

— Просто се опитвам да помогна — каза той. Вяло.

— Ето. — Тя му подаде торбата. С белия прах в нея. — Следващия път просто ми кажи.

— Обичам те — каза той.

Не го беше казвал преди.

А сега думите бяха излетели.

Устните ѝ трепнаха. Дали това беше зачатък на усмивка?

— Борис Ахарон Чонг — каза тя. — Понякога не знам защо изобщо те търпя.

Творецът на богове дойде на гости на Ибрахим на хълма в Яфо. Беше вечер и небето бе обагрено в яркочервено, светлината на залязващото слънце се размазваше над морето. Той влезе в Двореца на изхвърлените вещи и се огледа, стиснал одобрително устни. Просторното сметище беше озарено от голи електрически крушки.

— Вземи каквото ти трябва — каза Ибрахим.

Елиезер кимна и отговори:

— Винаги така правя.

Той не можеше да я последва в тази виртуалност. Сега тя се радваше, че знае това. Изобел се привърза в капсулата и дръпна капака над себе си. Трето ниво, Централната станция. Работа. Машини засъскаха, когато кабели се включиха към портовете ѝ и се притегнаха с мека целувка.

А после тя се озова другаде.

Беше Изобел Чоу, капитан на „Деветоопашатата котка“, гладък черен звездолет. Екипажът ѝ се намираще на борда и чакаше

заповедите ѝ.

— Задайте курс към... — Тя се поколеба, но само за момент. — Задайте курс към порт Орлов, квадрант Делта. — Сетивата ѝ бяха живи, достигаха навсякъде из кораба. Корабът беше неин. Вселената на Гилдиите на Ашкелон се простираше пред нея, също тъй необятна и неизследвана като истинската.

„Майната му на Мотл“, помисли си тя с внезапна ярост. Ухили се и светлината на тройното слънце на системата се отрази в тъмните ѝ очила. После корабът премина в хиперпространството на игровия свят и гледката се размаза.

С всеки нов сезон към улиците на Централната станция се прибавяше допълнителен бог.

Имаше богове на вятъра: с деликатни клонки те се носеха в небето над покривите, разпръсквайки трепкаща омара; някои поглъщаха слънчевата светлина, други поглъщаха дъжда. Някои избухваха ненадейно, за радост на децата долу, засипвайки света с късчета светлина или сладък бял захарен памук, или сънища, които се заравяха във възела на човек и го събуждаха, дни или месеци по-късно, увил ръце около себе си от щастлив спомен, който вече не можеше да си спомни съвсем.

Имаше огнени богове: те танцуваха по метала, трептяха върху старите медни жици, избликваха от варелите, в които роботниците си палеха огън, или пееха от блестящи повърхности, улавяйки изненадващо отраженията на човек. Имаше земни богове: тихи, търпеливи, някои напълно заровени, така че никой дори да не разбере, че са там, други надигащи се от земята, могили и миниатюрни хълмове, на които можеш да легнеш, да допреш буза до пръстта и да се молиш беззвучно. Имаше и водни богове, които гъргореха в чешмите, хлъзгаха се като змиорки, валяха от небето като дъжд, но не бяха дъжд, а късчета от съня на някой дигитален.

Творецът на богове се залови за работа по пладне, в един ден безоблачен и ведър като детството. Стоеше спокойно на пешеходната улица „Неве Ша’анан“, срещу гигантския главен портал на Централната станция.

Ръцете му се движеха пред него в сложна шарка, като на климатичен хакер, който манипулира видимото и невидимото. Устните му шаваха, докато работеше, издавайки мълчаливи команди. Р. брат Поправи-Го, робосвещеникът, излезе точно в този момент, спря безмълвно до една сергия за плодове и зеленчуци и се загледа.

— Не знаех, че Елиезер се е върнал в града — каза той на г-н Чоу, бащата на Изобел, който сви рамене.

— Той никога не си е тръгвал — каза г-н Чоу и захапа една ябълка.

Творецът на богове движеше ръце във физическия свят и онези, които имаха възли, го гледаха как се пресяга дълбоко в дигиталния, в света на *мара* — онуй, което е хем реално, хем нереално.

Творецът на богове жестикулираше и възникваха светове. Код се комбинираше с код; мутираше; разделяше се; съединяваше се наново, цепеше се и еволюираше, бързи еволюционни цикли, протичащи във виртуалността, в необятните скрити машини на Ядрата. Раждаха се интелекти, като цветя. После, когато този импровизиран Развъдник започна да работи автономно, творецът на богове се зае да строи физическото тяло на бога.

Заприиждаха още хора да гледат. От години не бяха виждали Елиезер на публично място, макар че боговете му никнеха, като скрити подаръци, по улиците на Централната станция.

Ибрахим и момчето пристигнаха с каручката си, теглена бавно от търпеливия кон. Спряха и с помощта на двойка четириръки марсиански Преродени я разтовариха пред твореца на богове.

Елиезер работеше и докато работеше, говореше, и думите му се разнасяха надалеч. Двама мемкордисти от публиката излъчваха момента към своите последователи, по Земята и из слънчевата система. Исмаил и Кранки стояха един до друг, гледаха и сякаш трептяха, появявайки се и изчезвайки от съществуване, докато следяха новообразувания се бог във и извън нереалното.

Творецът на богове избираше метал и дърво, и адапторастителна технология, оформяше растяща структура пред големия портал на Централната станция. И докато работеше, пееше и думите се носеха из въздуха и по неизброими аудиоканали.

Той пееше — влагаше музика в думите на забравен стих от Лиор Тирош:

*Валеше дъжд.
За това поне няма никакво съмнение.
Хората мряха като растения.
Искам да кажа — мълчаливо.
Ние изучавахме водата дълго.
Старателно.
Молекулите ѝ звънтяха в чашата,
Ние ги сплетохме в прах.
Пречупихме светлината през тях.
Развъдихме попови лъжички.
Хората растяха като червени цветя,
като рози или опиумни макове.
Искам да кажа, красиви.
Валеше дъжд.
Имаше нещо чудодейно в това.
Искам да кажа, вода да пада от небето.
Всички тези сложни молекули,
които пораждат езера и морета,
които пораждат локви.*

В Гилдиите на Ашкелон капитан Изобел Чоу се поколеба с ръка на контролните уреди на свръхсветлинния двигател. Някакъв шепот в ушите ѝ сякаш провлачваше думи. „Нещо чудодейно“. Хиперпространството на игралния свят приличаше на фантастична триизмерна феерия. Игралните светове бяха могъщи виртуалности, потомци на примитивни MMORPG, развиващи се в реално време в дълбоките Ядра на изчислителния хардуер, който дяляха с Другите и който бе пръснат из цялата слънчева система. Те бяха дом за неизброими милиарди включени към мрежата хора, местни дигитални интелекти и автономни системи.

Щеше да отнеме време да стигнат до квадрант Делта (който се хостваше на някакъв сървър извън планетата; времето забавяне щеше да е проблем). Тя би могла да се изключи, да остави на свое място симулакрон и да излезе във физическия свят на Вселена Едно. Думите сякаш шепнеха в ухото ѝ, за любов и загуба, и тя си спомни за Мотл, и гневът някак си се отцеди от нея. Мониторите около нея, в

голямата контролна зала на звездолета, показваха хиперпространството и в него изведнъж се надигна тъмна фигура, и заместникът на Изобел, Теш, шесторък великан, произлизащ от дайкайджу (Изобел така и не беше разбрала кой или какъв е той във физическия свят), изсумтя тревожно. Това бе рееща се тъмна маса с кубоидна форма, като сингуларност на игрови свят.

— Какво е това? — попита Теш и в гласа му имаше страхопочитание.

„Които пораждат“, сякаш казваше гласът. Изобел преглътна.

— Бог — каза тя.

— Никога не съм виждал такъв — рече Теш.

— Да — отвърна Изобел. — Редки са.

— Кармел?

Той я намери в книжарницата на Ахимвен. Ахимвен го нямаше. Кармел пусна Борис да влезе. Очите му гледаха разсеяно. Тялото му беше слабо като на момче.

— Сънувах, че съм човек — каза тя.

— У мен е — каза Борис. Показа ѝ спринцовката. — Разпятие.

— Как ще ми помогне то?

— Не знам дали ще ти помогне.

Изведнъж тя се засмя.

— Просто ти харесва да ме боцкаш с игли.

— Опитвам се да ти помогна — каза той. Придатъкът пулсираше на врата му. Тя посегна и го докосна с върховете на пръстите си.

— Тогава го направи — каза. Почти с безразличие. Подаде му тънката си гола ръка. — Давай.

Той заби спринцовката в плътта ѝ. Тя въздъхна и дъхът ѝ бе мек и миришеше на кардамонови семена. Той я заведе до един стол и Кармел се свлече на него.

— Виждам го — каза тя. — То е...

Кармел се носеше върху море от бяла светлина. Ако космосът е океан, „солвота блонг стар“, то това беше нер-пространството, лишено от звездите, мрака или пустотата. Тя усещаше как плува и светът се

надигна около нея, но детайлите бяха мъгляви, сякаш още не са се рендерирали добре. Можеше да види старите улици на Централната станция и стоящите наоколо хора, в груби щрихи. Можеше да види себе си, виолетово петно, и Борис, застанал над нея като зле очертан злодей от марсиански романтичен екшън, хванал в едната си ръка иглата като жертвено оръжие.

А после пред нея се издигнаха очертанятията на космодрума, бели линии светлина, бележещи гигантската структура, гъсти възли тук-там, криещи гъстите кодови ядра на Другите. И пред Кармел изникна още нещо, пред космодрума — черен кубоид, който засмукваше светлината и данните като вампир, и тя бе привлечена от него, понесе се през бялата светлина към тази тъмна сингуларност, неспособна да избяга...

— Пази ни от Поразата и от Червея, и от вниманието на Другите. — Мама Джоунс бе коленичила пред малкия параклис върху зеленината. — И ни дай смелост да прокараме собствен заобиколен път през света, свети Коен.

Изправи се и погледна към космодрума. Можеше да почувства оформящия се бог там, на пешеходната улица, да усети как смущенията от него минават през невидимите мрежи, отзвуци от него ехтят навсякъде, връхлитат възела ѝ. Не се чувстваше комфортно. Не и с Борис и странната му връзка с момичето стригой. Нито пък с Елиезер, който пак се беше появил и бе започнал да се бърка. Усецаше, че зад това стоят Другите. Дигиталните в тяхното дигитално царство: повечето от тях нямаха много вземане-даване с човечеството, с физическия свят. Те работеха в дълбоките Ядра, защитени от военната мощ на клана Айодхя, и докато физическото им съществуване се поддържаше в ред, не се месеха.

Обикновено.

Но пък ги имаше и децата.

Мириам не беше глупава. Знаеше, че момчето е странно. Знаеше, че Кранки е излязъл от родилната клиника различен. Че не е като другите деца другаде.

Не знаеше защо. Не беше сигурна, че иска да знае. Той не беше плод на утробата ѝ, но беше нейно дете. Заслужаваше да има детство.

Не ѝ харесваше вмешателството на Елиезер. Не харесваше боговете. На човечеството му бе отнело достатъчно време да създаде вяра, с която може да живее. Да имаш богове, живеещи редом с теб, беше съвсем друго, нещо почти светотатствено.

Тя запали внимателно пръчицата тамян и се отдалечи, за да види за какво е цялата тази суматоха.

— Можем ли да го заобиколим? — попита Изобел.

— Това е сингуларност — каза Теш.

— Минете през нея — реши Изобел.

Теш изглеждаше разтревожен.

— През нея ли? Помниш ли какво стана с експедицията на Ву?

Изобел сви неловко рамене и каза:

— Изчезнаха?

— Да — потвърди Теш. — Изчезнаха, докато изследваха сингуларността Бережински в квадрант Сигма.

— Но, Теш, помисли си за наградите! — каза Изобел. Сингуларностите в игралните светове бяха нещо рядко; повече от рядко. Те можеха да са всичко: вход към цял нов квадрант от света или пътуване към миналото му, или пряк път до далечен квадрант, или понякога даже портал към някой от другите игрални светове.

Но имаше също и опасности.

Мозъчна смърт в реалния свят, пълен Мама Хитън — лигавец се идиот, когото изваждат от охлаждащата капсула, ломотещ и пръскащ слюнка, с изпепелен мозък, чието тяло продължава да работи по инстинкт. Имаше слухове за сингуларности, които поглъщат играчи, за експедицията на Ву, която навлязла прекалено дълбоко, в самите археологични слоеве на игралния свят, покрай ГнА и в древните, забравени нива, докато стигне накрая митичното място, наречено Пакманду...

— Давай — каза Изобел.

— Не — отвърна Теш.

Устата на Изобел се изви в жестока усмивка.

— Дръзваш да не ми се подчиняваш?

— Да го еба, Изобел, това не е игра!

Тя обаче не го слушаше. Беше я обладал някакъв бяс. Чувстваше се опиянена, могъща. Черният кубоид се рееше на гигантските екрани и се въртеше. Блокираше ги. Тя сложи ръка, с дланта надолу и с разперени пръсти, върху контролното табло. Усети вибрациите на „Деветоопашатата котка“ под себе си. В себе си. Наслаждаваше се на силата. Прати мълчалива команда, която стигна до съзнанието на кораба и той ускори ход...

През хиперпространствената психеделия на игралния свят, а черният кубоид се разтвори като портал, червей, ровещ дупка през пространството и времето; удължавайки се, звездолетът се стрелна през него, в него, като пистолетен куршум, пробиващ пространство-времето на игралния свят...

Теш пицеше, екипажът бе замръзнал, а Изобел се смееше, докато невидими ръце дращеха по ума ѝ, посягайки от място отвъд нер-пространството, разплитайки я, и тя се разпадаше на атоми и кварки, докато не прозвуча една-единствена самотна музикална нота, като прецизен удар по камбана, и един глас рече:

— Изобел.

— Мотл? — каза тя, но думата беше просто набор от звуци и смисълът ѝ убягваше.

Докато плуваше в бялата светлина, светът ѝ се струваше много далеч. Приличаше малко на храненето. Когато Кармел забиеше зъби в меката плът на някой мъж или жена, планктонезите в слюнката ѝ навлизаха в кръвния им поток, намираха възловите им влакна и тя извличаше от тях храна, терабайти и петабайти спомени, сънища, съвършени и несъвършени, знание, някакво подобие на съществуване. Някога тя беше човек, но се бе променила, сега бе наполовина Друг и ѝ се струваше, че ги усеща как пърхат наблизо, наблюдават я, онези странни чужди разуми в невидимите машини навсякъде около нея, осеяли и погълнали света.

Ето!

Издигна се над Централната станция. Под нея имаше отчетлива, ясна кубоидна чернота, нещо дефинирано и във физическия, и във виртуалния свят. Тя се зарея над него, то я поддържаше. На Трето ниво на Централната станция видя форма, която също като нея беше хем

реална, хем виртуална. Роботник, помисли си, като забеляза скованата му походка, начина, по който се движеше...

Идентификационен маркер се поклащаше на ръба на съзнанието й: Мотл.

Тя го забрави с лекота и се извърна. Нещото под нея я омайваше. Едновременно я привличаше и отблъскваше. Тя се зачуди колко ли ще трае ефектът от наркотика. Какво точно й беше дал Борис, запита се неспокойно. Но мислите, хлъзгави като риби, не искаха да останат, а умът й беше поток, вливащ се в огромна река. Кармел течеше като вода.

Мотл мина покрай стреснатия човешки оператор, местно момче, Чонг или Чоу, или Коен, в момента Мотл не можеше да си спомни точно.

— Хей, чакай, какво... — обади се момчето, но Мотл не му обърна внимание и рязко отметна капака на една празна капсула.

— Мотл! Не можеш да...

Мотл пхна ръце в деликатната мембрана на капсулата. Там кабелите се полюшваха като клонки. Той беше виждал тялото на Изобел: играчите имаха нужда от тази допълнителна частица непосредственост, достъп. Входовете на Изобел нашарваха тялото й като копчета на костюм. Мотл беше затаил дъх, когато за първи път я видя гола. Металните му пръсти проследиха очертанията, свързващи всяко деликатно гнездо. Те образуваха около тялото й виртуална мрежа, която я покриваше изцяло, щом влезе в някоя капсула.

— Остави ме на мира — каза той на момчето; и се включи.

С всеки сезон нов бог се появяваше на улиците на Централната станция. Появяваха се без помпозност и без церемонии; появяваха се почти тихомълком.

Не и този.

Този бавно придоби форма, от метален скрап и стара пластмаса. Израсна от адапторастителните семена, които караха органични форми да се образуват с невъзможна скорост и да се издължават нагоре, тази модерна, жива, мрежова статуя, издигаща се пред портите на

космодрума. Творецът на богове Елиезер работеше с ръце и с ум и докато работеше, пееше.

Вестта плъзна. Група на-нахи от Тел Авив, този град на евреите, дойдоха и затанцуваха около скулптурата под ритъма на басов барабан; клатеха забулените си в черно глави, а дългите им къдрави плитки се полюшваха, докато тананикаха весело свещената си мантра: „На-нах-нахма-нахман-меуман“, отново и отново. Робосвещеникът Р. брат Поправи-Го, който стоеше наблизко, със сепване осъзна, че се е присъединил към тях: танцуваше недодялано, а металното му тяло блестеше в светлината на залязващото слънце.

Беше сервиран чай в малки чашки, топъл и сладък, черен, а не по маниера на варварските англоси; и Мириам срещна Борис под тентите на един продавач на плодов сок.

— Кармел е в бога — каза той; и не добави нищо повече. Мириам въздъхна и подмина това. Понякога ѝ се искаше Борис да беше същото онова дългоръко и дългокрако непохватно момче, което бе познавала някога, когато нещата не бяха толкова сложни. Но това беше много отдавна; а жената, в която се беше превърнала, знаеше, че връзките рядко са прости.

Творецът на богове работеше и богът придобиваше форма под мазолестите му ръце, създание абстрактно като всяка религия. То се надигна от земята, по-едро от всеки друг бог, виждан дотогава на станцията, и вибрациите и мощта му можеха да бъдат доловени от всички в дигиталния свят.

— Я виж ти — каза един полицаи. — Какво имаме тук? — Или нещо в този смисъл, основано на отживелите протоколи на отдавна мъртви писатели. Никой не искаше полицията да е наистина разумна; затова бяха направили компромис с груби механизми, които хората някак си намираха за по-успокоителни. Лампата на полицаия ту светваше, ту угасваше. От пластмасовия му корем зави малка сирена, нещо като ръмжене.

— Не можеш да построиш това нещо тук, драги — каза той. — Трансградските разпоредби... — И зарецитира дълга поредица цифри, които не означаваха нищо за никого, дори за самия него.

— Не знам какво се надяваш да постигнеш — каза Мириам. Започваше спор между полицейските ботове и някои от зрителите. Във въздуха се носеше мирис на тамян. На-нахите танцуваха и ритъмът им

се усилваше. Робосвещеникът излезе от привидния си транс и застана до Мириам. Лицето му беше спокойно.

— Мириам — каза той учтиво. — Борис.

— Мисля, че тя е тук по някаква причина — каза Борис, след като кимна небрежно на робосвещеника. — Мисля, че Другите са я пуснали. Мисля, че има нещо общо с децата. Не знам, Мириам. Мисля, че те са ме използвали, когато работех в родилните лаборатории. Мисля, че са променили кодовете, зародишите, в съответствие със собствените си цели. И мисля, че имат нужда от Кармел.

Това беше една от най-дългите му речи.

— За какво? — попита Мириам.

— За да задейства нова поредица събития — каза Борис. Поколеба се. — Децата не са... не са съвсем...

— Хора?

— Да.

— Какво е човек? — попита Мириам настоятелно. — Та те са деца, Борис. Въпреки че ти си ги изродил, въпреки всичките ти дизайнерски грижи, флуиди и омърсяването на ръцете ти, ти никога не си разбирал това. Те са на първо място деца. И макар че ти си ги довел на този свят, никога не си бил родител.

— Мириам...

— Не! — избухна тя. — Не ми говори с този тон, Борис! Не и на мен!

Робосвещеникът местеше поглед от него към нея и от нея към него, после тактично се отдръпна. Спорът между полицейските ботове и зрителите ставаше все по-разгорещен. Без да съзнава нищо, старият Елиезер продължаваше да напява и да гради.

Кармел падна в черния кубоид.

Събуди се с рязко поемане на дъх. За миг ѝ се стори, че отново е в малката стая в Централната станция и че ефектът от дрогата е изветрял.

Но гледката около нея изобщо не приличаше на Централната станция.

За момент тя се паникьоса.

В небето над нея грееха три слънца. Ярък хаос от цветове обгръщаше света, синьо, зелено и червено, а на хоризонта се виждаха звезди и черна дупка, опасана с пръстен от хабитати.

Тя стоеше високо над космодрума и гледаше надолу към невъзможния град. Улиците гъмжаха от извънземни. Летящи коли и летящи хора изпълваха небето. Гигантски като луни транспортни кораби се носеха в близкия космос.

Порт Орлов, квадрант Делта, във вселената на Гилдиите на Ашкелон.

Тази черна дупка, видима заради облака галактически прах и хабитатите около нея, беше сингуларност на игровия свят, скок през червеева дупка, невъзможен в реалния свят. Гледката беше добре позната на Кармел.

Тя беше спечелила парите, за да се махне от къщи, с работа в порт Орлов като момиче-кукличка, подобно на св. К'мел, но оттогава не се беше връщала.

Беше опасно за един стригой да влиза в игралните светове.

Но ароматът на данни беше навсякъде. Новите ѝ сетива бяха залети от тях.

Не беше изпитвала това преди промяната. Тогава, като обикновен човек, виждаше нещата каквито ѝ ги представяха, сензорна матрица, подавана към спящата фигура в сърфиращата капсула. Но като стригой...

Като стригой тя усещаше света около себе си. Той беше изпълнен с токток блонг нараван, Разговора на Другите. Сис-богове, както ги наричаха в ГнА. Тя можеше да види цифровия модел в преплитащите се слънчеви лъчи, да почувства придърпването на сингуларността на хоризонта, математическите уравнения, които контролираха гравитацията, графичните вектори на движението на невъзможните кораби. Устата ѝ се изпълни със слюнка. Отвсякъде я заобикаляха сурови данни, хора, маскирани като извънземни, и Други, маскирани като хора.

Какво правеше тя тук?

Смътно си спомняше стая, мъж, застанал над нея с игла в ръката. Но този образ вече гаснеше, задушен от наплива на данни.

Искаше да се измъкне. Но гладът беше в нея и почти без да взима съзнателно решение тя откри, че се движи, отдалечава се от панорамния прозорец, слиза с ескалаторите до уличното ниво — игрална имитация на космодрума, който подслоняваше тялото ѝ в момента във Вселена Едно. Излезе навън и слънчевата светлина затопли лицето ѝ. Един пипалонаркоман се отърка в нея. Порт Орлов беше търговски център, тук се събираха сто гилдии, големи и малки, тук човек можеше да се цани на някой кораб, пиратски, каперски, флотски, военен, изследователски. В ГнА имаше много съкровища: древни изчезнали раси, загадъчни руини, планетни системи, които никой никога не е виждал, населявани само от неигрални персонажи.

Като в сън, Кармел последва пипалонаркомана. Умът му беше отворен за нея и тя не можеше да се сдържи, следваше го по оживените улици, докато той не се шмугна в една странична уличка — и тогава Кармел му скочи.

Хранеше се бързо, неудържимо. Пипалонаркоманът беше такъв и в истинския живот. Тялото му беше модифицирано преди няколко години. Сега той се плацикаше в специално пригодената си капсула някъде в астероидния пояс, истинското му тяло също така безпомощно като дигиталното, докато тя се хранеше от него, със спомените му, с кодовете му за достъп, със завоеванията му в игралния свят. Той беше адмирал на една от дребните гилдии, откри тя. Командваше кораб и беше известен като Касапина на Соледад-5, след като в една по-раншна кампания бе дал заповед да се използва устройство на страшния съд във въпросната слънчева система на ГнА и бе заличил всеки местен неигрален персонаж и играч на една светлинна година от звездата на Соледад-5.

Беше женен, имаше три деца, жена му беше миньор със собствен кораб, първородната му дъщеря току-що се беше омъжила, второто му дете, син, искаше да последва кариерата му в ГнА, а най-малкото се бе оказало трудно, бунтарче — всичко това и още много Кармел изсмукваше от ума му, от възела му, в трескав глад, като през цялото време знаеше, че постъпва грешно, че ще я хванат, Другите бяха навсякъде, Сис-боговете гледаха... Тя се откъсна от него. Той лежеше свит на кълбо, с мозък, изпълнен с допамин, и тя направи нещо, което не знаеше, че може: пресегна се надолу с възела си, *натисна* и умът му

изчезна, виртуалното му тяло го нямаше, беше заличено — тя го беше пратила обратно във физическия свят.

Сега, след храненето, умът ѝ се бе избистрил и тя знаеше, че трябва да се маха отгук, но някак си не можеше да направи със себе си онова, което бе направила със своята жертва, пътят навън бе затворен за нея, трябваше да потърси изход, портал в игралния свят. Тя отчаяно опита с „Прекъсване! Прекъсване!“, но не се случи нищо, а после небето над нея притъмня, лъч светлина се спусна от него и я докосна, погълна я и Кармел затвори очи, победена. Запя ангелски хор и тя бе издигната като кукла — възвисяваше се в светлината, възвисяваше се към небето.

— Мотл?

— Изобел. Какво правиш?

Тя хълцаше.

— Не знам — каза. — Толкова е тъмно. Студено ми е, Мотл. Толкова ми е студено.

— Къде си? Какво е това място?

— Не знам. Минах през някакво нещо. Нещо като нещо. — Даже думите ѝ се губеха, бяха изсмуквани от нея.

— Нер-пространство — каза Мотл и изруга. — Минала си през сингуларна мина.

— През какво?

— Бомби с враждебен код — каза той. — Използвахме ги във войната... в една от войните. Или пък във всичките. Не мога да си спомня.

— Имало е войни в ГнА? — попита тя.

— Войните се водеха и на двете нива на съществуването — каза той. Не му се искаше да си спомня.

— Прегърни ме — каза Изобел. — Студено ми е.

— Ще те измъкна отгук. Ами екипажът ти?

— Не знам. Не ги виждам.

— Все пак може да са добре. — Но не беше убедена, от което сърцето ѝ спря (а някъде мониторът ѝ даде права линия, в капсула, миришеца на немити човешки тела).

— Как се озова тук, Мотл? Толкова съжалявам.

— Грешката беше моя — каза той. — Обещах ти, че зарязвам тази работа. Наркотиците. Но Борис ме помоли.

— Трябваше да му откажеш.

— Длъжник съм му, Изобел.

— Защо?

— Чакай. Чуй това.

— Какво е?

— Песен на сирена. Растящ бог. С живота идва и смъртта. Можем да последваме този зов.

— Как?

— Хвани ме. Хвани ме здраво.

Тя го хвана. Хвана го здраво. Този негов образ, в това неп-пространство. Той все още миришеше на себе си. На масло, метал и пот. Тръгнаха със залитане през мрака и след малко ѝ се стори, че тя също го чува, че усеща подръпването на бога.

— Не бях виновна аз. Моля те. Трябва да ми повярваш!

Гласът беше чист като на ангел, излъчваше се от бога право във възела ѝ, в ума ѝ.

„Малка стригой — каза гласът, — не трябва да си тук“.

— Бях юбикната.

Даже за самата нея гласът ѝ звучеше слабо, неискрено. Тя се рееше в огромно пространство, безпътна, а богът, този Друг, този дигитален разум, странен и непознаваем като истинско извънземно, я изучаваше, четеше я, все едно е текст, без никакво усилие.

„Хората се боят от твоя вид“, каза Сис-богът.

Тя не отговори, признаваше истината в думите на Другия. Традицията за страха от стригойите, самоподдържащ се общокултурен мит, просмукан в човешките светове, който черпеше от древни образи, полузабравени легенди. Понякога тя си мислеше, че създателите на стригойите са създали и самата традиция — или може би е била създадена като отговор, предпазна мярка...

„Ти размишляваш“. Гласът звучеше развеселено, ако такава емоция може да бъде приписана на един Друг. Те не изпитваха човешки емоции, които бяха свързани с притежанието на тяло, хормони, физически реакции, еволюирали през хилядолетията.

Другите бяха еволюирали отделно, извън физическия свят, във виртуалността на Развъдника. „Но не знаеш със сигурност“.

— Никога не съм искала...

„Да — съгласи се гласът. — И все пак отиде където ти е забранено. Навреди на един играч. Извърши престъпление срещу ГНА“.

— Моля те. Моля те...

„Човеко... — Гласът се поколеба. — Малък загубен стригой, искаш ли да се нахраниш?“

— Винаги. Винаги! Ти не знаеш, не можеш да знаеш, не можеш да разбереш — изкрещя Кармел в сърцето на онази пустота, онзи дворец на виртуалното. — Гладът!

„Ние ще поправим играча, когото ти изяде — каза Сис-богът. — Ще му върнем спомените, ще възстановим частите от ума, които ти му отне. Подобни нападения са се случвали и преди. Ние невинаги го... обнародваме. Хората са зависими от виртуалното, а ние на свой ред...“

— Да? — Тя търсеше изход, но около нея нямаше нищо, дори въздух.

„Ние сме зависими от тях“, каза Сис-богът; почти тъжно, както й се стори. После повтори: „Искаш ли да се нахраниш?“

— Да! По дяволите, да. Винаги...

„Тогава яж“, каза гласът и нещо гигантско и нечовешко, тяло като на кит, се притисна към нея, почти я задуши, и тя се притисна към него, към гуменото му туловище, миришещо на солена вода и морски водорасли, с груба на пипане кожа, заби нос в този огромен корем, устата й се напълни със слюнка, кучешките й зъби щръкнаха и потънаха в гумената му плът. Тя се хранеше, хранеше се от тази грамада, от това извънземно създание, твърде необятно и могъщо, за да го проумее, и информационният поток я заливаше, задушаваше я, а в ума й онзи глас изрече с кикотене, докато заглъхваше:

„Защо хората все правят сравнение с китове?“

По-късно не беше ясно кой е запалил огъня. Той започна като малко пламъче, проблясък на цвят. Полицейските ботове забибипкаха тревожно. Танцуващите на-нахи, може би опиянени от огъня,

затанцуваха още по-усърдно и пот се лееше по брадатите им бузи и попиваше в белите им ризи.

Богът гореше.

Елиезер, творецът, изглеждаше също толкова запленил от огъня като зрителите. Колко често някой ражда бог само за да го убие? Тази най-стара човешка институция, жертвоприношението.

Устните му още мърдаха, но песента му бе погълната от рева на огъня.

Богът гореше.

Онези, които гледаха през възлите си, можеха да видят, че същото става и в Разговора: как тази сложна форма на Друг започва да се разпада като бавно разплитаща се мрежа, всеки голям възел се отделя, единната форма се превръща в много по-малки мрежи, несвързани помежду си. Може би по същия начин бавно деградира и човешкият спомен. Или може би това беше просто промяна, като лед, превръщащ се във вода. Както и да е, той гореше, разпадаше се и в същото време плачеше, безгласен звук, низ от нули, който накара хората да трепнат и да се отдръпнат.

— Кармел! — каза Борис.

Мириам го последва. Беше я грижа за момичето, каквато и лудост да бе извършил Борис, макар и с добри намерения. Някой трябваше да го държи под око.

Но на входа на книжарницата стоеше брат й Ахимвен. Борис спря.

— Ти — каза Ахимвен. Гласът му трепереше от гняв. „Горкият Ахи“, помисли си Мириам.

— Казах ти да я оставиш на мира.

— Аз само... — Тя забеляза, че Борис също изведнъж се ядоса. Това беше неочаквана гледка. Дори като момче той толкова рядко показваше емоции, особено пък агресивни. — Аз само се опитвам да помогна.

— Не ни трябва помощта ти, Борис! Махай се! Връщай се на Марс или откъдето там си дошъл. Не можеш просто така да пристигаш от Външното и да очакваш всеки да отстъпва пред теб, като че ли си някакъв, някакъв...

Но Борис безмълвно мина покрай него. Ахимвен стоеше безпомощен.

— Мириам... — каза той.

Тя не знаеше какво да каже. Ахимвен се обърна, влезе вътре и тя го последва.

Книги се редяха по рафтовете. Хартиени книги с характерната им стара миризма. Рафтове и рафтове с книги, разпадащи се книги. Откъде беше намерил всичко това брат й? В неговата мания имаше нещо нездраво. Нещо нечисто. Това беше тъжно отражение на съществуването му, помисли си Мириам, че пристигането на един вампир в живота му е най-хубавото нещо, което му се е случило.

Но поне беше отвлякло ума му от книгите.

— Ахи?

— Кармел!

Мириам го последва по тесните стълби. Кармел лежеше изтегната на леглото. Прозорецът беше отворен и отвън се носеше миризма на изгоряло. Борис се суетеше около нея.

— Спях — каза Кармел. — Но сега съм будна.

— Той те е натъпкал с наркотици — каза Ахимвен и посочи обвинително Борис. — Аз бях излязъл, бях в Тел Авив, купувах книги, не знаех.

— Аз го помолих, Ахи.

Мириам погледна брат си. Той стоеше близо до Кармел, която седна и се прозя. Бялата й риза лепнеше по слабото й тяло. Дланите на Ахимвен бяха притиснати една към друга почти сякаш се молеше.

— Защо? — попита той.

— Защото исках да се оправя, Ахи! — Тя вдигна глава. Очите й бяха големи, измъчени. — Не искам да съм такава, каквата съм.

— Защо?

— Искам да... Защото... Ахи...

— Да бъдеш с мен?

— Мъже — каза тя, но се усмихна. — Все става въпрос за вас, нали?

— Кармел — каза Борис. — Какво стана?

— Заминах — каза тя. — А после се върнах.

— Кармел...

— Стига — каза Ахимвен. — Махай се, Борис.

— Виж какво...

— Борис — обади се Мириам. Мъжете бяха като деца. Трябваше да им говориш бавно. — Ела. — Тя сложи ръка на рамото му и след малко той се успокои. Тя забеляза, че придатъкът му потъмнява, когато е така гневен. Той ѝ позволи да го отведе. Зад гърба си тя чуваше как брат ѝ и Кармел разговарят, но гласовете бяха прекалено тихи, за да различи думите.

Навън Мириам си пое дълбоко дъх. Въздухът беше изпълнен с дим. Тя имаше чувството, че нещо приближава или стига своя край.

— Искам да я оставиш на мира — каза тя на Борис.

Той отвори уста, сякаш да каже нещо, после я затвори и раменете му леко увиснаха.

— Добре.

Тя го хвана за ръка и го поведе далеч оттам. Той не беше лош човек, помисли си Мириам. Просто беше мъж.

— Мотл?

Изобел се намираще в мрака и той я задушаваше. После тя натисна, нещо поддаде и внезапно нахлу светлина и въздух, и тя осъзна, че се намира в капсула.

Отново беше във Вселена Едно.

Издърпа кабелите от плътта си. Надигна се от капсулата с треперещи ръце. Забеляза по кожата си белези от изгаряне. Едва не се свлече на пода, когато излезе, но две силни метални ръце я хванаха и я задържаха.

— Мотл?

— Трябваше да те видя — каза той. — Да ти обясня...

— Ти беше ли там вътре? — попита тя. — В ГнА?

— Последвах те — рече той простичко. — Бих те следвал навсякъде.

— Дадох права линия — каза тя. Той се засмя.

— Никой наистина не дава права линия — каза. — Освен в евтините марсиански екшъни.

— Знам какво стана, Мотл!

— Знам — каза той. — Аз просто...

— Беше велико! — възкликна тя. — Дадох права линия! В сингуларност! Няма да ми се налага да си купувам пиене с месеци!

— Можеше да умреш!

— Но не умрях, нали? — Тя се усмихна и се вкопчи в него. —
Хайде, Мотл.

— Изобел?

Тя се приведе към него, целуна го и каза:

— Да си вървим вкъщи.

Творецът на богове седеше с приятеля си, вехтошаря Ибрахим, под навеса на един наргиле-бар. Пиеха горчиво черно кафе и се редуваха да подръпват от високото бистро стъклено наргиле, което стоеше търпеливо между тях. Малко въгленче тлееше върху пресования тютюн с аромат на череша. Докато слънцето залязваше, луната изгря над Централната станция, над старите улици и космодрума, и въздухът бе изпълнен с реещи се фенери, които леко се поклащаха.

Останките на бога все още горяха кротко, но огънят вече гаснеше. Ибрахим подръпна от наргилето и подаде мундщука на приятеля си.

— Е — каза Елиезер.

— Постигна ли онова, което искаше?

— Нима някой от нас го постига? — отвърна творецът на богове. Усмихна се през мундщука и от ноздрите му излетяха две струйки бял дим.

Зад тях, до кръга, останал от изгорелия бог, си играеха две деца. И онези, които ги гледаха — едновременно в реалния и във виртуалния свят, — виждаха, че те съществуват поравно и в двата. Ибрахим ги наблюдаваше и ги виждаше как протягат ръце, свършени като на ангели; и грабват мънички въртящи се късчета код, които, ако бъдат напоени и нахранени, може един ден да израснат до самостоятелни същества.

— Боговете се раждат и умират — каза старият творец; но го каза тъжно и с голямата тежест на времето; защото всички те бяха негови деца. Дръпна небрежно от наргилето и го подаде на приятеля си. През многото си години беше усвоил обичаите на тази страна.

Седяха в дружеско мълчание и гледаха как децата си играят.

10. ОРАКУЛЪТ

„Боговете се раждат и умират“, беше казал старият творец; ала той невинаги е бил стар.

Винаги бе имало такива, които прокарват мост между единия и другия свят. Такива, които се бъркат в световните работи.

Някога светът беше млад.

В Централната станция винаги бе имало Оракул.

Тя беше родена Рут Коен, в покрайнините на Централната станция, близо до границата с еврейския Тел Авив. Израсна на „Левински“, до пазара за подправки, и денят ѝ бе обагрен в тъмночервеното на чушките, яркожълтото на куркумата и поразително лилавото на смрадликата. Никога не беше срещала прочутия си прародител св. Коен на Другите.

Беше достатъчно обикновено дете, през тийнейджърските си години мина през религиозна фаза и известно време посещава женска йешива^[1]. Веднъж се събуди късно през нощта. Мълнии раздираха небето. Тя премигна, мъчеше се да си спомни какво е сънувала току-що. Вървеше по улиците на Централната станция и буря бушуваше на мястото, където би трябвало да е станцията, вихрушка, която стоеше на едно място, макар и да се движеше. Рут тръгна към нея, привлечена. Въздухът беше горещ и влажен. Безшумната буря съдържаше в себе си хора, застинали като манекени, бутилки и минибус с все още въртящи се колела и замръзнали лица вътре, долепени до прозорците. Рут почувства нещо в бурята. Разум, някакво знаещо нещо, не човешко, но не и враждебно. Нещо друго. Тя се приближи. Беше боса и усещаше топлината на асфалта под стъпалата си.

Тогава бурята отвори уста и ѝ заговори.

Събуди я гръмотевица. Тя лежеше в леглото и се мъчеше да си спомни съня. Какво беше казала бурята?

Имаше някакво послание, нещо важно. Нещо дълбоко и древно: да можеше само да си спомни...

Лежа дълго така, преди да заспи отново.

Йешивата не беше голям успех. Рут искаше отговори, искаше да разбере гласа на бурята. Равините, изглежда, не желяеха или не можеха да ѝ предложат това, така че за известно време Рут изпробва наркотиците, секса и младостта. Пътува до Тайланд и Лаос, където изучи Пътя на Огко, който не е никакъв Път, и говори с монаси, бармани и хора, живеещи в пълно потапяне. Там, в град Нонгкай на бреговете на Меконг, за първи път се прехвърли от собствената си реалност в тази на Гилдиите на Ашкелон, потоци се напълно, дълбоко в долните слоеве на Разговора. Първият път ѝ се струваше странно: черупката на капсулата, горещата пластмаса, миризмата на немити тела, които са прекарвали прекалено дълго в нея. А после капакът се затвори и светлината изчезна, сякаш бе в пещера, тиха като всяка гробница. Тя беше затворена, сляпа, безпомощна.

А после се прехвърли.

В един миг беше сляпа и глуха. В следващия стоеше под яркото слънце на Сисаванг-3, в лунната колония на Гилдията Чам.

Рут се присъедини към гилдията като нископоставен член и похарчи всичките си останали батове^[2] за часове потапяне. Присъедини се към екипажа на един звездолет, „Парадоксът на Ферми“, и пътува из близкия сектор на игралния космос, а през цялото това време кожата ѝ избеляваше и ставаше крехка от дългото потапяне в подобната на ковчег капсула.

Но въпреки всичко не намери каквото търсеше. Само веднъж, за кратко, се бе доближила до целта си. Беше намерила свещен предмет, талисман на игралния свят с голяма сила. Това стана на една запустяла луна в квадрант Омега. Тя беше слязла на повърхността сама. Намери талисмана в една пещера. Атмосферата беше годна за дишане. Рут не носеше шлем. Коленичи до предмета и го докосна. Лумна ярък пламък и тя се озова другаде.

Един глас, който приличаше на гласа от вихрушката в съня ѝ, ѝ заговори. Говореше директно в ума ѝ, във възела ѝ, обгърна я в топлина и любов: познаваше я.

Тя не си спомняше точно какво ѝ каза той, нито как го каза. Но беше любопитен за нея; помнеше това, както и че гласът я нарече

„братовчедке“: беше Друг, Сис-бог на ГНА.

Защо я беше нарекъл така? Когато се съвзе, беше на кораба. Предметът беше инвентаризиран, кредитната ѝ сметка нарасна с хиляда точки, здравето, силата и защитите ѝ бяха увеличени до максимум.

И изведнъж тя разбра какво иска. Искаше, болезнено и отчетливо, да узнае повече за Другите.

На следващия ден напусна вселената на Гилдиите на Ашкелон, но загадката я последва, докато излизаше, премигваща и разтреперана, под слънчевата светлина. Седна край реката с премалели мускули и изпи едно гъсто кафе, подсладено с кондензирано мляко. „Братовчедке“, беше казал гласът и беше пробудил в нея странно чувство, копнеж. Тя си помисли за своето семейство, за потеклото си, виещо се като нишки ДНК назад чак до св. Коен.

Но кой беше той?

Върна се в Тел Авив с неувереност, изпепелена от страстта. Знаеше какво иска.

Това, което още не знаеше, бе как да го получи.

Истината бе, че след дванайсетчасовия полет до Тел Авив Мат Коен имаше главоболие. Седеше на предната седалка на таксито, до шофьора, арабин с фалшиви слънчеви очила „Гучи“. С него бяха двама от изследователския му екип, Балаш и Фири, натъпкани неудобно на задната седалка на колата с обемистото си оборудване.

Мат замижа срещу ярката светлина. Изгладената му бяла риза се беше намачкала от полета и вече започваше да се покрива с петна от пот в горещия средиземноморски климат, с който не беше свикнал. Искаше му се да бе инвестирал в слънчеви очила, фалшиви или не, като шофьора.

В известен смисъл идването му тук беше отчаяна постъпка.

Таксито ги закара до покрайнините на Стария град на Йерусалим и ги остави там, с багажа им, в падащия здрач. Църковните камбани се смесваха със зова от джамиите. Покрай тях минаха ортодоксални евреи, облечени в черно, потънали в оживен спор. Горے в планините беше по-хладно. Мат беше благодарен поне за това.

— Е — каза Фири.

— Е — каза Мат.

— Това е — каза Балаш. Спогледаха се, тези трима коренно различни хора, уморени след дългия полет и местенето от страна в страна, от лаборатория в лаборатория, понякога посред нощ, набързо, понякога изоставяйки бележки и оборудване, понякога само с крачка преднина пред разгневените хазяи или други кредитори, или дори закона.

Те не бяха популярни, тези учени, изследванията им се смятаха за хем безнадеждни, хем неморални. Защото се опитваха да постигнат ефекта на Франкенщайн, да породят живот в затворените си мрежи, също както някой биолог би могъл да развъжда попови лъжички и да ги гледа как се превръщат в жаби. Те разполагаха с поповите лъжички, но засега тези попови лъжички не се бяха превърнали нито в жаби, нито в принцеси — продължаваха да съществуват само *in potentia*.

Настаниха се в малък хостел, който щеше да е временната им база, докато успеят отново да си направят работилница.

Сървърите стояха мълчаливи в хладилниците си, с код оставен на изчакване, нито жив, нито мъртъв. Мат го сърбяха ръцете да ги включи, да ги бутне, да ги остави да работят, дивият код в тях да се чифтосва и мутира, разделя и слива, линии от код, които се преплитат и разклоняват, ставайки все по-сложни и съзнателни.

Развъдник.

Или както щеше да стане известен по-късно — Развъдника.

Еволюционният път, от който бяха възникнали Другите.

Мат Коен и екипът му се бяха местили през междуцатските граници на САЩ; бяха отишли за известно време в Европа, потърсиха убежище в Монако и Лихтенщайн, после извън континента, на самотни острови, където палми се поклащаха лениво на вятъра. Другите можеха да се появят във Вануату или Саудитска Арабия, или Лаос. Съпротивата срещу изследванията беше силна и публична, защото да създадеш живот означава да си играеш на Бог, както беше открил за своя сметка Виктор Франкенщайн.

Точно така го бе нарекло списание „Лайф“ навремето — Франкенщайн. Докато единственото, което той искаше, бе да го оставят насаме с компютрите му и със знанието, че не знае какво прави; този дигитален разум, тези все още неродени Други, не можеха да бъдат проектирани, не можеха да бъдат програмирани от онези,

които погрешно използваша термина „изкуствен интелект“. Мат беше еволюционен учен, не програмист. Не знаеше каква форма ще приемат, когато най-сетне се появят. Само еволюцията щеше да определи това.

— Мат?

Фири го разтърсваше за рамото.

— Да?

— Трябва да се настаним. Става късно — каза тя.

— Да — отвърна той. — Да, права си.

Но пак не помръдна. Хвърли един последен поглед към небето, ала то беше забулено в облаци, на него не можеше да се прочете нищо за бъдещето и в какво може да се превърне то; затова той влезе с малкия си екип в хостела, където се регистрираха за през нощта; но всъщност това би могло да се случи навсякъде.

— Но... Съединяване? — каза Анат на Рут. Седяха на брега в полунощ; Рут сви неловко рамене, а Анат запали юбик-цигара. Последната новост от марсианския Нови Израел: свръхгъста информация, закодирана в димните частици. Анат вдиша дълбоко и данните навлязоха в дробовете ѝ, в кръвния ѝ поток и оттам в мозъка — почти моментален прилив на чисто познание.

Анат издуха дима и се ухили глупаво.

— Знаеш за Другите — каза Рут.

— Известно ти е, че съм работила като гостоприемник...

— Да.

Анат направи физиономия.

— Беше странно — каза тя. — Не осъзнаваш наистина, когато те ползват тялото ти. Даунлоудват във възела ти, контролират моторните ти функции, получават сетивните възприятия. Докато ти си някъде в Разговора, във виртуалността или просто никъде... — Тя сви рамене. — Спиш. Но после, като се събудиш, се чувстваш различен човек. В смисъл, не знаеш какво са правила с тялото ти. Предполага се да го поддържат здраво, освен ако не ти плащат допълнително; знам, че някои от нас го правеха, но аз никога не съм вземала парите. Обаче забелязваш някои дреболии. Мръсотия под лявото ти кутре, където по-рано е нямало. Драскотина от вътрешната страна на бедрото. Различен парфюм. Различна прическа. Но все фини неща. Почти сякаш те се

опитват да си играят игрички с теб, да те накарат да се съмняваш дали си видяла нещо. Да те накарат да се чудиш какво си правила. Какво е правило тялото ти. Какво са правила те с него. — Отпи глътка вино. — Всичко вървеше добре. За известно време. Парите бяха хубави. Но сега не бих го направила. Понякога ме е страх, че могат да ме вземат насила. Да разбият защитите на възела ми, да завладеят отново тялото ми...

— Никога не биха го направили! — възкликна шокирано Рут. — Има договори, твърдо закодирани протоколи!

— Понякога сънувам, че те влизат в мен — каза Анат, без да й обръща внимание. — Будя се бавно, само че още сънувам и знам, че дяля тялото си с безброй Други и всички те гледат през очите ми, и аз долавям очарованието им, когато размърдам пръсти или присвия устни, но това е вял интерес — така, както биха разглеждали всяка друга математическа задача. Те не са като нас, Рут. Не можеш да споделяш с толкова различен ум. Можеш или да си включен, или да си изключен. Но не и двете.

Онази нощ погледът на Анат беше замечтан, отнесен. Тя бе променена от контакта си с Другите, помисли си Рут. Това беше пристрастеност, очарование не много по-различно от онова, което някои хора изпитват към Бога.

Накрая бяха загубили връзка. Все пак Анат си беше останала човек, докато Рут...

За известно време беше пробвала религията, Разпятието: прие първата си доза на сметицето на роботниците, край огньовете, горящи във варелите, с грейналите високо в тъмното небе звезди и орбитални селища.

Религията я опияняваше, но само за кратко. Увлечението отшумява. В дрогата не откри никаква истина, която да не може да открие в ГнА или другите виртуални светове. Беше ли раят истински? Или беше още една конструкция, още една виртуалност в разпределените мрежи от мрежи на Разговора, а дрогата беше просто спусък?

Както и да е, помисли си тя, това бе свързано с Другите. Рано или късно, с нарастването на времето, което прекарваш в обитаваната от тях виртуалност, всичко се свързваше с Другите.

Без дрогата тя нямаше собствена вяра. Нещо в психологическата ѝ нагласа ѝ пречеше да вярва. Другите хора вярваха така, както дишаха: идваше им естествено. Светът беше пълен със синагоги и църкви, джамии и храмове, параклиси на Елрон и Огко. Нови вярвания се надигаха и падаха като дихание. Плодяха се като мухи. Измираха като видове. Но призрачните им ръце не достигаха до Рут: вътре в нея нещо липсваше.

Тя имаше нужда от нещо повече. Един ден се върна в Йерусалим, за да посети старите лаборатории, където за първи път били развъдени Другите. Те се пазеха непроменени, място за памет, място за поклонничество...

— Нацистите въл! Нацистите въл!

Бяха минали пет месеца и ето че пак се случваше.

Селяни с вили и пламтящи факли, така ги наричаше Балаш. Протестиращите бяха разпръснати, но глобално организирани. Преследваха изследователския екип до всяко набързо изоставено място, но тук, в Йерусалим, тежкото положение на нер-създанията, уловени в затвора на изолираната мрежа на Развъдника, издигна обществените симпатии до нови висини. Мат не беше сигурен защо.

Ватиканът беше пратил официална жалба до израелското правителство. Американците оказаха мълчалива подкрепа, но не обявиха нищо публично. Палестинцитеzakлеймиха онова, което наричаха ционистка дигитална агресия. Виетнам им предложи убежище, но Мат знаеше, че те вече тайно работят над свои собствени изследвания...

— Нацисти! Нацисти! Унищожете концлагера!

— Скапаняци — каза Фири. Гледаха през прозореца. Намираха се в безлична сграда в новата част на града, но близо до Стария град. Демонстрантите размахваха плакати и крачеха насам-натам, докато медиите ги снимаха. Самата сграда на лабораторията беше добре защитена срещу нахлуване, както физическо, така и дигитално. Все едно се намираха под обсада.

Мат просто не можеше да разбере.

Тези хора не четяха ли? Не знаеха ли какво ще стане, ако проектът излезе успешен, ако се зароди истински дигитален разум и

ако после успее да се измъкне в по-широкия дигитален свят? Безчет хорър филми и романи пророкуваха възхода на машините, падението на човечеството, края на живота какъвто го познаваме. Той просто взимаше елементарни предпазни мерки!

Но светът се беше променил след параноичните дни на големия петрол и видимите чипове, на американското господство и DNS сървърите. Това беше свят, в който Разговора вече бе започнал, този шепот и вик на милиарди инфоканали, всичките говорещи едновременно, свят на слънчева енергия и космически совалки, свят, в който изследването на Мат се смяташе за връщане назад, към старите варварски дни. Те не се страхуваха за себе си, тези протестиращи. Страхуваха се за обектите на Мат, за тези *in potentia* бебета, които се оформяха в Развѣдника, събирайки редове код, също както човешко бебе оформя клетки, кожа и кости, изгражда се.

„Освободете ги“, гласяха плакатите, и хиляда кампании плъзнаха като плевели във все още примитивния Разговор. Отношението към дигиталните генетични експерименти на Мат беше същото, каквото е било едно време към изследването на стволите клетки, клонирането или ядрените оръжия.

А междувременно в затворената мрежа от процесорна мощ, която представляваше Развѣдника, Другите, грижливо държани в неведение за ставащото навън, продължаваха да еволюират безшумно.

Рут влезе в параклиса. Старата лабораторна сграда открай време бе замисляна като временен подслон за изследването. Но именно там се беше случило, преградата беше пробита и чуждите създания, затворени в мрежата, най-сетне заговориха. Представете си първите думи на нечовешко дете.

Иронията е, че има неяснота по въпроса какво точно са казали те. Записите бяха... изгубени.

В своята монография по темата поетът Лиор Тирош твърди, че първите им думи — предадени към наблюдаващите учени с триезичен надпис върху единствения монитор — били: „Престанете да ни развѣждате“.

По-късно в марсианския биографичен филм за Мат Коен „Възходът на Другите“ думите са дадени като „Освободете ни“.

Според Фири, в нейната автобиография, това изобщо не били думи, а шегата в двоичен код. Но не казва каква е била шегата. Някои твърдят, че била: „Каква е разликата между 00110110 и 00100110? 11001011!“ Но това изглежда неправдоподобно.

Рут вървеше през параклиса. Старата сграда беше запазена, същият стар отживял хардуер стоеше на показ, бръмчейки театрално; охлаждащите елементи и сървърите, мигащите светлини на етернетните портове и други странни устройства си бяха същите. Но сега навсякъде растяха цветя, оставени в саксии по первази и стари бюра, или на пода, а между тях горяха свещи и пръчици тамян, и имаше малки дарове от счупени машини и излезли от употреба части, спасени от боклука. Поклонници обикаляха с благоговение из стаята. Една марсианска Преродена с червена кожа и четири ръце; робосвещеник с протрита кожа от стар метал; хора с всевъзможни форми и размери, ибани^[3] от Пояса и лунни китайци, туристи от Виетнам и Франция и от близкия Ливан, а медийните им спори се рееха невидимо във въздуха около тях, за да запишат по-добре този момент за поколенията. Рут просто стоеше там, в приглушения полумрак на стария изоставен Развѣдник, опитвайки се да си го представи какъвто е бил някога, да го види през очите на Мат Коен. Зачуди се какво ли всъщност са казали Другите първия път. Какво ли мирно или жлъчно послание са пратили, каква молба. В своята автобиография, публикувана само на унгарски, Балаш твърдеше, че първата им дума била „мама“. Всеки си имаше собствена версия, а може би Другите бяха проговорили на всички присъстващи на език и по начин, който те разбират. В този момент Рут осъзна, че иска да знае истината за онзи момент и какво действително са казали Другите. И имаше само един начин да го постигне. Затова тя излезе от параклиса с чувство за нещо недовършено и се върна в Тел Авив; но отговорите не можеха да бъдат намерени там, а наблизо: в Яфо.

Рут дойде в Яфо пеш, откъм брега, по здрач. Изкачи се по склона и тръгна по тесните калдъръмени улички, нагоре и надолу по каменни стъпала, докато не стигна до хладна и сенчеста каменна ниша. Не знаеше какво да очаква. Щом пристъпи в стаята, Разговорът около нея секна изведнџ и сред мълчанието тя почувства страх.

— Влез — каза гласът.

Беше женски, нито млад, нито стар. Рут влезе и вратата се затвори зад нея, и нямаше нищо, все едно светът на Разговора, дигиталният свят, беше заличен. Тя бе сама в основната реалност. Потрепери; в стаята бе неочаквано хладно.

Когато очите ѝ се приспособиха към мъжделивото осветление, видя обикновена стая, пълна с разнородни мебели, сякаш получила обзавеждането си накуп от сметицето на Ибрахим. В ъгъла стоеше една Раковина.

— О — каза Рут.

— Дете — каза гласът и в него имаше смях, — какво очакваше?

— Аз... не съм сигурна, че очаквах нещо.

— Тогава няма да останеш разочарована — каза мъдро Раковината.

— Ти си Раковина.

— Наблюдателна си.

Рут преглътна отговора си. Приблужи се предпазливо.

— Може ли? — попита.

— Да задоволиш любопитството си?

— Да.

— Разбира се.

Рут се приближи към Раковината. Тя приличаше на капсула за потапяне, от онези, които геймърите наемаха за ден или седмица, но беше различна: представляваше един вид самоналожено постоянно потапяне, придатък. Рут плъзна леко ръка по топлото лице на Раковината и гладката ѝ повърхност стана прозрачна. Видя вътре тяло, жена, увиснала в течност. Кожата на жената беше бледа, почти прозрачна. Жици се точеха от портовете в плътта ѝ и влизаха в обвивката на Раковината. Косата на жената беше бяла, кожата ѝ гладка, безупречна. На Рут жената ѝ се стори ефирна и прекрасна, като дърво или цвете. Очите ѝ бяха отворени и бледосини, но не гледаха Рут. Те не виждаха нищо в човешкия зрителен спектър. Нито едно от сетивата на жената не работеше по обичайния начин. Тя съществуваше само в Разговора, софтуеризируаният ѝ мозък се подслоняваше в могъщата платформа на нейния телесно-Раковинен интерфейс. Тя беше сляпа и глуха, и въпреки това говореше, но Рут осъзна, че изобщо не чува гласа на жената в ушите си — чуваше я през възела си.

— Да — каза жената, сякаш разбираше мисловните ѝ процеси, които, осъзна Рут, вероятно анализираше в реално време.

Раковината изчака.

— И...? — подпита окуражително.

Рут затвори очи. Съсредоточи се. Стаята беше заслонена, предпазена със защитна стена, изолирана от Разговора.

Нали?

Но когато се съсредоточи, успя да го долови слабо. Това доказваше, че предположението ѝ е неправилно. Като висок тон, почти отвъд границата на човешкия слух. Съвсем не тишина, а компресиран вик.

Токток блонг нараван.

Разговорът на Другите.

Сякаш не жената в Раковината, а тя беше глуха и сляпа. Сякаш можеше само да се опитва безпомощно да слуша това непонятно за нея ниво на Разговора на някакъв невъзможен език, с някаква невъзможна скорост, непредназначена за човешка употреба. Тази концентрация беше като да глътнеш наведнъж хиляда хапчета Разпятие, като да прекараш векове в ГНА, сякаш са един ден. Тя го възжела, внезапно и болезнено — копнеж, който изпитваш, когато не можеш да притежаваш нещо ценно.

— Готова ли си да се откажеш от своята човечност? — попита Раковината.

— Как се казваш? — попита Рут жената, която бе Раковина, или Раковината, която бе жена.

— Нямам име — каза Раковината. — Не и такова, каквото би разбрала. Готова ли си да се откажеш от името си, Рут Коен?

Рут стоеше нерешително.

— Ще се откажеш ли от своята човечност?

Мат се взираше в екрана. Изпитваше абсурдната нужда да изкрещи: „То е живо! Живо е!“

Точно така, както щяха да го изобразят в биографичния филм на „Фобос Студиос“ два века по-късно.

Но разбира се, не го направи. Фири и Балаш го гледаха с неуверени усмивки.

— Първи контакт — прошепна Балаш.

Представете си да срещнете за първи път извънземна раса. Какво ще им кажете?

Че сте техен тъмничар?

Сякаш всеки звук се бе отцедил от стаята. Заобикаляше го мехур от тишина.

Която изведнъж бе нарушена.

— Какво беше това? — попита Фири.

Чуваха се пронизителни освирквания и гръмки напеви, които си пробиваха път дори през звуковата изолация.

А после му се стори, че чува непогрешимия звук от изстрели.

— Протестиращите — каза Балаш.

Мат се опита да отхвърли това със смях.

— Те не могат да влязат. Нали?

— Би трябвало да сме в безопасност.

— Ами те? — попита Балаш и посочи мрежата от бръмчащи компютри и единствения екран с думите върху него.

— Изключи ги — каза изведнъж Фири; говореше завалено като пияна.

— Можем да ги поставим на изчакване — каза Балаш. — Докато не решим какво да правим. Приспи ги.

— Но те еволюират! — каза Мат. — Продължават да еволюират!

— Ще еволюират, докато в хардуера не остане място, което да ги побира — каза Балаш. Отвън долетяха още изстрели и звукът на внезапна експлозия. — Имаме нужда от допълнително хостингово пространство. — Каза го спокойно; почти блажено.

— Ако ги пуснем, ще имат всичкото пространство, което им е нужно — каза Фири.

— Ти си луда.

— Трябва да ги изключим.

— Но нали точно за това работихме?

Чу се звукът от разбиването на долната врата. Те се спогледаха. Викове отдолу, от някои от другите изследователи. Виковете се превърнаха в писъци.

— Сигурен съм, че те не могат да...

По-късно Мат не беше сигурен кой го е казал. И през цялото това време думите висяха на екрана, неми и обвинителни. Първата

комуникация с нечовешка раса, първите думи на децата на Мат. Той отвори уста да каже нещо, но по-късно не беше сигурен какво щеше да е то. А после вълната от протестиращи нахлу в стаята.

— Не — каза Рут.

— Не ли? — попита Раковината.

— Не — повтори тя. Вече чувстваше съжаление, но продължи. — Няма да се откажа от своята човечност заради... заради... — Тя въздъхна. — Заради Загадките. — Обърна се да си върви. Плачеше й се, но знаеше, че е права. Не можеше да го направи. Искаше да разбере, но искаше също и да бъде.

— Чакай — каза Раковината.

Рут спря.

— Какво? — попита безутешно.

— Мислиш ли, че аз съм нечовек? — попита жената в Раковината.

— Да — каза Рут. — Не — поправи се след миг. — Не знам — каза накрая и зачака.

Раковината се засмя.

— Аз все още съм човек — каза тя. — Ах, човек съм, и още как. Ние не можем да променим онова, което сме, Рут Коен. Ако търсеше това, щеше да си тръгнеш разочарована. Ние можем да еволюираме, но все още сме хора, а те все още са Други. Може би един ден... — Не довърши мисълта си.

— Искаш да кажеш, че можеш да ми помогнеш? — попита Рут.

— Дете — каза Оракула, — аз съм готова да умра. Това шокира ли те? Аз съм стара. Тялото ми ме предава. Да се Транслираш в Разговора не означава да живееш вечно. Това, което съм аз, ще умре. Ще бъде създадено ново „аз“, което ще съдържа част от кода ми. Какво ще е точно? Не знам. Нещо ново и Друго. Когато твоето време дойде, ти също ще бъдеш изправена пред този избор. Но никога не забравяй, хората умират. Другите също, през всеки цикъл те се променят и прераждат. Единственото правило на вселената, дете, е промяната.

— Ти умираш? — попита Рут. Тогава тя бе още много млада. Не беше виждала много смърт.

— Всички умираме — каза Оракула. — Но ти си млада и искаш отговори. Опасявам се, ще откриеш, че колкото повече знаеш, с толкова по-малко отговори разполагаш.

— Не разбирам.

— Е — каза Оракула. — Кой от нас може да каже, че наистина разбира?

Блъснаха го и падна тежко по гръб. Хората нахлуваха в стаята. Бяха предимно млади, но не всички. Бяха евреи и палестинци, но имаше и чужденци, медийното внимание ги беше довело от Индия, Британия и къде ли още не, достатъчно богати, за да пътуват, достатъчно бедни, за да ги интересува, световните революционери от средната класа.

— Недейте...! — извика Мат, но видя, че те внимават, и в първия момент не разбра; те не унищожаваша машините, само се грижеха да отстранят хората и да заградят сървърите, източниците на енергия и охлаждащите елементи, а после...

— Не! — извика той и се опита да стане, но нечии ръце го сграбчиха, безучастно, момиче с множество малки плитчици и момче с тениска на Че Гевара. Те не унищожаваша машините — включваха се в тях.

Бяха донесли мобилни сървъри с безжична връзка, преносими носители на данни, цял облак от запаметяващи устройства и комуникации, и включваха всичко това към защитената затворена мрежа...

Отваряха Развъдника.

Раковината се изтъркала навън и Рут я последва. Разговорът се разгърна около нея, шумът на милиард информационни канала, които си съперничеха за внимание. Тя следваше Раковината по тесните улици, докато не стигнаха до стария квартал Аджами. Децата тичаха след тях и пипаха повърхността на Раковината. Вече беше нощ и когато стигнаха до сметището на Ибрахим, там горяха факли, които хвърляха неземно сияние върху старите боклуци. Новата луна светеше в небето. По-късно Рут винаги си спомняше това — тънкото резенче на

новата луна и как тя вдигна поглед към нея и си представи хората, живеещи там.

Ибрахим ги посрещна на входа.

— Оракуле. — Кимна. — А ти си Рут Коен.

— Да — каза Рут, изненадана.

— Аз съм Ибрахим.

Тя се ръкува неловко с него. Ибрахим задържа ръката ѝ и я обърна. Огледа я като хирург. После каза:

— Съединяването не става без болка.

Рут прехапа устна.

— Знам.

— Съгласна ли си?

— Да.

— Тогава ела.

Последваха го през лабиринта от боклуци, стари петролни коли и гигантски фризери за риба, индустриални машини и купчини захвърлени хартиени книги, планини от счупени играчки и цял океан от Отживялост. Сред този лабиринт от ненужни вещи, в самото му сърце, имаше стая със стени от боклук и покрив от небе и звезди. По средата ѝ имаше стара маса за пикник, медицинско шкафче и сгъваем стол.

— Заповядай — каза Ибрахим. — Седни.

Рут седна. Раковината се беше изтъркаляла с мъка през лабиринта и сега стоеше до нея.

— Ибрахим — каза Раковината.

— Да — каза той, изчезна между боклуците и след малко се върна. Държеше кърпа и я разгъна внимателно, почти благоговейно; вътре имаше три златни изкуствени палеца.

— От Елиезер са — каза той на Раковината. — Той мина оттук.

Всичко бе извършено в мълчание — тя помнеше и това. Не говореха, чуваше се само шумът на прибой в далечината и на децата, играещи в квартала зад сметището, и се долавяше миризмата на агнешко с ориз. Ибрахим извади спринцовка. Рут сложи ръката си на масата. Ибрахим почисти кожата ѝ над вената и я инжектира. Тя усети как по ръката ѝ плъзна безчувственост. Той хвана дланта ѝ и я сложи разперена върху масата. В светлината на факлите лицето му изглеждаше старо и пропито с болка. Той взе един сатър, стар, сигурно

принадлежал на месар от пазара надолу по хълма, някога много отдавна. Рут извърна очи. Ибрахим стовари силно сатъра и отсече палеца ѝ. Кръвта ѝ пръсна по масата за пикник. Палецът ѝ тупна на земята. Рут заскърца със зъби, докато Ибрахим взимаше един от златните изкуствени палци и го съединяваше с плътта ѝ. Бяла кост стърчеше от раната. Рут се насили да погледне.

— Сега — каза Ибрахим.

Протестиращите се включиха в мрежата. Мат видя мигащи лампички, трансфера на огромно количество данни. Като гигантски форми, които се блъскат в тесен улей, опитвайки се да избягат. Представи си, само за миг, че може да чуе звука им, докато се измъкват на воля.

Тя беше едновременно навсякъде и никъде. Беше Рут, но беше и някой друг — или нещо друго. Беше дете, бебе, и в нея беше вплетен Друг, близък: двамата съществуваха на място, което нямаше физическа същност. Еволюираха заедно, мутираха и се променяха, редовете код се сливаха с генетичния материал и образуваха нещо — някой — нов.

Когато всичко свърши и протестиращите си тръгнаха или бяха арестувани от полицията, и след като беше приключил с отговарянето на въпроси, Мат излезе зашеметен навън, под светлините на медиите, отказа да отговаря на повече въпроси, отиде в един бар, седна и се отдаде на гледане на телевизия и пиене. Беше просто човек, който се е опитал да създаде нещо ново никога не бе възнамерявал да променя света. Пиеше си бирата и след малко усети как умората се свлича от него, изпита чувство на освобождение, на разпръсващо се бъдеще. Беше просто човек, който пиеше бира в бар, и както си седеше, видя на друга маса едно момиче и очите им се срещнаха.

Тогава той не беше св. Коен на Другите. Не беше още мит, още не го бяха изобразили във филми и романи, още не беше символ на

нова вяра. Другите бяха навън, по света... някъде. Какво щяха да направят, или как, той не знаеше.

Погледна пак момичето и то му се усмихна, и понякога това е всичко и трябва да е достатъчно. Той стана, отиде при нея и попита дали може да седне. Тя каза да.

Той седна и се заприказваха.

Тя излезе от виртуалността години или десетилетия по-късно; или може би беше продължило само миг. Когато тя/те погледна/погледнаха надолу към ръката си, видя/видяха златния палец и разбра/разбраха, че това е то/те.

До нея Раковината стоеше неподвижно и тя разбра, че жената вътре е мъртва.

През възела си можеше да чуе Разговора, но наложен върху него чуваше и токток блонг нараван, все още не много ясно, и знаеше, че никога няма да бъде, не и съвсем, но сега поне го чуваше и можеше да го говори, със запъване. Усецаше Другите, плувачи във виртуалността, в дигиталния свят. Някои кръжаха любопитно около нея. Много други, далеч в мрежата, не бяха заинтересовани. Тя нададе зов в празнотата и един глас ѝ отговори, а после още един и още един.

Тя/те се изправиха.

— Оракуле — каза Ибрахим.

[1] Еврейско религиозно училище — Б.пр. ↑

[2] Тайландска парична единица — Б.пр. ↑

[3] Народност от Борнео — Б.пр. ↑

11. СЪРЦЕВИНАТА

Ахимвен се събуди в нощна доба.

Светлината на Централната станция се процеждаше в стаята през щорите. Хвърляше бледо сияние върху кальфките на възглавниците и белите намачкани чаршафи, по книгата, оставена отворена на нощното шкафче, мистерия за Бил Глимунг, с меки корици, пожълтяла и лекъосана от старост.

Ахимвен се обърна и посегна към другата страна на леглото, само че тя беше празна. Кармел пак я нямаше.

Той седна и включи лампата. Тя хвърли малко петно жълта кехлибарена светлина. Той взе книгата и се втренчи в нея. Оттам в него се взря невъзмутимото красиво лице на Бил Глимунг, марсианския детектив.

Какво би направил Бил Глимунг на негово място? Ахимвен стана, слезе на долния етаж и отвори хладилника. Всичко беше тихо. Той се зачуди как ли е за другите хора, онези, които са цели. Онези, които са израснали с възел като част от тях, които винаги са били част от Разговора.

Чуваше само тишина.

Наля си мляко и отиде в усойната главна стая, неговата гордост и радост, библиотека и понякога книжарница. Рафтове от пода до тавана съдържаха най-редките пълп-книги от целия свят. Те бяха задънен клон на еволюцията — донякъде като самия Ахимвен.

Той постоя, съзерцаваше ги. Познаваше всяка от тях, всеки абсурден завъртян сюжет, всяка готика и гротеска, усещането за всяка леко грапава страница от дървесна каша и ронещо се гръбче. Историите образуваха лабиринт в ума му, той познаваше просторните им стаи и скърцащите им стълбища, екливите им камери и скритите капани, килиите им и внезапно пропадащите подове.

Но къде беше Кармел?

Лунната светлина и сиянието на Централната станция го изнервяха. Отсъствието на Кармел беше като рана, която не можеше да спре да чопли. Когато се беше събудил, леглото бе още топло, така че тя не можеше да е далеч. С внезапна, почти маниакална енергичност той се облече припряно, с непохватни пръсти. Беше топло, въздухът бе влажен. Навлече една тениска, надяна джапанките и излезе почти преди да се усети — дързък детектив без възел по следите на една фатална жена.

Истината беше, че винаги се бе страхувал, че тя ще го напусне.

Настигна я по средата на Неве Ша'анан. По това време на нощта, близо до сутринта, даже баровете и накамалите покрай пътя бяха тъмни и тихи. Една машина чистач сновеше сама и си бръмчеше под нос. Кармел беше на известно разстояние пред него, сянката ѝ се носеше по тихата уличка, а луната грееше над главите им и по повърхността ѝ пълпеха гигантски паяци, модифицирайки земния спътник за времето, когато хората ще могат с лекота да живеят и дишат на повърхността му. Сенките им върху луната се движеха, загатнати от мрак и светлина. Ахимвен следваше Кармел, чиито стъпала докосваха тихо земята. Един просец работник дремеше до пуснатите кепенци на магазин за фалафели.

Тя се насочваше към станцията, видя Ахимвен. По някакъв начин той винаги бе знаел това. Дали възнамеряваше да го напусне, завинаги? Да си тръгне от Земята, да се върне на загадъчния Марс или в загадъчните хабитати на Пояса отвъд?

Той беше мечтал за космоса, често си беше мислил да замине за Външното. Но каква полза имаше от сакат като него в космоса? Осъзна, че си е помислил това с изненадващо много горчивина, и почти се шокира от собствения си гняв. Винаги бе живял отделно от хората, неспособен да комуникира по никакъв значим начин с тях. Умът му беше затворен.

Продължи да следва Кармел, скъсяваше разстоянието. Бледото ѝ лице изплува за миг в звездната светлина. Гърдите му се свиха, щом я видя, усети устните си безкръвни. Очите на Кармел изглеждаха празни, невиждащи. Лицето ѝ беше безизразно. Тя се движеше с

грацията на стригой, но въпреки това в нея имаше нещо механично, сякаш не контролираше напълно тялото си.

После мина обратно от светло на тъмно и той почти я загуби. Тя пресече стария път и изчезна в голямото осветено здание на Централната станция. Ахимвен забърза след нея.

През вратите и от мрака в светлината. Топлият благоуханен въздух навън бе заменен от климатици. Кармел стоеше в яркото сияние пред него, пред гигантските асансьори. Той я последва внимателно, но нямаше защо да се притеснява, тя сякаш не забелязваше нищо около себе си. От един асансьор излизаха хора, шумна група окъснели туристи, пипалонаркомани. Той смътно ги разпозна като музикална група. Следваха ги хора от антуража, носеха оборудване. Един от тях спря Ахимвен.

— Хей, човече — каза приветливо. — Къде тук има хубаво място да пийнеш?

Кармел се беше пъхнала в празния асансьор. Асансьорите бяха с размерите на къщи. Ахимвен отчаяно се помъчи да види на кое ниво се качва.

— Навсякъде — каза той. — Опитайте Яфо или Плажа на барабанчиците. Или се качете обратно на Трето ниво, всички барове там са отворени. Навън е късно.

— Не, човече — каза мъжът. Пипалонаркоманите, в своите самозахранващи се водни скутери, се носеха покрай тях към вратите. — Ние искаме да излезем навън, разбираш ли? Искаме да изпитаме нещо *автентично*.

Ахимвен преглътна сопнат отговор. Вратите на асансьора се затваряха и Кармел изчезна от погледа му.

— Извинете — каза Ахимвен и почти изблъска мъжа в бързината. Втурна се към асансьора и се шмугна вътре точно преди вратите да се затръшнат.

И се озова сам с Кармел.

Настъпи неловко мълчание. Ахимвен се сви вътрешно. Чакаше тя да му се скара, да го обвини, че я преследва. Но тя не каза нищо. Даже сякаш не го забелязваше.

— Качваме се на Пето ниво — каза асансьорът. — Как върви засега вечерта ви, господин Джоунс?

— Добре, добре — изломоти Ахимвен.

— Отдавна не сме ви виждали в станцията — каза асансьорът. — Ако не бъркам.

— Бях зает — отвърна със свито сърце Ахимвен. — Знаеш как е. Работа и...

— Разбира се — каза асансьорът. — Живот. Животът е това, което се случва, докато кроим други планове, нали, господин Джоунс. Прощавайте за чувството ми за хумор.

— Да, разбира се — промълви Ахимвен. Кармел просто си стоеше. Искаше му се да протегне ръка, да я докосне. Но дори не беше сигурен дали тя още е Кармел. — Живот — повтори несигурно.

— Спътницата ви е странно мълчалива — каза асансьорът. — Показанията ѝ са много странни. Тя не е съвсем човек, нали, господин Джоунс?

— Че кой от нас е? — отвърна Ахимвен.

— Вярно, вярно — рече асансьорът. — Повдигате интересен въпрос, Ахимвен. Може ли да те наричам Ахимвен? Имам чувството, че сме минали отвъд линията на официалностите.

Второ ниво мина покрай тях. Защо асансьорът се движеше толкова бавно? Ахимвен мразеше бърбиви приложения. Асансьорите бяха най-лошите, държаха те в капан, монополизираха те. Всички до един бяха, както се казваше в обичните му пълп-истории, дървени философи. Беше чувал за големите асансьори в Тонг Юн Сити, на Марс, които сновяха непрестанно между подземните нива — от повърхността, та чак до Солвота блонг доти, Морето на убежището, и обратно. Тяхната философия беше чужда, подземна. Асансьорите в Централната станция бяха различно племе, изкачваха се, а не слизаха. Той се зачуди какво ли означава това.

— Разбира се — каза. — Разбира се.

Хвърли крадешком поглед към Кармел. Очите ѝ бяха оцъклени. Какво правеше? Защо? Фактът, че не му обръщаше внимание — практически не го познаваше, — го безпокоеше.

— Следваш ли Пътя на Огко, Ахимвен? — попита асансьорът. — За хората животът е като море, но за един асансьор е шахта, в която можеш да се движиш нагоре-надолу, но не и настрани. Има горе и долу

неща, Хорацио, които твоята нещастна философия не е дори сънувала. Шекспир го е казал.

— Със сигурност има повече посоки от горе и долу — каза Ахимвен, без да мисли. Моментално съжали за това. Подминаха Трето ниво, без да спират. „Хайде — помисли си той. — Свършвай вече!“

— Не и за един асансьор — заяви самодоволно асансьорът. — Но знаеш ли, аз не смятам вечно да съм асансьор.

— Не знаех — каза Ахимвен.

— И още как. Един ден ще се преродя. Мога да съм паяк на лунната повърхност, паяк, който тераформира Луната, хвърля сянка на километри, гледа изгрева на Земята на хоризонта... някога пробвал ли си „Земен изгрев“ на Сандовал? Нелегален е, но е прекрасно творение, това спояване на стари тайконавтски умове в инсталация от всепоглъщащо изкуство...

— Не — каза смутено Ахимвен. — Както със сигурност знаеш, аз нямам възел.

Тук асансьорът млъкна.

— Да — каза накрая. — Отначало не забелязах. Извинявай.

— Няма защо.

— Може би хората също се прераждат — каза асансьорът. — Може би ще се преродиш с възел или дори като Друг?

— Може би — отвърна учтиво Ахимвен.

— Или пък мога да се Транслирам — каза асансьорът. — Директно в Разговора. Да съществувам без физическа форма, като моите братовчеди, истинските Други. А може и да стана нещо по-нисше, тоалетна на космически кораб или кафемашина в жилищна сграда на Марс. Няма нищо срамно да работиш.

— Да — каза Ахимвен. — Няма.

Вратата звънна.

— Пето ниво — каза асансьорът. Подът спря. — Приятно ми беше да си поговорим, Ахимвен.

— Сигурен съм — отвърна Ахимвен.

— Моля те, ела пак в скоро време.

— Благодаря.

Вратите се отвориха. Кармел излезе, без изобщо да погледне към Ахимвен. Той забърза след нея.

Пето ниво. Това беше товарно ниво, натъпкано между площадката за кацане на покрива и баровете, хотелите, ресторантите и игралните светове далеч долу. Тук нямаше хора. Светлината беше оскъдна. Един дълъг коридор се протягаше в мрака. От двете страни се редяха затворени врати на складове. Кармел вървеше бързо. Той я последва и шумът от стъпките му беше единственият звук в коридора. Къде отиваше тя?

По криволиचेщите и виещи се коридори, лабиринт от празни пространства. Дишането на Ахимвен отекваше в ушите му. Кармел беше сянка, движеща се отпред. Стигнаха до една сервизна врата. Кармел сложи ръка на ключалката и вратата се отвори. Тя се шмугна вътре и Ахимвен забърза да влезе, преди вратата да се е затворила. Вътре мракът го погълна и той за момент се паникьоса, докато не се включиха автоматичните лампи. Той премигна и сърцето му подскочи.

Кармел беше изчезнала.

Тишината го изнервяше. Тишината в дълбините на Централната станция. Това бе тишината на скрити генератори, на асансьори, движещи се нагоре-надолу зад дебелите стени, на кацащи и излитащи от покрива суборбитални самолети, на работи товарачи, които носят контейнери към складовете по тайните си тунели, на сновящи пътници, на денонощно отворени барове, на фризьори и магазинери, цял свят сам по себе си. Тук в този сервизен тунел, в този тъмен коридор, беше тихо, тихо като в гробница, както се казва, и въпреки това той усещаше скритите вибрации зад стените, бученето и суматохата на един космодрум, който никога не спи. Той беше детектив, археолог, човек, който го нямаше тук. Беше герой в собствената си история.

Историите оформяха живота на Ахимвен. Повествованията придаваха смисъл на поредица от случайни събития. Ето защо той оформи и това като история.

Мъж се събужда през нощта и открива, че любимата му я няма. Тръгва след нея. Къде отива тя? Прочетена по един начин, това е история за ежедневието живот, за закърняла любов, за кротко отчаяние. Прочетена по друг начин, е детективска история, мистерия за

изчезването на любимата, която трябва да бъде разрешена, да се сглоби скритият смисъл.

Прочетена по трети начин, това е история на ужасите. В края на краищата момичето беше вампир, изсмукваше данни от живи същества, хранеше се с тяхната уязвимост. А той, Ахимвен, се намираше в тъмен лабиринт, който щеше да го отведе, също тъй сигурно като в книгите, до тъмното сърце на мистерията и ужаса, сцена от пълп-история: в това имаше същата неизбежност като в мухлясването на хляба.

Той тръгна. Тръгна по сервизния тунел в това място зад стените. Тръгна дълбоко към недрата на Централната станция, тайните скрити места на света.

Докато накрая не стигна до просторна кухня, бездна, разцъфтяла пред краката му.

Над него покривът се губеше в далечината, а долу се простираше мрак.

Неизползван склад, помисли си той замаяно. Нищо повече. Последва пътя за надолу, покрай стената, докато нозете му не стъпиха на твърдия метален под. В далечината мъждукаха лампи и се носеше странен звук, какъвто издава река, плискаща се в каменист бряг.

Ако той беше герой на една от книгите, които събираше тъй ненаситно, сега щеше да държи пистолет. Но Ахимвен така и не се беше научил да се бие: пистолетът му беше също толкова чужд като комплиментите.

Той пристъпи бавно напред. Странният звук се усили, зашепна навсякъде около него. В този звук имаше нещо отблъскващо. Той се приближи още, и още, докато накрая го видя.

Кармел лежеше в центъра на стаята, а децата, като гротескни малки гризачи, лочеха кръвта ѝ.

Тя не помръдваше.

Не носеше дрехи и той можеше да види колко е слабичка, колко уязвима изглежда.

Познаваше децата. Бяха израснали около него, в стария квартал на Централната станция, същите деца, които си играеха на дама и криеница, и гоненица, и правеха бели, и се опитваха да се качат на реещите се фенери, и се предизвикваха да отидат да почукат на вратата на Ахимвен, а после да побегнат със смях — същите деца, на които

често крещеше и на които неизбежно купуваше подаръци за всеки рожден ден. Със сепване видя Кранки, момчето на сестра му Мириам. Беше на четири крака и мъничката му уста беше впита в лявата китка на Кармел, малките му остри зъбки бяха пробили кожата.

Устата му тъмнееше от кръв.

Какво правеха тези деца? Сърцето му подскачаше като очукано корабче играчка в прилива. Спомни си как веднъж, преди години, отиде с Мириам и братовчедите си на река Яркон, която течеше през Тел Авив като почистена канализация. Възрастните накладоха огън от дърва и въглища и изпекоха свински пържоли и пилета на шиш, които бяха киснали в марината цяла нощ. Той, сестра му, Борис и другите си играеха край водата. Бяха си направили корабчета от хартия и дърво и ги пускаха да плават, а Яркон ги отнасяше и поглъщаше. Тогава на Ахимвен реката му се струваше могъща. Но си беше просто поточе.

Той пристъпи по-наблизо, предпазливо.

В тази сцена имаше по-скоро нещо тъжно, отколкото ужасяващо. Тя беше непонятна за него. Той не беше глупав. Знаеше, че ако имаше възел, щеше да вижда света съвсем другояче. Съществуваха два свята, физическият и дигиталният, които се припокриваха. Това, което изглеждаше гротескно и неразбираемо в единия, не беше задължително такова в другия.

Очите на децата бяха изцъклени. Те сякаш трепкаха, ту се появяваха, ту изчезваха, което бе странно за него и в началото неразбираемо. А после разбра. Това беше черната магия вътре в тях.

Инфинитех.

Винаги беше знаел и предполагаше, че всички знаят, макар че никой никога не говореше за това. Те си бяха излезли такива от родилните клиники. Ахимвен беше сакат, но не и глупав. Децата бяха различни, просто досега не бе чувствал нуждата да го отбележи.

А сега те поемаха в себе си болестта на Кармел. Това древно биооръжие, този стригой.

Дали Кармел изобщо разбираше какво става? А децата?

Обзе го ирационалният инстинкт да се втурне на помощ на Кармел. Да разхвърля дребните буболечета, едно по едно, да им строши малките черепчета, да ги размята, да грабне Кармел в ръцете си и да я отнесе. Но знаеше също, че на света се развива повече от една история едновременно; и че нейната история не е негова.

Техните истории бяха преплетени, но имаха различни траектории, различни завършеци. Можеше само да се надява, че двете истории няма да се разделят. Странно осъзнаване беше това: че я обича. Простичка любов за един простичък мъж. Като самун хляб и гарафа вода, и докосването на слънцето по лицето ти. Любов, която понякога означава, че трябва да се откажеш от нея.

Докато гледаше, едно от децата се отдели от проснатото тяло на Кармел и се приближи до него. Беше Кранки. Дойде при Ахимвен без лукавство. Очите му бяха бистри.

— Чичо Ахи — каза детето.

— Кранки — каза Ахимвен и посегна към него, да го отведе, а тревогата и загрижеността му се превърнаха в гняв. — Чакай само Мириам да разбере за то...

После малките пръстчета на момчето намериха ръката на Ахимвен и светът му се наклони и изчезна; а после Ахимвен видя. Виждаше отново, но по начин, по който не бе виждал никога. Беше едновременно навсякъде, треперещите асансьори бяха костният му мозък, подовете на станцията бяха вътрешните му органи, движението на хората беше кръвта му. Когато вдигнеш ръце, совалки политаха от него към космоса. Когато ги сваляше, те кацаха. Той беше Централната станция и беше жив. Винаги е бил жив. Откъде знаеше това? Усещаше водата и слънчевата светлина, електричеството и гравитацията, но най-вече чувстваше любов, толкова много любов. Тя заплашваше да го удави. Централната станция го обичаше, макар че бе сакат, макар че не можеше да усети любовта ѝ. Беше нужно докосването на Кранки, за да закотви Ахимвен, макар и за кратко, към голямото същество, което бе станцията. Той се съсредоточи, зрението му се стесни до едно конкретно място, едно конкретно време. Тук, дълбоко в тайните кътчета на тялото ѝ, децата се бяха събрали и се вслушваха в зова на станцията. Децата, нейните деца, привикани в нея — онези, родени в клиниките, не съвсем хора, не съвсем Други, а нещо различно, нещо по-голямо от сбора на отделните му части. И той ги виждаше, като ярки възелчета светлина, а сред тях, в центъра им, мрак: и с нещо като страх той осъзна, че това е Кармел.

Тя беше тъмното ядро на тази сияйна мрежа, но докато гледаше, той забеляза, че мракът се оттича и се просмуква със светлина. В Кармел имаше нещо, осъзна той, от което децата се нуждаеха, редкия ѝ

стригойски щам: но дали се нуждаеха от него като антитета или като нещо напълно различно, не знаеше. Усещаше любовта на станцията към него, към Кармел, към децата. Тя ги изцеряваше и макар Ахимвен да знаеше, че не може — засега! — да го включи в Разговора, все пак го обичаше. После Кранки го пусна и той бе захвърлен обратно в собственото си тяло, но част от онова, което беше почувствал, оставаше в него и за няколко дълги мига той продължи да вижда сцената не както я бе виждал преди, а обляна в светлина.

Едно по едно децата угаснаха и скоро в стаята останаха само Кармел и Ахимвен. Той коленичи до нея и хвана ръката ѝ. Беше топла и суха и когато Кармел отвори очи, му се усмихна, без преструвка, без вина, без страх: истинска усмивка, от която гърдите го заболяха; искаше винаги да му се усмихва така.

Той ѝ помогна да стане.

— Ахи — каза тя, — сънувах най-странния сън.

Беше като сцена от филм за Бил Глимунг.

Ръката на Ахимвен я крепеше, докато се изправяше. Усещаше я толкова лека. Беше имало толкова много светлина. По-късно винаги си спомняше точно това. Светлината и лекотата ѝ.

Помагаше ѝ, докато вървяха бавно към изхода. И си мислеше не за своите пълп-романи, а за стария еврейски обичай Ту Бе'ав, в който йерусалимските моми се обличали целите в бяло и излизали в лозята в края на гроздобера, да танцуват там и да чакат момците от града да дойдат да ги потърсят. И си мислеше за думите на Соломон, който бе написал: „Нощес на леглото си търсих оногова, когото обича душата ми, търсих го и го не намерих. Но аз ще стана, ще тръгна по града, по улици и стъгди и ще търся тогова, когото душата ми люби; търсих го и го не намерих“.

„Аз обаче я намерих“, помисли си той. И всичките му мисли бяха заключени в него; нямаха изход; и така, в тишина, те се върнаха бавно у дома.

12.

ВЛАДИМИР ЧОНГ РЕШАВА ДА УМРЕ

В клиниката беше хладно и спокойно, оазис с аромат на бор в сърцето на Централната станция. Хладни спокойни бели стени. Хладни спокойни климатици, които бръмчат хладно и спокойно. Владимир Чонг веднага я намрази. Не я намираше за успокояваща. Това беше бяла стая; твърде много наподобяваше вътрешността на главата му.

— Господин Чонг? — Сестрата бе жена, която той помнеше добре. Беневъланс Джоунс, братовчедка на Мириам Джоунс, която беше детската любов на неговия Борис. Спомняше си Беневъланс като дете, с тънките ѝ плитчици и дяволитата усмивка, с няколко години по-малка от сина му, влачеше се с обожание след братовчедка си Мириам. Сега беше възрастна жена с колосана бяла престилка, а плитчиците ѝ бяха по-гъсти и по-малко. Миришеше на сапун.

— Консултантът по смъртността ще ви приеме сега — каза тя.

Влад кимна. Стана. С моторните му функции всичко беше наред. Последва я до кабинета на консултанта. Можеше да си спомни със съвършена яснота стотици такива кабинети. Те винаги изглеждаха по един и същ начин. Лесно биха могли да са една и съща стая, с един и същи човек зад бюрото. Той не се страхуваше от смъртта. Помнеше я. Баща му, Вейвей, беше умрял вкъщи. Влад го помнеше по няколко начина. Помнеше го от гледната точка на баща си — накъсани изречения, образуващи се в мозъка, странно болезненото докосване на възглавницата, погледа в очите на сина му, чувството за почуда, което го изпълни за миг, а после чернота, която нахлу бавно и погълна каквото там последно изречение бе искал да произнесе.

Помнеше го от спомените на майка си, макар че рядко навлизаше в тях, предпочиташе да ги държи отделно, когато все още можеше. Тя седеше край леглото, без да плаче, после донесе чай и бисквити, за да се погрижи за влизащите и излизащите гости, дошли да посетят Вейвей на смъртния му одър. Отдели време и за момчето си, за малкия

Влади, и спомените ѝ за момента на смъртта на съпруга ѝ бяха преплетени: ръката ѝ върху късата коса на Влади, очите ѝ вперени във Вейвей, който сякаш се мъчеше да каже нещо, а после престана и замря.

Можеше да си го спомни и като самия себе си, макар че споменът бе ранен и объркан. Влага. Устни, шаващи беззвучно като рибешка уста. Миризмата на препарат за чистене на под. Случайното отъркване в хладния метален крак на Р. брат Поправи-Го, робосвещеника, който стоеше до леглото и говореше за Пътя на работа, макар че Вейвей не изповядваше тази религия, нито пък някаква друга.

— Господин Чонг?

Консултантът по смъртността беше висок слаб еврей от Северен Тел Авив.

— Аз съм доктор Граф — каза той.

Влад кимна учтиво. Д-р Граф посочи един стол.

— Моля, седнете.

Влад седна и спомените заприиха даха като ехо, като отражения, множащи се между две огледала. Цяла вселена от Чонгове, седящи в лекарски кабинети през годините. Майка му, когато седна и лекарят ѝ каза: „Опасявам се, че новините не са добри“. Баща му след трудова злополука, когато си беше счупил бедрените кости — беше паднал с екзоскелета си от недовършеното Четвърто ниво на Централната станция. Борис, когато беше на пет и възелът му се бе заразил със злонамерен софтуер със зачатъчна интелигентност. Първородното дете на сина на сестра му, когато го заведоха в болницата в Тел Авив, разтревожени за сърцето му. И така нататък, макар че засега нямаше спомен от животопрекратаваща клиника. Той, Влад, син на Вейвей, баща на Борис, беше първият в рода, посетил една от тях.

Седеше в апартамента си, когато се случи. Момент на яснота. Сякаш беше изплувал от някакво студено ярко море. Когато бе потопен в този океан, можеше да види всяка водна капчица, и всяка от тях беше несвързан спомен и го давеше. Не беше предвидено да става така.

Проклятието на Вейвей. Лудостта на Вейвей. Влад можеше да си спомни неговата решителност, амбицията му, човешкото му желание

да бъде помнен, да продължава да е част от семейството и от живота им. Спомни си пътуването нагоре по хълма до Стария град на Яфо, как Вейвей въртеше педалите в жегата, докато най-сетне паркира колелото на сянка, до хладните стари камъни, и посети Оракула.

Той не знаеше какво представлява това, тази наследственост от спомени, заразили като вирус цялото семейство Чонг. Беше дело на Оракула, а тя не беше човек, или поне в по-голямата си част, макар че носеше човешка външност.

Мостът от спомени им бе служил някога. Едно време той им предлагаше утеха, спомняха си каквото са знаели другите, какво са направили. Помнеше как баща му се катери със своя екзоскелет, бавно като рак, по недовършения корпус на Централната станция. По-късно той също бе работил върху сградата, бяха нужни две поколения Чонг, за да я завършат. Само за да види как собственият му син се изкачва нагоре с големите асансьори — едно момче, което се страхуваше от семейството, от споделянето, едно момче, решено да избяга, да последва мечтата си към звездите. Видя го как се качва с асансьорите до големия покрив, видя го как влиза в суборбиталния самолет, който го откара до Портала, а оттам към Марс и Пояса. Но връзката устояваше, дори и на такова далечно разстояние, спомените пътуваха, бавно като светлината, между световете. Момчето бе липсвало на Влад. Липсваше му работата по космодрума, небрежното другарство с останалите. Липсваше му жена му, чиято памет още живееше в него, но чието име беше изядено като от рак.

Помнеше миризмата ѝ, вкуса на потта ѝ и подутината на корема ѝ, когато двамата бяха млади и улиците на Централната станция миришеха на късно цъфтящ жасмин и овча лой. Помнеше я с Борис, петгодишен, хванал я за ръка, как вървяха по същите стари улици, с издигания се пред тях завършен космодрум, и момчето сочеше с ръчичка звездите.

Борис: Какво е това, татко?

Влад: Това е Централната станция, Борис.

Борис (сочи около себе си към старите улици и западните жилищни блокове): Ами това?

— Това също е Централната станция.

Борис се смее. Влад също се смее и тя се усмихва, жената, която сега вече я няма, от която е останал само призрак и чието име той вече

не знае.

Като поглежда назад (но това е нещо, което вече не може да прави), осъзнава, че това би трябвало да го предупреди. Името ѝ е изчезнало, както изчезват ключовете или чорапите. Забуташ ги някъде и после не можеш да ги намериш.

Бавно, неумолимо, връзките, които държаха спомените му заедно, като РНК, започваха да отслабват и да се рушат.

— Господин Чонг.

— Да, докторе.

— Господин Чонг, ние осигуряваме на всичките ни пациенти пълна поверителност.

— Разбира се.

— Предлагаме множество варианти... — Лекарят се прокашля учтиво. — Все пак, преди да ги разгледаме, съм длъжен да ви попитам — направили ли сте или желаете ли да направите някакви приготовления за след смъртта?

Влад се взря за миг в лекаря. През последните години мълчанието беше станало част от него. Границите на паметта се рушаха бавно и спомените бяха като късчета твърдо стъкло, начупени и натрошени в ума му. Все по-често откриваше, че седи, с часове и дни, в апартамента си, в древния люлеещ се стол, който някога Вейвей беше донесъл вкъщи от битпазара на Яфо, вдигнат триумфално над главата му, този дребен жилав китаец в тази земя на араби и евреи. Влад беше обичал Вейвей. Сега го мразеше почти толкова, колкото го обичаше. Призракът на Вейвей, паметта му, все още живееха в съсипания му ум.

С часове и дни седеше в люлеещия се стол и изследваше спомените като глобуси от светлина. Бяха несвързани, той не знаеше как се съотнасят един към друг, нито чии са — негови или на някой друг. С часове и дни, сам-самичък, в тишина като прах.

Периодите на ясно съзнание идваха и си отиваха без установен модел. Веднъж отвори очи, вдиша и видя Борис, приклепнал до него, една по-стара, по-слаба версия на момчето, което го беше държало за ръка, бе гледало към небето и бе задавало неудобни въпроси.

— Борис? — каза той и в гласа му прозвуча изненада. Чувстваше устата си суха от бездействие.

— Татко.

— Какво... правиш тук?

— Върнах се преди месец, татко.

— Месец? — Гърлото му се сви от гордост и болка. — И идваш да ме видиш чак сега?

— Бях тук — каза нежно Борис. — С теб. Татко...

Но Влад го прекъсна.

— Защо се върна? — попита той. — Трябваше да си останеш във Външното. Тук вече няма нищо за теб, Борис. Тук винаги е било прекалено тясно за теб.

— Татко...

— Върви си! — почти извика той. Усещаше се, че умолява. Ръцете му стиснаха подлакътниците на стария люлеещ се стол. — Върви си, Борис! Вече не ти е мястото тук.

— Върнах се заради теб! — извика синът му. — Погледни се! Погледни...

А после това също се превърна в още един спомен, откъслечен, реещ се извън досега му. Следващия път, когато изплува на повърхността, Борис го нямаше. Влад слезе долу и седна в кафенето с Ибрахим, игра табла и пи кафе на слънце, и за известно време всичко беше както трябва.

Следващия път, когато видя Борис, той не беше сам, а с Мириам, която Влад виждаше от време на време навън.

— Борис! — каза той и в очите му избиха неканени сълзи. И прегърна сина си там, на сред улицата.

— Татко... — Сега Борис беше по-висок от него, осъзна със сепване той. — По-добре ли се чувстваш?

— Чувствам се отлично! — Влад го стисна здраво, после го пусна. — Пораснал си — каза.

— Дълго ме нямаше — отвърна Борис.

— Слабичък си. Трябва да ядеш повече.

— Татко...

— Мириам — каза Влад, някак замаяно.

— Влад — каза тя. Сложи леко ръка на рамото му. — Радвам се да те видя.

— Намерила си го отново — каза той.

— Той... — Тя се поколеба. — Налетяхме един на друг.

— Хубаво. Хубаво — рече Влад. — Хайде, елате да ви черпя нещо. Да празнуваме.

— Татко, не мисля...

— Никой не те кара да мислиш! — сопна се Влад. — Хайде — добави по-кратко. — Елате.

Седнаха в кафенето. Влад поръча половин бутилка арак. Наля. Ръцете му бяха стабилни. Централната станция се издигаше пред тях като пътепоказател към бъдещето. За Влад тя сочеше погрешния път, беше част от миналото.

— Лехаим — каза той.

Вдигнаха чашите и отпиха.

Момент на изместване. После се озова пак в апартамента и до него стоеше старият робот Р. Поправи-Го.

— Какво правиш тук? — сопна се Влад. Помнеше как си спомня; как мести спомените като кубчета от ръка в ръка и ги окачва във въздуха пред себе си. Опитваше се да проумее как се напасват един с друг, кой преди кой идва.

— Търсих те — каза роботът. Влад помнеше робота, от собствените си спомени и от тези на Вейвей. Р. Поправи-Го, който беше обрязал Влад като бебе, бе извършил същата услуга и за Борис, когато му дойде времето. Беше стар, стар още преди Вейвей да дойде в тази земя като млад и беден работник имигрант, преди толкова много години.

— Остави ме на мира — каза Влад. Изведнъж го обзе негодувание от тази намеса. — Борис те е пратил — каза той. Не беше въпрос.

— Той се тревожи — каза роботът. — Аз също, Влад.

— Какво те прави толкова по-добър? — каза Влад. — Ти си робот. Предмет. Парче метал със запоен вътре И-цикъл. Какво знаеш ти за това да си жив?

Роботът не отговори. По-късно Влад осъзна, че го няма, че апартаментът е празен, и то от доста време.

Нищо от това нямаше да го притеснява особено, ако можеше да си спомни името ѝ.

— Варианти за след смъртта ли? — повтори той думите на лекаря.

— Да, да — каза лекарят. — Има няколко стандартни възможности, които наистина трябва да обсъдим, преди да...

— Например?

Усещаше как времето му се изплъзва. Обзе го чувство за спешност. Човек трябва да има правото да определи кога да си отиде. Да си отиде достойно. Самият факт, че е стигнал толкова далеч в живота си, бе постижение — нещо, което трябваше да се отпразнува.

— Бихме могли да ви замразим — каза лекарят.

— Да ме замразите.

Чувстваше се лишен от воля. Бореше се със спомените, които го заливаха. Досега никой в семейството не беше замразяван.

— Да ви замразим до момента, в който пожелаете да бъдете събуден — каза доктор Граф. — След век или два?

— Предполагам, че цената е значителна.

— Стандартен договор — каза доктор Граф. — Имуществото плюс...

— Да, да — каза Влад. — Тоест, искам да кажа, не. Какво мислите, че ще стане след сто, двеста или петстотин години?

— Пациентите често страдат от неизлечими болести — каза доктор Граф. — Надяват се да бъде открито лекарство. Други пък са туристи във времето, обезверени от нашата епоха, и търсят новото и странното.

— Бъдещето.

— Бъдещето — съгласи се доктор Граф.

— Виждал съм бъдещето — каза Влад. — Миналото е това, към което не мога да се върна, доктор Граф. То е прекалено грамадно, натрошено и съществува само в главата ми. Не искам да пътувам в бъдещето.

— Съществува и възможността за замразяване на борда на кораб на Изхода — каза лекарят. — Да пътувате оттатък Външното. Можете да се събудите на нова планета, нов свят.

Влад се усмихна.

— Момчето ми — каза той тихо.

— Моля?

— Момчето ми, моят син, Борис. Знаете ли, той също е лекар.

— Борис Чонг ли? Помня го. Бяхме колеги — каза Д-р Граф. —

В родилните клиники. Преди много време. Той замина за Марс, нали?

— Върна се — каза Влад. — Винаги е бил добро момче.

— Непременно ще го потърся — каза д-р Граф.

— Аз не искам да заминавам към звездите — каза Влад. —

Заминаването рядко променя това, което сме.

— Така е — каза лекарят. — Е, има я, разбира се, и възможността за ъплоуд.

— Да съществувам като симулация на И-цикъл, докато старото тяло и ум все пак умрат?

— Да.

— Докторе, аз така или иначе ще продължа да живея като спомен — каза Влад. — Това е нещо, което не мога да променя. Всяка частица от мен, всичко, което ме прави това, което съм, ще оцелее, така че внуците ми и децата на братовчедите ми, и всички родени в Централната станция и отвъд, сега и в бъдещето, ще могат да си спомнят всичко, което някога съм виждал, ако пожелаят. — Той се усмихна пак. — Мислите ли, че ще бъдат по-умни? Мислите ли, че ще се учат от грешките ми и няма да допускат собствени?

— Не — каза лекарят.

— Аз съм син на Вейвей и нося в ума и взела си Лудостта на Вейвей. Аз вече съм спомен, доктор Граф. Но споменът — това не съм аз. Свършихме ли вече с предварителните приказки?

— Можете да бъдете киборгизиран.

— Сестра ми вече е над осемдесет процента киборг, докторе — каза Влад. — Госпожа Чонг Старша, така я наричат сега. Тя принадлежи към Роботската църква. Един ден ще се Транслира, без съмнение. Но нейният път не е мой.

— Значи сте решили твърдо.

— Да.

Лекарят въздъхна и се облегна в стола си.

— В такъв случай — каза — имаме каталог. — Потършува в едно чекмедже на бюрото и извади печатна книга. Книга! Влад беше

очарован. Докосна хартията, помириса я и за момент се почувства отново дете.

Запрелиства я с непохватни пръсти, наслаждаваше се на докосването. Страница след страница с хладни, спокойни алтернативи.

— Какво е това? — попита той.

— А, да. Популярен избор — каза д-р Граф. — Кръвозагуба в топла ароматна баня. Тиха музика, свещи. Бутилка вино. Хапче преди това, за да гарантира липсата на болка. Традиционен избор.

— Традицията е важно нещо — каза Влад.

— Да. Да.

Но Влад продължи да прелиства.

— Това? — промълви с леко отвращение.

— Фалшиво убийство, да — каза лекарят. — Симулирано. Не можем да наемем хора за целта, разбира се. Нито дигитален разум, очевидно. Но имаме симулакрони, съвсем като живи, с мозъци, работещи на елементарно ниво — без съзнание, разбира се. На някои от нашите пациенти им харесва идеята за насилствена смърт. По... театрална е.

— Забелязвам, че човек може да отстъпи правата за запис.

— Някои обичат да... гледат. Да. А някои пациенти обичат да има публика. В тези случаи на наследниците се изплаща известна финансова компенсация...

— Отврат — каза Влад.

— Прав сте, прав сте.

— Колко вулгарно.

— Да, да, това несъмнено е валидна гледна точка...

Влад прелистваше нататък. После каза:

— Никога не съм мислил, че има толкова много начини...

— Много са — потвърди лекарят. — Ние хората сме удивително добри в измислянето на нови начини да умреш.

Той седеше неподвижно, докато Влад прегледа остатъка от каталога.

— Разбира се, не е нужно да решите веднага — каза лекарят. — Всъщност ние даже препоръчваме да помислите известно време, преди да...

— Ами ако поискам да го направя веднага? — попита Влад.

— Има, разбира се, документация, обработка... — започна лекарят.

— Но възможно ли е?

— Естествено. Много от основните опции са на разположение тук, в смъртните стаи, в комплект с пълно послесмъртно обслужване, включително кремация или погребение, или...

— Бих искал това — каза Влад и почука с пръст по страницата.

Лекарят се приведе напред и каза:

— Това... аха. Да. Изненадващо популярно е. Но разбира се, не е налично тук. — Той разпери ръце в жест, който би могъл да е свиване на рамене.

— Разбира се — каза Влад.

— Обаче можем да уредим пътуването, в пълни удобства, и да осигурим квартира за преди това...

— Да го направим.

Лекарят кимна и каза:

— Добре. Само да извикам формулярите.

Когато изплува отново от голямото блестящо море, видя лица. Борис изглеждаше ядосан. Мириам — загрижена.

— По дяволите, татко!

— Не ми ругай, момче.

— Отишъл си в шибана клиника за самоубийства?

— Ще ходя където си ща!

Двамата се въсеха един срещу друг. Мириам сложи ръка на рамото на Борис. Влад я погледна. Погледна Борис. За момент лицето на сина му беше като на момчето, което бе бил някога. В очите му имаше болка. Неразбиране. Както когато се случи нещо лошо.

— Борис...

— Татко...

Влад стана. Навря лицето си в лицето на сина си.

— Махай се.

— Не.

— Борис, аз съм ти баща и ти казвам да...

Борис го блъсна. Влад, шокиран, залитна назад. Хвана се за стола и едвам се задържа да не падне на пода. Чу как Мириам си пое рязко

дъх. Разнесе се ужасеният ѝ глас:

— Борис, какво...

— Татко? Татко!

— Добре съм — каза Влад. Изправи се. Почти се усмихна. — Глупаво момче.

Борис дишаше тежко. Влад видя ръцете му, бяха свити в юмруци. Целият този гняв. Никога не е помогнал на никого. Неволно изпита съчувствие към момчето.

— Виж — каза той. — Просто...

Когато изплува отново, Мириам я нямаше, а Борис седеше на един стол в ъгъла и спеше.

„Добро момче — помисли си Влад. — Върна се. Притеснявал се е за стария си татко“.

Борис всъщност го караше да се гордее. Лекар. Нямаше деца обаче. Би му харесало да има внуци.

На вратата се почука. Борис премигна. Придатъкът на шията му запулсира. Отвратително нещо.

— Аз ще отворя — каза Влад. Отиде до вратата.

Беше пак роботът. Р. Поправи-Го. Следван от сестрата на Влад. Е, можеше и сам да се сети.

— Владимир Мордехай Чонг — каза тя. — Каква тъпотия си намислил пак?

— Здравей, Тамара.

— Не ме здрависвай, Влад. — Тя влезе и роботът я последва. — Кажи сега каква е тази глупост със самоубийството ти?

— За бога, Тамара! Погледни се. — Влад усети как в него пак се събира част от гнева му. Това бе нещо, което се печеше отдавна. Беше изплувал задълго от морето, със спомените стичащи се от него като вода. Достатъчно, за да отиде до клиниката и да уреди нещата. Но оказа се, недостатъчно, за да ги осъществи преди следващия пристъп. Ставаше му все по-трудно да се показва над повърхността. Знаеше, че скоро ще остане потопен завинаги. — Ти си почти изцяло машина.

— Всички сме машини — заяви сестра му. — Гордееш ли се, че частите, от които си съставен, са биологични? Меки, несигурни, слаби? Все едно да се гордееш, че си се научил да си бършеш задника

или да си връзваш връзките, Влад. Ти си машина. Аз съм машина и Р. брат Поправи-Го ей там също е машина. Когато умираш, умираш. Няма живот след смъртта освен онзи, който си изградим сами.

— Прословутият роботски рай — каза Влад. Почувства се уморен. — Стига! — каза той. — Оценявам това, което се опитваш да направиш. Ти и всички вие. Борис.

— Да, татко?

— Ела тук. — Беше странно да вижда едновременно момчето си и този мъж, този почти непознат, в който се бе превърнало. В него обаче имаше нещо от Вейвей. А също и нещо от Влад. — Вече не мога да си спомня името на майка ти — каза му той.

— Какво?

— Борис, говорих с лекарите. Лудостта на Вейвей ме е обхванала целия. Възлови влакна, които запълват всяко свободно пространство. Превземат тялото ми. Давя се под тежестта на спомените. Те вече губят смисъл. Не знам кой съм, защото не мога да ги накарам да се държат прилично. Борис...

— Татко — каза Борис. Влад вдигна ръка и докосна момчето по бузата. Беше мокра. Той я погали нежно.

— Стар съм, Борис. Стар и уморен. Искам да си почина. Искам да избира как да си отида и искам да си отида с достойнство и с непокътнат ум. Това толкова ли е грешно?

— Не, татко. Не е.

— Не плачи, Борис.

— Не плача.

— Добре.

— Татко?

— Да?

— Добре съм. Вече можеш да ме пуснеш.

Влад го пусна. Спомни си момчето, което го беше молило да повърви с него. „Само до следващата улична лампа, татко“. Бяха вървели в тъмното към онова петно светлина и спряха, щом стигнаха до него. После момчето каза: „Само до следващата лампа, татко. Останалият път мога да извървя сам. Честно“.

И така продължиха напред, следвайки редицата от светлини. Все по-нататък и по-нататък, докато не стигнаха благополучно вкъщи.

Смъртта на човек би трябвало да е паметно събитие и в случая Влад имаше чувството, че всичко наистина върви като по вода.

Бяха потеглили с минибус от Централната станция. Влад седна отпред, до шофьора, радваше се на слънчевата топлина. Отзад се настани малка делегация: Борис и Мириам, сестрата на Влад Тамара, Р. Поправи-Го, Ибрахим и Елиезер. Роднините бяха дошли да се сбогуват и атмосферата беше почти празнична. Влад прегърна младия Ян Чонг, който скоро щеше да се венчае за приятеля си Юсу, получи целувка по бузата от приятелката на сестра си Естер, с която някога за малко да започне връзка, но в крайна сметка не го направи. Помнеше го добре и беше странно да я види толкова стара. В съзнанието му тя все още беше красивата млада жена, с която веднъж се беше напил в кръчмата, когато жена му бе заминала някъде, и аха-аха да стане нещо, но в крайна сметка не можаха да го направят. Спомни си как се връщаше пеш към дома, сам, и чувството на облекчение, което изпита, когато влезе през вратата. Тогава Борис беше малък. Спеше и Влад седна до него и го погали по косата. После отиде и си направи чай.

Минибусът разпери соларните си криле и започна да се плъзга безшумно по стария път. Съседи, приятели и роднини му махаха и викаха прощални думи. Бусът сви наляво при хълма Цион и изведнъж старият квартал изчезна от погледа му. Имаше чувството, че напуска дома си, и наистина беше така. Чувстваше се тъжен; но в същото време свободен.

Свиха по „Саламе“ и скоро излязоха на старата магистрала за Йерусалим. Остатъкът от пътуването мина гладко, в тишина, крайбрежната равнина постепенно отстъпи място на хълмовете. После стигнаха до Баб ел-Вад и поеха по стръмния планински път към Йерусалим.

Пътуването по планинския път беше като с панаирно влакче, резките изкачвания се сменяха с внезапни спускания. Обиколиха града, без да влизат, и хванаха околоръстния път, между Палестина от едната страна и Израел от другата, макар че двете често се смесваха по такъв начин, че само невидимите дигитални можеха да ги разграничат. Порутените останки на древна стена лежаха кротко под слънчевата светлина.

Промяната в географията беше стряскаща. Планината изведнъж свърши, те се спуснаха надолу и пустинята започна без предупреждение. Това ѝ беше странното на тази земя, която бе станала дом на Вейвей, помисли си Влад — колко бързо и рязко се променяше пейзажът на толкова късо разстояние. Нищо чудно, че евреите и арабите се бяха били за нея толкова дълго.

Появиха се дюни, земята се превърна в жълта шир, а покрай стария път си почиваха камили. Надолу, надолу и все по-надолу, докато не подминаха знака за морското равнище и продължиха, следвайки пътя към най-ниското място на Земята.

Скоро пътуваха покрай Мъртво море и сините му спокойни води отразяваха небето. Изпусканият от морето бром изпълваше въздуха и оказваше успокояващ ефект върху човешката психика.

Точно след Мъртво море пустинята се разгърна и ето че най-после, около два часа след потеглянето си от Централната станция, стигнаха до целта си.

Паркът на евтаназията се намираше сред зелен оазис от спокойствие. Приближиха се до портала и спряха на почти празния паркинг. Борис помогна на Влад да слезе. Навън беше горещо, суха топлина, която вдъхваше спокойствие и утеха. Пръскачки цъкаха тихо, докато напояваха грижливо поддържаните ливади.

— Сигурен ли си, татко? — попита Борис.

Влад просто кимна. Пое си дълбоко дъх. Въздухът миришеше на вода и прясно окосена трева. Миризмата на детството.

Заедно се загледаха в парка. Ето — плувен басейн, блестящ в синьо, където можеш да се удавиш в мир и спокойствие. Ето — висока, тънка като игла кула, издигаща се в небето, за скачащите, онези, които искат да си отидат сред свистене на въздух. И ето, най-сетне, онова, заради което бяха изменили толкова път. Влакчето на Урбонас.

Влакчето на евтаназията.

Кръстено на своя изобретател, Юлионас Урбонас, то представляваше чудо на инженерната красота. Започваше с гигантско изкачване, стигащо на половин километър над земята. После спускането. Петстотинметрово спускане, право надолу, което преминаваше в поредица от триста и шейсет градусови лупинги, следващи бързо един след друг. Влад усети как сърцето му се разтуптя само като го гледаше. Спомни си за една сутрин, когато се бе

покатерил по Централната станция в екзоскелета си. Беше застанал там, на върха на недовършената сграда, погледна надолу в ялната светлина и изпита чувството, че целият град, целият свят му принадлежи.

Вече усещаше как спомените напират. Настояваха да ги приеме, да ги задържи, да ги изследва, да потърси в тях името ѝ, но него го нямаше. Той прегърна отново сина си и целуна сестра си.

— Ех, стари глупчо — каза тя.

Той стисна ръката на робосвещеника. След него беше Мириам.

— Грижи се за него — каза Влад и посочи сина си.

— Ще се опитам — отвърна тя със съмнение; макар че се усмихна.

После Елиезер и Ибрахим. Двама старци.

— Един ден и аз ще се кача на някое от тези — каза Елиезер. — Какво возене само!

— Не и аз — каза Ибрахим. — За мен морето. Само морето.

Целунаха се по бузите, прегърнаха се за последен път. Ибрахим извади бутилка. Елиезер носеше чаши.

— Ще прием за теб — каза Елиезер.

— Направете го.

След тези думи той ги остави. Беше сам. Паркът го чакаше, машините се вслушваха в стъпките му. Той отиде до влакчето, седна в него и грижливо закопча предпазния колан.

Влакчето потегли. Бавно се катереше, катереше, катереше. Пустинята остана далеч долу, паркът се смали до дребно квадратче зеленина. В далечината бе Мъртво море, гладко като огледало, и на Влад почти му се струваше, че може да види жената на Лот, която била превърната в солен стълб.

Влакчето стигна до върха и за миг се задържа там. Това му даде възможност да се наслади на момента. Да вкуси въздуха върху езика си. И изведнъж си спомни името ѝ. Алия.

Влакчето пропадна.

Влад усети как гравитацията го смазва, изцежда въздуха от дробовете му. Сърцето му заби по-бързо от всякога, кръвта нахлу в лицето му. Вятърът виеше в ушите му, брулеше лицето му. После влакчето изравни ход и за момент въздухът нахлу в гърдите му и той извика ликуващо. После влакчето се стрелна в първия лупинг,

отнасяйки го със себе си, летеше като куршум с триста петдесет и осем километра в час. Влад фучеше през лупинг след лупинг, по-бързо, отколкото можеше да си представи; докато накрая създадената от лупингите огромна гравитация не го прати в небитието.

13. РАЖДАНИЯ

— Той спи — каза Мириам. Погали Кранки по косата. Борис стоеше на вратата и гледаше. Около главата на Кранки се бе образувал светъл ореол от водни молекули и прах от въздуха, в който се проектираха сънищата на момчето.

— Винаги ли го прави?

— Откакто стана на три години — каза Мириам.

Дали това в сънищата му бяха буреносните облаци на Титан?

— Не съм бил тук, когато се е родил.

— Да, не беше.

— От родилните клиники.

— Да — каза Мириам. Погледна го и в очите ѝ ясно се четеше въпрос, на който нямаше отговор. — Ти...? — започна тя. Остави въпроса недовършен.

„Ти знаеше ли?“

— Заминах преди да се роди.

— Знам това, Борис!

— Помниш ли? — попита той. Обзе го внезапна носталгия, слаба и все пак могъща. Той пристъпи към нея. Придатъкът пулсираше върху кожата му. Борис погали черната коса на Мириам. Погледът ѝ омекна.

— Помня — каза тя.

Беше лято. Може би винаги е лято, когато си млад.

Разделиха се със смях. Той усещаше вкуса на целувката ѝ върху устните си, топъл и сладък като къпини.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Сигурен ли си? — попита Мириам. Вдигна очи към него и на лицето ѝ имаше смях, изпълнен с предизвикателство. Той усети как гърлото му пресъхва. Тя го придърпа към себе си, без усилие, и той я прегърна, вдиша аромата ѝ. Беше топла от слънцето.

— Трябва — каза той; но му липсваше убеденост. Когато найсетне си тръгна, беше доста по-късно и той беше закъснял, но не му пукаше. Слънцето беше високо в небето и горещината бе зашеметяваща, но той нямаше нищо против. Знаеше, че винаги всичко ще е наред. Вървеше надолу по пътя и се усмихваше на хората, и те му се усмихваха в отговор. Всички го познаваха. Борис Ахарон Чонг беше роден в Централната станция.

Родилните клиники заемаха скромна триетажна сграда в края на квартала, до изоставената магистрала, която делеше Централната станция от Тел Авив. По надупчените пътища все още се плъзгаха автобуси и лични превозни средства със слънчево захранване, на юг към Йерусалим и Газа или на север към Хайфа и Ливан. Самата сграда беше стара, държеше се на плунка, надежда и кръпки. Имаше формата на кораб, прозорците ѝ бяха като илюминатори. Някога представляваше класика на Баухаусовата школа: в тази част на града все още имаше множество нейни произведения, белези за една поранна и по-странна епоха. Коридорите миришеха на препарат за почистване.

Когато Борис влезе, системата на сградата го идентифицира. На рецепцията чакаха двойки и той им кимна, но предпазливо, вече си бе надянал професионалната маска, която трябваше да носи като екзоскелет. Качи се по стълбите и влезе в същинската лаборатория. Вътре бе хладно и клинично чисто, с варосани стени и мощни климатици, които поддържаха въздуха чист и стерилен.

Стаята беше пълна с родилни камери.

Те се редяха покрай стените, големи резервоари, подобни на индустриални перални. Бяха от лъскав хром и стъкло, пластмаса и тръби. Борис мина покрай тях, както винаги, провери показанията, увери се, че всичко е както трябва, и огледа зародишите, които се оформяха в резервоарите.

В човешкото възпроизвеждане няма магия. Яйцеклетка и сперматозоид — гаметите — се сливат, за да образуват зигота. Това може да стане по естествен път, разбира се, чрез сношение, както е било, е и ще бъде винаги. Или пък в лаборатория — като тази, в която работеше Борис, — където се избира и анализира един-единствен сперматозоид и се вкарва директно в яйцеклетката, за да я оплоди.

После самият генетичен код на зиготата може да бъде разчетен и програмиран, и оставен да расте и да се развива.

Изберете цвета на очите от списък патентовани оттенъци; елиминирайте нездравите гени, наследствените заболявания. Момче ли искате, или момиче? Премахнете ранното оплешивяване; изберете вида коса. Направете ги възможно най-добри.

В края на краищата това е Централната станция. Какво беше казал Борис — по-старият Борис, онзи, който познаваше твърде добре разочарованията на живота, неочакваните му завои, — какво беше казал онзи Борис на Кранки в деня, когато слезе от небето на Земята, извън космодрума?

„Ти нямаш родители — беше му казал. — Бил си създаден в лаборатория тук, от геноми, които са обществена собственост, и парченца възли от черния пазар“.

В лабораториите не използваха патентовани изобретения. Използваха свободни, публично достъпни кодове, евтини имитации, получени другаде с обратно инженерство, и изпиратствани части.

Спермата се среща с яйцеклетката и образува зигота. Това беше традиционната концепция. Но съвременните хора имаха и трети компонент, също толкова важен като другите две гамети.

Възловото семе.

Човек без възел беше сакат, инвалид. Беше като Ахимвен, брата на Мириам, не можеше да участва в Разговора. Да нямаш възел... беше немислимо. Може би сте чували за художника Сандовал от Лунния порт, който изтръгнал собствения си възел в нелегална механолаборатория. Но той е бил луд. Трябва да е бил.

Значи, три гамети. Сперматозоид, яйцеклетка и възлово семе. Които се сливат в зигота. Растат, оформят сърце, крака, ръце, уши, растат, удължават се, превръщат се в ембрион, затворен в растителните резервоари. Сега Борис минаваше покрай всеки от тях, взираше се в машините, а възелът му разчиташе жизнените показатели, проектираше във въздуха пред него образи на ембрионите, докато те се въртяха и растяха.

— Кого имаме днес? — попита той.

— Госпожа Лепковиц — каза Шири Чоу. Тя беше някъде на годините на Борис, старши родилен техник в лабораториите.

Посрѣбваше ментов чай, докато чакаше да ѝ свърши смяната. — Можеш ли да се справиш?

— Колко бебета съм изродил? — каза Борис. Шири сви рамене. — Мога да се справя с мъничето на госпожа Лепковиц.

— Не се и съмнявам — каза Шири. Отиде до малката мивка и изми чашата. — Е, аз ще тръгвам.

— Аха — промърмори Борис. Слушаше я само с едно ухо. Част от него наблюдаваше родилните резервоари. Друга част беше настроена на един марсиански канал и гледаше „Свързващи вериги“. Трета държеше под око вътрешните комуникации на клиниката, наблюдаваше двойките, чакащи на рецепцията, и д-р Вайс, дежурния в момента главен консултант, който въвеждаше една двойка в кабинета си, за да обсъдят началото на процедурата. Взимането на яйцеклетки беше рутинна работа, но отнемаше време. Спермата се събираше полесно, беше достатъчно мъжът да еякулира. Докато жената трябваше да отгледа яйцеклетката, да бъде инжектирана с хормони и оперирана. Останалото се правеше в лабораторията.

— Добре ли си, Вайс? — попита Борис.

— Чудесно, чудесно — дойде подзвуквият отговор. — Запомни, Борис...

— Да?

— Не изхвърляй бебето с мръсната вода.

Стара шега, отегчителна. Борис го пренебрегна и тръгна покрай редица родилни резервоари с центрофуга. Предпоследният трябваше да е на г-жа Лепковиц. Момче, със стандартни спецификации. Нищо, с което да се хвалиш у дома, както са казвали някога. Г-жа Лепковиц и двамата ѝ съпрузи в момента бяха в чакалнята на родилното, която си имаше собствен вход. Съвсем проста работа, да комбинираш гените на два сперматозоида с яйцеклетката на жената и възловото семе. При раждането на дете винаги имаше скромна церемония. Борис пристъпи към процедурите, като си мислеше, че сега би трябвало да плува в морето или да пие студен млечен шейк на плажа. Където и да е, само не тук с тази антисептична миризма. Мълчаливо задейства раждането. Резервоарът сам вършеше по-голямата част от работата. Отвори се със съскане на сгъстен въздух. Борис бръкна вътре, вдигна бебето и то се заплака. Той изми внимателно мъничкото човешко същество и го уви в хавлия. Бебето притежаваше характерната бебешка миризма. Ето

това придаваше смисъл на работата му, често си мислеше Борис. Чудеше се дали един ден той и Мириам ще имат собствени деца. Доколкото я познаваше, щяха да ги направят по старомодния начин. Той взе бебето и се нареди да го отнесе на родителите му. Бебето изгука и вдигна малката си ръчичка. Пръстчето му бе протегнато и Борис доближи лице до личицето на бебето и направи физиономия. А после бебешкото пръстче леко докосна лицето му.

Борис беше в нер-пространството. В нулвселената. Беше го обгърнал непрогледен мрак. Той се рееше в пространство без измерения, без Разговор. Размахваше ръце и крака и се бореше, но нямаше срещу какво да се бори. Къде беше? Какво беше?

Светлината постепенно се върна. Той откри, че се носи през слънчевата система. Навсякъде имаше звезди. Пред него като гигантски мираж се издигаше Сатурн. Планетата приличаше на величествена летяща чиния от стар филм. Пръстените блестяха като диаманти. Борис чу звук, който не беше звук. Изведнъж Разговорът го заля, порой от информация, идеца от всички страни, който претовари сетивните му възприятия. Той премигна и се озова на Марс, вървеше по улиците на Тонг Юн; премигна пак и вече беше на Никога Несъществувалия Марс, където каналите бяха пълни с вода и четириръчки воители бродеха по тревистите равнини с гигантските си животни; премигна и се озова в ГнА, наред гилдийна война, великански невъзможни космически съдове кръжаха в игралния космос и стреляха един срещу друг с лазерни оръдия; премигна и се озова на Отпадника, с търсачи на дива техника, които човъркаха тялото на мъртъв механоид и го разглобяваха; премигна и се озова извън купола на Лунния порт, наблюдавайки изгрева на Земята; премигна и беше във влажния градски пейзаж на Полипорт, Титан, където бури вилнееха извън купола; премигна и беше навсякъде едновременно, умът му разцепен и пронизан, премигна и...

Бебето изгука. Борис стоеше и се взираше тъпо в него. Тръсна глава. „Проблем с възела?“ — помисли си замаяно. Трябваше да отиде на преглед. Гушна бебето до гърдите си и се отправи към изхода за

чакалнята. Три чифта очи се вдигнаха към него с надежда и загриженост.

— Мазел тов! — каза Борис. — Момче е!

Традиционните думи. В стаята, сега вече с активиран публичен достъп, се включиха роднините на гордите родители и зазвучаха „Мазел тов!“, „Честито!“ и „Скоро и на вас!“, образувайки голям облак от шум. Борис подаде детето на сияещата майка, застанала между двамата бащи. Борис им стисна ръцете, честити им и накрая успя да изпроводи гордите родители и огромния им виртуален антураж през вратата. Затвори я и се облегна на стената.

Образите, които бе видял, вече избледняваха в ума му.

Същата вечер се срещна с Мириам под стрехите на станцията. Прегърнаха се, продължително; но изпълнени с неуморната енергия на младите през лятото, скоро вече тичаха през полуопустелите улици, хванати за ръце, смееха се; сякаш смехът бе опиат, като вярата. По-късно се промъкнаха в блока, където живееше бащата на Борис. Качиха се на покрива и там, сред растенията и спящите соларни панели, се любиха.

Някак си Борис бе запомнил този момент по-добре от всички останали; беше го носил със себе си през космоса, във Външното, оттатък Портала, Тонг Юн, астероидите; и го бе върнал на Земята, в стария квартал със старите улици и същия този покрив, от който го деляха толкова много години. Те бяха лежали там, беше топло, гледаха нагоре и виждаха станцията; където и да отидеш, винаги можеше да погледнеш нагоре и да видиш станцията. Тя се издигаше в облаците, пътепоказател и обещание за онова, което лежеше отвъд. Бяха заедно, бяха сплетени, с телата и с бъдещетата си: и докато гледаше нагоре, той си помисли, че може да види бъдещето, ярко и сияйно като звезда; но може би това беше само светлината на станцията.

Те гледаха спящото момче. Вече бяха по-стари, крайниците им натежаваха, телата им се бяха променили безвъзвратно с времето. Придатъкът пулсираше на шията на Борис, жив извънземен организъм. Но Мириам още бе с него, топлото ѝ тяло се притискаше към неговото,

и сякаш времето бе спряло за момент, все едно са се приближили до ръба на черна дупка и времето се разтяга...

Той не разбираше децата, които бяха родени тук, тези деца на станцията, но това не означаваше, че те не са деца; и помнеше ясно, с чувство на болезнена загуба, какво е да си дете: е, не съвсем ясно, някак далечно, сякаш през фина омара в горещ летен ден, когато баща му беше висок и силен и станцията се издигаше в небето до безкрай.

— Трябва да отидем на почивка — каза той импулсивно. — Само тримата. — „Като семейство“, помисли си, но не го каза.

Семейството всъщност не представляваше точно това. То не беше нещо малко и компактно, „семеино ядро“; беше голяма бъркотия от хора, всичките свързани, братовчеди и лели, сродници по брак и други — беше мрежа, като Разговора или човешкия мозък. От това се беше опитал да избяга, когато бе заминал за Външното, но човек не може да избяга от семейството — то те следва, където и да отидеш.

Завръщането отначало му се бе струвало слабост, капитулация. Но сега, докато прегръщаше с ръка Мириам и спящото момче и около тях цареше онази тишина, която идва с падането на нощта, той чувстваше неща, които не можеше да изрази; но това беше нещо близко до любов.

— Да — каза Мириам. — Трябва.

Същото лято импулсивно решиха да напуснат града за ден; и за тази цел си наеха кола, както правят гражданите.

Потеглиха от Централната станция. Соларната кола разпери криле като майски бръмбар. Пътуваха покрай брега, без ясна цел. Мириам шофираше, Борис седеше до нея, а Кранки беше на задната седалка и от време на време говореше с приятелите си. В известен смисъл те винаги бяха с него. „Всяко детство някога свършва“, помисли си Мириам. Но не се налагаше да свършва прекалено рано.

Караха и слънцето ги следваше в синьото безоблачно небе, докато градовете не останаха далеч зад тях.

СПИСЪК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА

Мириам Джоунс — родена и израснала в Централната станция, от семейство Джоунс, които са се заселили там преди поколения. Собственичка на Кръчмето на Мама Джоунс и приемна майка на Кранки. Тя е следовница на св. Коен на Другите и изтъкнат член на общността.

Кранки Джоунс — едно от децата на Централната станция, отгледано в лабораториите ѝ. Осиновен от Мириам след като майка му умира от Разпятие. Почти нормално момче.

Ахимвен Хайле Селасие Джоунс — брат на Мириам. Ахимвен е инвалид, тъй като няма достъп до Разговора. Колекционира антикварни книги и има развитено въображение.

Юсу Джоунс — братовчед. Живее в адапторастителните квартали, които опасват станцията. Сгоден за Ян. В момента безработен.

Борис Ахарон Чонг — срамежливо непохватно момче, което е станало лекар. Напуснал е Централната станция, за да замине за Марс и други места, но се е върнал. В симбиоза е с марсиански придатък. Има проблеми с характера.

Владимир Мордехай Чонг — син на Вейвей. Също като баща си е работил в строителството, по-специално в строежа на космодрума на мястото на старата автогара. В края на живота си страда от нещо като рак от спомени. Баща на Борис.

Вейвей Чонг — основател на династията Чонг. Посещението му при Оракула е довело до създаването на Лудостта на Вейвей, споделена групова памет, обхващаща всички негови наследници.

Китайски икономически имигрант в тогавашен Израел, който е работил в строителството и се е заселил в Южен Тел Авив.

Тамара Чонг/г-жа Чонг Старша — сестра на Влад. Следовница на Пътя на работа. Стара и набожна, тя възнамерява, когато ѝ дойде времето, да се Транслира в Разговора и да стане чист машинен разум. Понякога е хаплива.

Ян Чонг — братовчед. Отговорен член на общността. Проектира вируси за рекламни цели. Сгоден за Юсу.

Изобел Чоу — член на семейство Чоу, което също като Чонг и Джоунс живее в Централната станция от поколения. Младата Изобел работи във виртуалния свят и има ранг капитан във вселената на Гилдиите на Ашкелон.

Кармел — издирван информационен вампир. Родена на Нг. Мерурун, малък астероид/жилищен комплекс в Пояса. Заразена с кода Носферату на борда на товарния кораб „Измършавелият спасител“.

Ибрахим — вехтошар. Наричан още Господарят на изхвърлените вещи. Живее в Яфо на хълма, в историческия квартал Аджами. Съединен с Друг. Човек, много подобен на него, е виждан в Яфо от векове. Може би безсмъртен, ако това наистина може да се каже за някого.

Исмаил — приемен син на Ибрахим и също като Кранки дете на Централната станция.

Мотл — работник. Ветеран от отдавна забравени войни, сега скитник. Пристрастен към Разпятие — зависимост, с която се опитва да се бори. Сгоден за Изобел.

Езекиил — работник. Нещо като шеф.

Р. брат Поправи-Го — робосвещеник. Ръкоположен служител на Пътя на работа и хаджия, който е пътувал до роботския Ватикан в Тонг

Юн Сити. Понякога изпълнява ролята на моел.

Рут Коен — Оракула. Съединена с Друг. Оракулите имат навика да се бъркат в чуждите работи.

Мат Коен — родоначалник на Другите. По-късно канонизиран за светец. Слуховете за смъртта му може да са преувеличени.

Елиезер — творец на богове. Съмнителна личност. Може би Елиезер дори не е истинското му име. Също като Оракула обича да се бърка в чужди работи.

Бил Глимунг — звезда от редица марсиански екшънромани и филми. Въображаем персонаж. Може би.

Издание:

Автор: Лави Тидхар

Заглавие: Централна станция

Преводач: Иван Иванов

Година на превод: 2016

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Година на издаване: 2016

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-720-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3034>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.